

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γρηγόριος Ξενόπουλος

Ο ψυχοπατέρας

Δράμα εις πράξεις τρεις

Φιλολογική Ηχώ, Αθήνα

1. τχ. 2 (10 Φεβρουαρίου 1896), 9-11
2. τχ. 3 (17 Φεβρουαρίου 1896), σ. 20-22
3. τχ. 4 (24 Φεβρουαρίου 1896), σ. 28-30
4. τχ. 5 (2 Μαρτίου 1896), σ. 36-38
5. τχ. 6 (9 Μαρτίου 1896), σ. 45-47
6. τχ. 7 (16 Μαρτίου 1896), σ. 52-54
7. τχ. 8 (22 Μαρτίου 1896), σ. 59-61
8. τχ. 9 (30 Μαρτίου 1896), σ. 69-71
9. τχ. 10 (6 Απριλίου 1896), σ. 76-78
10. τχ. 11 (13 Απριλίου 1896), σ. 82-85
11. τχ. 12 (20 Απριλίου 1896), σ. 91-93
12. τχ. 13 (24 Απριλίου 1896), σ. 99-101
13. τχ. 14 (4 Μαΐου 1896), σ. 106-109
14. τχ. 15 (11 Μαΐου 1896), σ. 116-119

Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Παρασταθέν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Ἀθηναίου» τῆ 11 αὐγούστου 1895, ἐν Ἀθήναις.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΗΘΕΙΟΙΟΙ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΕΝΙΕΡΗΣ. Παιδαγωγολόγος, 45 - 50 ἐτῶν, νοικοκύρης. Παχύς, μὲ γένειο στρουγγυλὰ βαμμένα καὶ μὲ γυαλιὰ. Γνωρίζει τοὺς καλοὺς λογομένους τρώπωνε, πρὸ πάντων πρὸς τοὺς ξένους. Καπνίζει καὶ βήχει πολύ. Πάσχει ἀπὸ χροῖαν φρυγγιτιδία. Κοσμηματὰ εἰς ἄκρον ἐπιδεικτικὰ. (Ἡθοποιός: **Ν. Λεκατόδης**).

ΘΕΩΝΗ ΒΕΝΙΕΡΗ, (τὸ γένος Καλλιμύρη). Σύζυγος τοῦ Λεωνίδα. Ἰσχνή, ζαρωμένη, ψημένη Ἐνδύεται μὲ κάποιαν φιλοκαλίαν. Μισεῖ τὴν σύζυγικὴν τυραννικὴν μάλλον, παρὰ τὸν σύζυγόν της. Τοὺς ἄλλους καὶ τὰ ἄλλα λατρεύει. 35 - 40 ἐτῶν. (Κα **Ἑλπ. Ρούθου**).

ΠΑΝΤΕΑΣ ΒΑΡΔΑΣ, Συγγενὴς των ἀγνωστοῦ βαθμοῦ. Μηροπόλιος, πολυάσχολος, ἀεικίνητος καὶ μάλλον φλυαρός. Πτωχικὴ ἐνδυμασία καὶ ἐν ἄλλοις πάντοτε εἰς τὴν κοῦδιδόχην. Ἀγνωστοῦ ἡλικίας. Σύνολον συμπαθὲς, διότι ἔχει τὴν μενίαν ἐν κοπιᾷ ὑπὲρ των ἄλλων. Πρώην ἐμπορός. (Ἡ. Ρούθου).

ΕΥΤΥΧΙΟΣ ΚΑΛΗΜΕΡΗΣ, πρῶτος ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Βενιέρη. 26 - 28 ἐτῶν. Εὐμορφος νέος καὶ τοῦ κόσμου, ἄνευ ἐπιδείξεως. Μάλλον σοβαρός. Ἰατρὸς πρὸ μικροῦ ἐπαγεθῶν ἐξ Εὐρώπης. (Εὐάγγελος Δαυμάκος).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ 19 - 20 ἐτῶν. Συγγενὴς τοῦ Βάρδα καὶ ὀλιγώτερον τοῦ Βενιέρη. Λιγνός, ὑψηλός, ζωηρός, ἔξυπνος, χαριτωμένος. (Ἀντώνιος Λουκιανός).

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ, ἀδελφὴ του, κατὰ τι μετὰ τὴν Μετρίου ἀναστήματος, μακρὴ κόμη, μακρὰ μάτια, συμπαθὴς ὡρὸν πρόσωπον, γλυκερὰ ἡμίλια. Δεσποινὴς τοῦ κόσμου, ὅσω τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον γελᾷ. Μορφομένη. (Κα **Δικατερίνη Λεκατόδῃ**).

ΑΝΘΗ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ, 16 - 17 ἐτῶν. Παρρηλικὴ καὶ δραματικὴ. Μεγάλια μάτια διαρκῶς ἀνοιχτὰ μετ' ἐκπλήξεως. Διανοητικὴ ἀνάπτυξις καθυστερημένη. Ἀφιής, ἀπονήρευτος, ἀπλῆ, ἀλλ' ὄχι βλαβῆ. Ὀμιλεῖ παιδικῆ ἐντελῶς. *Enfant terrible*. Ἀξιοτάρευτος. (Ἦναι **Εὐάγγελια Ρούθου**).

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ, ὑπηρετριά νησιώτισσα. Μικροῦλα, 16 - 17 ἐτῶν, πατχγτῆ καὶ κομφί. Πρὸ των κυρίων συνεσταλμένη. Ὀμιλοῦσα τὰ ε τὰ κἀνεὶ α. Ἀσήμαντος.

ΜΑΝΩΛΗΣ, ὑπηρετὴς γραφείου καὶ σπιτιοῦ, μὲ κομφίην σπολήν 15 ἐτῶν. Ἀσήμαντος.

ΤΕΛΗΣ } Ὑπάλληλοι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βενιέρη. Νεοί

ΓΙΑΓΚΟΣ } κατὰ τὸν τύπον τῆς ἐποχῆς. Ἀσήμαντοι.

Κα ΡΟΥΣΟΥ, φιλόκωπος κυρία τῆς ὑψηλῆς περικοπῆς γρηκιᾶ. Ἀσήμαντος.

ΕΠΙΤΙΣ, Πιχὲς ὀφθαλμοκωμικός.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

[Τὸ γραφεῖον τοῦ Βενιέρη. Εἴρετα θύρα εἰς τὸ βάθος, δι' ἧς φαίνεται ἕτερον γραφεῖον, ἐν ᾧ ἐργάζονται οἱ ἑπαλ. ἡλωι. Δεξιᾷ κ. ἡμαξ, τῆς ὁποίας φαίνονται πλαγίως αἱ πρῶται βαθμίδες, δι' ἧς ἀνέρχεται τις εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀριστερᾷ δὲ παράθυρα κιγκ. ἡδύφρακτα. Τὰ γραφεῖα εἶναι ἰσόγεια. Τὸ τῶν ἑπαλ. ἡλωι ἔχει μεγάλην θύραν ἡ. ἡδύφρακτον πρὸς τὴν ὁδόν, διαφανομένην. Ἐπί. ἡλωι σενεθισμένη. Πρώια. Ἡ φραντζέσκα στυραίνει τὸ γραφεῖον τοῦ Βενιέρη].

Γιάγκος—(Μὲ τὴν γραφίδα ἀνὰ χεῖρας, ἐπιφαιρόμενος εἰς τὴν θύραν). Δὲν θὰ μὲς στυραίνῃς καὶ ἴδω λιγνί, φραντζεσκοῦλα;

Φραντζέσκα—(Μειδιῶσα). Νὰ σὰς πῶ, κύριε Γιάγκο. Πρῶτα δὲν μὲ λένε φραντζεσκοῦλα, παρὰ μονάχα φραντζέσκα. Ἐπειτα αὐτὸ πού λέτε, εἶνε δουλειὰ τοῦ Μανώλη.

Γιάγκος—(Ἡ. ἡστιάζει). Πολὺ καλὰ, γι' αὐτὸ δὲν μὲ μέλει, ἂν καὶ θὰ ἴθελαι κάλλιτερον νὰ βλέπω τὸ πρῶτ' ἡ ροδοκόκκινα μάγουλά σου, παρὰ τὸ μῦτο τοῦ Μανώλη.

Φραντζέσκα.—Λὰ, γὰ, γὰ. Εἶδατε μῦτο;...

Γιάγκος—Ναί; γιὰτί ὅμως δὲν μακρίνεις νὰ σε λέγω φραντζεσκοῦλα; Ἐκεῖνο τὸ σουλα σου πηγαίνει τόσῳ! Εἶνε παρρηλικὸν σὰν καὶ σένα...

Φραντζέσκα.—Μάλιστα! ... (Μειδιᾷ).

Γιάγκος.—"Ας εἶνε. Ποῦ νὰρῆσῃς καὶ γιὰ μὲναι τίποτε. Ἄλλος ἔχει ὅλα τὰ προνόμια.

Φραντζέσκα.—Τί; διὰ τὸν κύριον Τέλην μήπως θὰ μου πῆτε πάλι;

Γιάγκος.—Σὰ νὰ εἶνε ψέμματτα, βλέπε;!

Φραντζέσκα.—Ὅχι, ὄχι! ὁ κύριος Τέλης εἶναι κακὴς. Ὅλω καὶ μὲ κοροῦδεύει.

Τέλης.—(Ὅρῳ μ' ἕνα μεγάλο βιβλίον ἀνὰ χεῖρας). Ἀκουσα τὸνομά μου. Τί ἔχετε μὲ μὲναι; Μωρὴ φραντζέσκα, γιὰ πὲς νερό.

Φραντζέσκα.—Καλὴ μέρα σὰς κύριε, Τέλη.

Τέλης.—(Παραθῶν τὴν προσοχὴν της) Κι. ἡ μίριαις κέραι Τί. ἡ! Ἀκούς, Γιάγκο, πὼς μιλάει; Ἄλλο φωνῆεν ἀπὸ ἰώτα δὲν ἔχουν στὸν τύπον τους. (Ἡ φραντζέσκα ξεσχοιῖται κάπως σοβαρὰ, παρὰ τὸ παράθυρον).

Γιάγκος.—Ὅχι, καμμένε, δὲν παρετήρησες τί γινετα. Τὰ ε τὰ κάμνει ι. Νερό-γυρὸ τενελές-τινικί.

Φραντζέσκα.—(Περυσσότερον θερμομένη καὶ ὡσεὶ καθ' ἑαυτὴν) Λαμίν!

Τέλης.—(Γελῶν) Χαμίν σὲ εἶπε, Γιάγκο, μὲ τίς ὄγειές σου!

Γιάγκος—(ὁμοίως) Ὅχι, βρε ἀδελφε, χαμμένε θέλει νὰ πῆ.

Τέλης.—Χαμμένε; Λὰ, γὰ, γὰ. Ποῦ νὰ το καπ-

λάβω; (Κινεί ἀργὰ πρὸς τὴν θύραν, ἀνοίγων τὸ βιβλίον καὶ παρατηρεῖ).

Γιάγκος.—(Πλησιάζει τὴν Φραντζέσκα ἐκ τῶν ὀπισθεν). *Ἔτσι ἔ; Χαμένο με εἶπες ἔ; *Ἄν σέ ξαναπαῶ Φραντζεσκουλά, νά μή με λένε Γιάγκο! (Τὴν τσιμπᾷ. *Ἀκούεται ἀπὸ μέσα ὁ βήχας τοῦ Βένιερος).

Φραντζέσκα.—*Α ἄλῃ! *Ἦσυλάστε λοιπόν! (Φεύγει πρὸς τὴν κλίμακα). Δὲν εἴπαμε πῶς δὲν ἔχετε κανένα προνόμιο; (*Ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας).

Βένιερος.—(Εἰσέρχεται ἀγριεμένος, ἀκολουθούμενος ἐπὶ μικροῦ ὀψοκομιστοῦ, με πελωρία κάλαθον γεμάτην. Παρὰ τὴν θύραν διασταυροῦται μετὸν Τέλην, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ταραχῆς του ρίπτει τὸ βιβλίον, κροτοῦν ἐπὶ τοῦ πατώματος). Κἄτι σοῦ ἔπεςε!

Τέλης.—(προσπαθεῖ νὰ μειδιάσῃ). Εὐχαριστῶ. (*Ἀνεγείρει τὸ βιβλίον καὶ ἐξέρχεται).

Βένιερος.—(παρατηρεῖ καὶ τὸν Γιάγκον ἐν ἀμηχανίᾳ παρὰ τὸ παράθυρον). *Ἄ, καὶ σεῖς εἴσθε ἐδῶ; Φαίνεται ὅτι κάμνει πολὺ καλὴ συντροφιά αὐτῆ ἢ Φραντζέσκα. Μόνον ποῦ ἔχει τὸ ἐλάχιστον νά σιρρίζῃ. *Ὠρῆα... ὦρῆα...!... πολὺ ὦρῆα!! (*Ἐξέρχεται καὶ ὁ Γιάγκος). Φραντζέσκα! (βήχει, κρούει τὸν κώδωνα).

Φραντζέσκα(φάινεται εἰς τὴν κλίμακα). *Ὅριστε!

Βένιερος.—(ἀποθέτει πῖλον καὶ ὀμβρέλλαν) Πάρε καὶ ξεφόρτωσε τὸ παιδί... *Ἀκουσε. Τὸ ἄρνι θά το κάμῃς με τίς πατάτες. Τὸ βωδινό, μ' ἓνα κομματι χοιρινό ποῦ σου ἔχω, θά το κάμῃς βραστό. Σούπα θά ρίξῃς ἀπὸ κείνη τὴ σπιτίσια, ποῦ δὲν τρώγει ὁ κύριος Παντελής...

Φραντζέσκα—(μειδιῶσα) Τίς γυλόπητες;

Βένιερος.—Μάλιστα. Τίς μπριζολίτσες θά τις φυλάξῃς γιὰ τὸ βράδυ. Γὰ παντζήρια νά μὴν ξεχάσῃς νά τα βράσῃς ἀπὸ τώρα, γιὰ νά τα ποτίσῃς τὸ ζεῖδι. Σοῦ συνιστῶ προπάντων τὸ ἄρνι: Τρεῖς καὶ ἑξήντα τὴν ὄκα.

Φραντζέσκα—Πῶ, πῶ!

Βένιερος.—*Ἄν το κάψῃς, σάν τὴν ἄλλη φορά, θά το περάσω στὸ λογαριασμό σου καὶ ξεῦρέ το. Τὸ ἴδιο ἂν κάμῃς πάλι πῶς ξεχάνεις νά βάλῃς ντομάτα, ἐπειδὴ δὲν σ' ἄρῃσει ἑσένα...

Φραντζέσκα.—*Ἄ, τί λέτε, κύριε...

Βένιερος.—*Ἐνοια σου ξέρω τί λέγω. *Ἐλα, ἄντε καὶ γρήγορα, γιὰτὶ κοντεύει δέκα ἢ ὦρα. (βλέπει ταχέως τὸ ὰρογόγιόν του). Νά μοῦ κάμῃς κ' ἓνα καφέ, καὶ—ποῦ εἶσαι;—τὸ πρῶν ποῦ συγυρίζεις ἐδῶ κάτω νά μὲνης ὅσῳ τὸ δυνατόν λιγώτερη ὦρα καὶ προπάντων λιγώτερες κουβέντες με τὰ παιδιὰ. *Ἀκουσε;

Φραντζέσκα.—*Ἄ, τί λέτε, κύριε...

Βένιερος.—*Ἐνοια σου, ξέρω τί λέγω. Πήγαινε. (*Ἡ Φραντζέσκα ἀνέρχεται τὴν κλίμακα, ἀκολουθουμένη ἐπὶ τοῦ ὀψοκομιστοῦ).

Γεῶργος (Εἰσέρχεται ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ Βένιερος εἶρε

ἐστραμμένος πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ὀμιλεῖ). Καλημέρα σας, κύριε Βένιερος.

Βένιερος—(στρεφόμενος) Καλὴ μέρα σας... Μπα! ἐσύ εἶσαι; Καλὴ μέρα, κύριε ἀνεψιέ! *Ἀκούω κ' ἐγὼ ἓνα «κύριε Βένιερος». Δὲν θυμᾶσαι ὅτι εἶμαι ὀλίγον τι θεῖός σου;

Γεῶργος.—Κ' ἐγὼ ὀλίγον ἀνεψιός σας. Μάλιστα, τὸ θυμοῦμαι. (μειδιᾷ)

Βένιερος.—Τί ἔχουμε λοιπόν, καλὰ;

Γεῶργος.—Εὐχαριστῶ...

Βένιερος.—*Ὅ σ' ἔστειλε ὁ κύριος προύσταμένος ἔ; *Ἄν, βέβαια, πότε μπορούμε νά σε ἰδοῦμε καὶ μεῖς λιγάκι παρὰ ὅταν εὐδοκήσῃ ὁ κύριος προύσταμένος; (*λαμβάνει ἓνα ἰ. σμόν, τὸν ὁποῖον τοῦ τείνει ὁ Γεῶργος).

Γεῶργος.—*Ἦξεύρετε καλὰ ὅτι ἐγὼ ἐζήτησα νά σας βλέπω ὅποτε θά ἤθελατε σεῖς.

Βένιερος—*Ἄν! (διατρέχων τὸν ἰ. σμόν) αὐτὸ εἶνε τὸ παράπονό σου καὶ μοῦ κάνεις τώρα τὸν ἄγγιρον μὰ δὲν σοῦ τα εἶπα, παιδί μου; *Ἦτο δυνατόν νά σε πάρω εἰς τὸ γραφεῖο...

Γεῶργος.—(Διακόπτων) ὦ, τὸ ξεύρω δέν...

Βένιερος.—*Ἄφ' οὔ δέν μου περίσσειε θέσις καὶ ἄφ' οὔ μοῦ ἦτον ἀπολύτως ἀδύνατον νά δημουργήσω νέαν διὰ σέ; (*Κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ λαμβάνει γραφεῖδα) δέν σοῦ τα εἶπε καὶ ὁ Βάρλας; *Ἦ μήπως ἔπρεπε νά βγάλω κανένα ἀπὸ τοὺς παλαιούς χωρίς λόγο καὶ αἰτία; Ξεύρεις...

Γεῶργος.—(Διακόπτων) Ξεύρω...

Βένιερος.—*Ἐγὼ γιὰ τοὺς συγγενεῖς μου γίνομαι θυσία. *Ὅλοι ἔχουν νά λένε. *Ἀλλὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ πρέπον τὸ θέτω ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, ἄ!—Στὴ δική σου περίστασι τίποτε ἄλλο δὲν μπορούσα νά κάμω, ἀπὸ μιὰ σύστασι θερμῆ. Τὴν ἐκμα καὶ ἐπέτυχες. (κυττάζει πάλιν τὸν ἰ. σμόν)

Γεῶργος.—Δὲν ἀμφισβάλω ὅτι εἶχατε ὅλην τὴν διάθεσιν. *Ἀλλὰ, πρέπει νά σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, γιὰ νά μὴ θεωρῆτε τὸν ἑαυτὸν σας ὑποχρεωμένον εἰς κανένα. *Ὅταν παρουσιάστηκα εἰς τὸν προύσταμένον μου καὶ με πῆρε, δέν του εἶχατε ἀκόμη ὀμιλήσει, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος.

Βένιερος.—(Ταρασσεται!) Μπα!

Γεῶργος.—Πιθανὸν νά το ἐκάματε ἀργότερα... δέν ἤξεύρω... ἀλλὰ...

Βένιερος.—Κύριε ἀνεψιέ (στίσιονος) νά σοῦ πῶ ἓνα λόγο; Εἶσαι ὀλίγον αὐθάδης.

Γεῶργος.—Δηλαδή εἰλικρινῆς (μειδιῶν).

Βένιερος.—*Ἔστω!

Γεῶργος.—*Ἔστω; εἶναι τὸ ἴδιον... Σεῖς δὲν εἶπατε ὅτι γίνεσθε θυσία διὰ τοὺς συγγενεῖς σας; Κ' ἐγὼ γίνομαι θυσία γιὰ τὴν ἀλήθειαν.

Βένιερος.—*Γιὰ τὴν ἀλήθειαν... γιὰ τὴν ἀλήθειαν! ... γιὰ τὴν ἀλήθειαν!! *Ὠρῆο Θεοῦ λατρεύεις. Καὶ ἤλθες στὴν Ἀθήνα νά γίνῃς ἔμπορος! τί ἰδέα; Δέν

ἐκαθόσουν καλλίτερα στήν πατρίδα σου, νά μπῆς
στό Ἱεροσπουδαστήριο ;

Γεῶργος. — Ὁ ἔμπορος μπορεῖ νά λέγῃ ψέμματ'·
ἀλλά ὁ ἀνεψιὸς γιατί ;

Βένιερος. — (*Πραϊνόμοιος δῆθει*)· Καλά, καλά,
παιδί μου. Ἔτσι σέ το εἶπα, γιά νά σε δοκιμάσω.

Γεῶργος. — (*Μειδιῶν*) Ἐὖ πιστεύω.

Βένιερος. — Εἶσαι ἐξήλιετος νέος καί θά προσδεύ-
σης. Φθάνει νά λές τήν ἀλήθεια πάντα σου. Δέν ἀ-
στυεύομαι. Γιά τὸ ψέμμα χρειάζεται ἐπιτηδεϊότης,
τήν ὁποίαν πιθανόν νά μὴν ἔχῃς. Καί ψεύστης χω-
ρὶς ἐπιτηδεϊότητα εἶνε — πῶς νά σου πῶ ; — ὁ ὄνος
τοῦ Αἰσώπου χωρὶς τήν λεοντήν. Ἡ εἰλικρίνεια εἶνε
τὸ καλλίτερον ὄπλον τῶν ἀνεπιτηδείων. Αὐτὴ καμ-
μιὰ φορὰ εἴμπορεῖ νάντικαταστήσῃ καί τὴ σωώ-
τερη πονηριά. (*ὁμιλῶν, σημειώνει ὀλίγες λέξεις
ἐπὶ τοῦ λ/σμοῦ*) Νά, πάρε, παιδί μου, τὸ χαρτί
σου... εἰς τὸν κ. ταμιά νά σε πληρώσῃ. (*Κατέρχεται
ἡ Φραντζέσκα μὲ τὸν καφέ*).

Γεῶργος. — (*Μετὰ βραχεία σιγή*)· Μήπως ἦλθε
ὁ θεὸς Παντελῆς ; Μοῦ μῆνυσε ὅτι θέλει νά με ἰδῇ
γιά μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι.

(*Ἀκολουθεῖ*).

2.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ

Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ιδε σελ. 9).

Βένιερος. — Σπουδαία υπόθεσι; Μπᾶ! (τὸν προσβλέπει ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἀρηρημένως). "Ὁχι, δὲν ἐφάνηκε ἀπὸ 'δῶ (πρὸς τὴν Φραντζέσκα). Μήπως εἶναι ἐπάνω ὁ κύριος Βάρλας;

Φραντζέσκα. — "Ὁχι, κύριε. Δὲν ἦλθε ἀκόμη. (*Ἡ Φραντζέσκα ἀπέργεται).

Γεώργος. — Καλὰ, δὲν πειράζει... θὰ πάγω νὰ τὸν εὔρω στὸ σπίτι του.

Βένιερος. — Δέ θὰ τον βρῆς, καίμενε. Νὰ σε πῶ. Δὲν ἔρχεται ἐδῶ κατὰ τὸ μεσημέρι; "Ἐλα νὰ φῶμε μαζὶ. "Εκείνη τὴν ὥρα πάντα θὰ εἶνε ἐδῶ.

Γεώργος. — "Ὁχι, ὄχι, εὐχαριστῶ. "Αν δὲν τον πιτύχω, θὰ ἔλθω. "Αλλὰ μετὰ τὸ φαγητόν.

Βένιερος. — Πολὺ καλὰ ὅπως ἀγαπᾶτε!

Γεώργος. — Χαίρετε. Εἰς τὴν θεία τὰ σέβη μου.

Βένιερος. — "Αντίο, ἀγαπητέ μου. Καὶ μὴ μας ξεχνᾶς, σὲ παρακαλῶ. "Ἡ εἰλικρίνεια δὲν εἶνε λόγος, πιστεύω... (μειδιῶν).

Γεώργος. — (ὁμοίως) "Α, ὄχι... τί λέτε... (ἐξέρχεται).

Βένιερος. — (Τὸν παρακολουθεῖ διὰ τοῦ β.λέμματος καὶ ἀφοῦ ἐξαφανισθῆ, τὸν μονιτῶρει) Νά! νερόβραστε!... μὲ τὴν ἀλήθεια σου. (*Ἐξάγει σιγάρον, τὸ θέτει εἰς τὴν πίπα του καὶ τὸ ἀνάπτει. Πίνει ὀλίγον κατὰ καὶ ἀρχίζει νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του γράμματα καὶ χαρτιά, ἐτοιμαζόμενος πρὸς ἐργασίαν. "Ἐν τῷ μεταξὺ κατέρχεται ἡ κυρία Βένιερη). "Α ἐσύ εἶσαι;... "Ἐνα λεπτό τῆς ὥρας πρωιότερα ἂν κατέβαινες θὰ ἔβλεπες καὶ τὸν ἀνεψιό σου.

Θεώνη. — "Ἦλθε ὁ Εὐτόχιος;

Βένιερος. — "Ὁχι καλέ, ὁ Γεώργος τῆς "Αγγελιδάνας. "Ὁ Θεός νὰ σοῦ τον φυλάξῃ, κυρία θεία του μακρονή. Θὰ γίνῃ μεγάλος ἄνθρωπος.

Θεώνη. — "Αλήθεια, καίμενε; μακάρι.

Βένιερος. — (ὄλον ἐν ἐργαζόμενος) "Αμ, τί φέμματα; Σοῦ εἶνε ἕνας μεγαλοφυής! Θὰ τραντάξῃ τὴν Ἑλλάδα μιὰ μέρα... "Ἐμπορος! Θὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον. Ποῦ Ρότσιλδ καὶ ποῦ Βάντερμπιλδ! "Ἀρθε νὰ ἰδῆς...

Θεώνη. — (Καθημένη ἐπὶ τοῦ διβαρίου π.η.σίου). "Ἐλα ντὲ τώρα!

Βένιερος. — Τί; ξέρεις τί ἐμπόριο κάνει ἡ ἀλήθεια; γυ! "Ὅλα τὰ ἐκαστομύρια ποῦ φαντάζονται οἱ τρελοὶ, καὶ πάλι λίγα εἶπα. Θὰ ἰδῆς... θὰ ἰδῆς τί πείνα θὰ τὸν δέρνη ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον.

Θεώνη. — Τὸν καίμενε! "Ὁ Θεός νὰ μὴ το

δώσῃ. Τί θὰ γίνουν ἢ διστυχημένες ἢ ἀδελφές του;

Βένιερος. — Ποιὸς τὸ ξέρει; Εἴμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ αὐτὲς ὕπαδοί τῆς ἀληθείας.

Θεώνη. — "Αχ, μὴ κοροϊδεύεις, νὰ ζῆς... "Απ' αὐτὸ τὸ παιδί κρέμονται. Καὶ ἂν δὲν εἶνε νὰ βγῇ τῆς προκοπῆς... (π.λέκει ἐν μάλινοι περιώμοι).

Βένιερος. — Καλὰ, καλὰ. Για νὰ σε πῶ τώρα "Ἐφρόντισες νὰ ἰδῆς; ἐκείνο πού σε εἶπα στὴν κουζίνα, νὰ μὴ βάζῃ τόσα κάρβουνα διὰ μιᾶς ἡ Φραντζέσκα;

Θεώνη. — "Ἐνοια σου, ἐφρόντισα. Τῆς εἶπα νὰ βίγῃ κάθε τόσο ἀπὸ λίγα - λίγα...

Βένιερος. — "Α, διὰβολέ! τί προστιές ἦταν ἐκείνες προχθές; Βαπόρι εἶναι ἡ κουζίνα ἢ γύφτικο; Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ βλέπῃ ἡ νοικοκυρά. Σπατάλη!...

Θεώνη. — Καλὰ, μὴν ἀρχίσῃς τώρα τὰ ἴδια, γιατί δὲν ἔχω ὄρεξι. "Ἐγὼ ἦλθα νὰ σοῦ κάμω λίγη συντροφιά.

Βένιερος. — Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ. Συντροφιά, χωρὶς κουβέντα. Τῆ δουλειά σου καὶ τῆ δουλειά μου. Λοιπόν. (Γράφει ἐν ᾧ ἡ Θεώνη π.λέκει, σιωπηλῇ ἐπὶ τινὰς στιγμῆς).

Θεώνη. — Νὰ σε πῶ, καίμενε Λεωνίδα. Πεντάρκα δὲν ἔχω πάλι, δὲν μου δίνεις κανένα εικοσιπεντάρικο;

Βένιερος. — (Γράφων) Τί νὰ σοῦ δώσω;

Θεώνη. — Κανένα εικοσιπεντάρικο.

Βένιερος. — "Α, αὐτὴ ἦταν ἡ συντροφιά ποῦ ἦλθες νὰ μου κάμῃς; Μωρέ καλωσύνη, πρῶτ' πρῶτ' καὶ τί το θέλεις;

Θεώνη. — Νά, τὸ θέλω. Τί σε μέλει; Δικὰ μου ἔξοδα.

Βένιερος. — "Αμ' ἀφοῦ ἔχῃς δικὰ σου ἔξοδα, ἔπρεπε νὰ ἔχῃς καὶ δικὰ σου ἔσοδα. "Ἐμένα ἀφῆσέ με, δὲν ἔχω σήμερα.

Θεώνη. — "Ἐλα, καίμενε. Πρῶτα θὰ μου βγάλῃς τὴν πίστι καὶ ὕστερα θὰ μου δώσῃς καὶ τὴν πεντάρκα ἀκόμη. Γιατί ἔχεις αὐτὸ τὸ κακὸ ἰδίωμα; Πότε σοῦ γύρεψα χωρὶς νὰ μου δώσῃς; Θὰ μου δώσῃς λοιπόν καὶ τώρα. "Ἐσύ ξέρεις ποῖο εἶνε τὸ χρέος τοῦ καλοῦ συζύγου... Μὰ γιατί νὰ μοῦ το βγάλῃς ζυνὸ μὲ τῆ μουροῦρα;

Βένιερος. — Για νὰ γυρεύῃς λιγώτερα, γὰ νὰ γυρεύῃς μὲ διάκρισι, νά. "Αν νομίζῃς πῶς τὸ χρέος τῆς καλῆς συζύγου εἶνε νὰ σκορπῇ τὰ χρήματα ποῦ μαζεύει ὁ ἄντρας τῆς (καὶ τ'ἀνάπαλι) εἰσαι πολὺ ἀπατημένη. Αὐτὰ πέρασαν τώρα, ἐργάζου καὶ σὺ γὰ νὰ χῆς.

Θεώνη. — Μάτιξ μου! Διπλαθῆ, δὲν θὰ μου δώσῃς.

Βένιερος. — "Ὁχι, σήμερα ὄχι.

Θεώνη. — Καλὰ κάμω ἐγὼ καὶ καμιά φορὰ σοῦ γυρεύω μπροστὰ σὲ ἄλλους. Τότε μονάχα μοῦ δί-

νεις (τί νά κάνης;) χωρίς ἀντιλογία. Γιατί λοιπόν δὲν ἐτόλμησες νά πῆς καί σ' αὐτοὺς μπροστά, πῶς θέλεις τὴ γυναῖκά σου νά δουλεύη; Ἢ πῆ πῶς δὲν εἶνε σωστό. Μιά ἰδέα κενοῦργια, ἀπὸ τὰ χίλια πράγματα ποῦ γράφουν τώρα ὑστερα, εἶδες πῶς σὲ συμφέρει καὶ μάλιστα τὴν ἑξαψες...

Βένιερος.— Ἢ εἶχα χίλιες ἀντιλογίες στὶς ἀνοησίες αὐτές, καὶ πρῶτα - πρῶτα ἡθὰ σου ἐνθουμίζα ὅτι ἔγω ἀρκετὰ τὸ θάρρος τῶν ἰδεῶν μου. Ἀλλὰ τώρα δὲν μου μένει καιρὸς γιὰ λόγια... καὶ ὅποιος δὲν μιλεῖ τὸν θάρτουν ζωντανό. (βγάζει τὸ πορτοφόλι του). Πόσα εἶπες πῶς θέλεις;

Θεῶννη.— (γελῶσα) Νά, δὲν σου τῶλεγα; Εἰκοσιπεντάρικο θέλω.

Βένιερος.— Σὺν πολλὰ εἶνε, κκιμένη, χωρίς τίστεια... Δὲν ἔχεις διόλου χρήματα;

Θεῶννη.— Διόλου, διόλου, σοῦ ὀρκίζομαι. Νά, μὰ δὲς ἐδῶ. (Ἐξάγει τὸ πορτοφόλι της, τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ ἀναποδογυρίζει) οὔτε πεντάρα!

Βένιερος.— Ἀρ' οὐ ὀρκίζεσαι! Μὰ ποῦ δὲν ἔχω κ' ἐγὼ φιλά; (ἑάγναι) Νά, δόσε μου τὰ ρέστα ἀπὸ ἐνὸς ἑκατοστάριου.

Θεῶννη.— (γελῶσα ἠωρῶν) Σὲ κελό σου.

Βένιερος.— Ἄ, ναι, εἶπες πῶς δὲν ἔχεις. Τὸ ξέρωσα... ἴσως γιατί δὲν τὸ παραπίστεψα. (Κουδουρίζει εἰσέρχεται ὁ Μαριώλης). Πήγαινε στὸν κ. ταμὴν νά σοῦ χαλάσῃ αὐτὸ τὸ ἑκατοστάριον. (ὁ ἐπιρῆτης ἀρπάζει τὸ χαρτοκόμμα ἀποτόμως καὶ τὸ τσαλακῶνει). Ἔ, παιδί μου! πῶς τὸ πιάνεις ἔτσι;... Ἐσουλολίσθηκες ποτέ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ζωγραφιά; (τὸ πέριε τὸ ἰσιάζει, καὶ τοῦ το ξαναδίδει) διὰ νά μὴν ξέρης ἀκόμη πῶς πιάνουν τὰ ἑκατοστάρινα, οὔτε πῶς τὰ κερδίζουν ἡ μάθηρ ποτέ. Ἔλα, πήγαινε, βάνδαλε! (Ὁ ἐπιρῆτης ἐξέρχεται. Ὁ Βένιερος ἀνάπτει νέον σιγάρον).

Κυρία Ρούσου.— (εἰσερχομένη) Ὁ κύριος Βένιερος; (Τὴν εἰσάγει ὁ Τέλης, ἐπιστρέφων ἀμέσως).

Βένιερος.— Μάλιστα, κυρία μου. (ἐγειρόμενος) Εἰς τὰς διαταχάς σας.

Κυρία Ρούσου.— Ἢ μου ἐπιτρέψετε νά σας ἐνοχλήσω ὀλίγον. Εἶμαι ἡ κυρία Ρούσου...

Βένιερος.— Κυρία μου... (ἐποκλίεται βαθέως) Ἡ κυρία Βένιερ! (Ἄ κυρία ἱποκλίονται ἀμοιβαίως). Εἰς τί εἰμπορῶ νά σας φανῶ χρήσιμος; Κηθῆστε.

Κυρία Ρούσου.— Σὰς εὐχαριστῶ. (μένει ὄρθια) Ἢ σας τὸ εἶπω μὲ δύο λέξεις. Ἐκ μέρους τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἐταιρίας τῶν Κυριῶν, συνάξω ἔργον ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνάτων. Ἦλθα, κύριε, νά λάβω καὶ τὸ ἐδικόν σας βοήθημα. Ὅτι ἔχετε εὐχαρίστησιν, ὅτι εὐκολύνεσθε...

Βένιερος.— Ταράσσειται καὶ στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σέβνητόν του. Διηλαθῆ... ὅχι...

ναι... Ξεύρετε, αἱ περιστάσεις δὲν μὰς ἐπιτρέπουν σήμερα νά δειξώμεν ὅλην μας τὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς ἀνάτους... Δυστυχῶς...

Κυρία Ρούσου.— Δὲν πειράζει...

Βένιερος.— Πολὺ λυποῦμαι— ἡ συνδρομὴ μου ἡθὰ ἦναι τόσον μικρά, τόσον ἐξουτελισμένη, ὥστε μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡθὰ ἦτο προτιμώτερον...

Κυρία Ρούσου.— Δὲν ἔχει νά κάνῃ, κύριε Βένιερ. Ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς δυστυχεῖς δὲν μετρεῖται μὲ τὰ χρήματα, ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νά δώσῃ. Δὲν εἶναι ἔτσι, κυρία μου;

Θεῶννη.— Βεβαιότατα.

Κυρία Ρούσου.— Ἡ κόρη μου ἡ ὁποία μοῦ στέλνει ἀνωνύμως μίαν δραχμὴν, δὲν συμποσεῖ ἄρα γε περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑκατομμυριοῦχον, ὁ ὁποῖος προσφέρει θεουβωδῶς χίλια φράγκα;

Βένιερος.— (τρομάζων) Χίλια φράγκα!! Δὲν πιστεύω, κυρία μου, νά με πέρνετε γιὰ ἑκατομμυριοῦχο;

Κυρία Ρούσου.— (Μειδιῶσα) Δὲν ἤξεύρω τίποτε περὶ τῆς περιουσίας σας, κύριε. Ἀλλὰ καὶ νά ἤξευρα, ἐγὼ βέβαια δὲν ἡθὰ ὦριζα ποτέ τὸ ποσὸν τῆς συνδρομῆς σας. Μὲ παρεξηγήσατε. Σὰς εἶπα, ὅτι ἔχετε εὐχαρίστησιν... Ἴδου ἐδῶ τὸ βιβλιῶριον τῆς ἐγγραφῆς. Εἰμπορεῖτε νά προσφέρετε μὲ τὸ ὄνομά σας ἢ ἀνωνύμως. Ὁ κατάλογος αὐτὸς δημοσιεύεται.

Βένιερος.— (Αμυβάνει τὸ βιβλιῶριον) Ἄ, δημοσιεύεται; Κυρία μου, ἡθὰ μου ἐπιτρέψετε νά προσφέρω μὲ τὸ ταπεινὸν ὄνομά μου. (Διατρέχει μερικὰς σελίδας τοῦ καταλόγου) Καὶ βλέπω μὲ χαρὰν μου ὅτι πολὺ ὀλίγοι προσέφεραν ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ποσὸν, ποῦ εἰμπορῶ νά θυσιάσω κ' ἐγὼ. Ἀλλὰ μὲ τὸνομά μου...

Κυρία Ρούσου.— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Βένιερος.— Ἡ ἀνωνυμία εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶναι κοινωνικῶς ἐπιζητήσια. Τὸ παράδειγμα, τὸ παράδειγμα εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐνθάρρυνσις.

Θεῶννη.— Βέβαια, τὸ παράδειγμα.

Βένιερος.— Ἐνὰς ἄνθρωπος τῆς ἰδικῆς μου θέσεως, π. γ. ἀπέχει τοῦ ἐράνου, νομίζων ὅτι ὀφείλει νά δώσῃ ἀξιοπρεπῶς τοῦλάχιστον 500 δραχμὰς. Ἀλλ' ἄμα ἰδῆ ὅτι ἐγὼ, ὁ (γράφει) Λεωνίδας Βένιερος, προσέφερα ὑπὲρ τῶν Ἀνάτων δρα. 25, ἡθὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς ἄλλα τόσα πιστεύω, χωρίς δισταγμὸν. (ἐπιστρέφει τὸ βιβλιῶριον).

Κυρία Ρούσου.— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Βένιερ, καὶ ἐκ μέρους τῆς ἐταιρίας καὶ ἐκ μέρους τῶν Δυστυχῶν. (Εἰσέρχεται ὁ Μαριώλης καὶ παραδίδει μετ' ἄκρας προσοχῆς εἰς τὸν Βένιερον τέσσαρα εἰκοσιπεντάδραγμα). Δίδετε πᾶρα πολλὰ...

Βένιερος.— (Ἐγχειρίζων τὸ ἐν εἰκοσιπεντάδραγμα εἰς τὴν κυρίαν Ρούσου) Ὅριστε, κυρία μου, καὶ μὲ συγχωρεῖτε πολὺ ποῦ...

Κυρία Ρούσου. — (Θέτουσα χαρτονόμισμα καὶ βιβλίον ἐντὸς τοῦ σακκιδίου της) Ἄ, τί λέτε. σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν. Χαίρετε, κυρία μου. Χαίρετε, κύριε. (Χαιρετῶ ἀμφοτέρους διὰ χειραψίας. Ἐπιφαίνεται ὁ Εὐτύχιος καὶ ἴσταται εἰς ἀπόστασιν παρὰ τὴν θύραν, ἕως οὐ φύγη ἢ κυρία Ρούσου).

Βένιερος. — Καὶ θὰ γίνῃ—παρακαλῶ ἀρκετὰ εὐρύχωρον αὐτὸ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων;

Κυρία Ρούσου. — Ἀναλόγως τοῦ χρήματος. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εἰμφορῇ νὰ περιλάβῃ ἀνέτως πενήντα ἀσθενεῖς.

Βένιερος. — Πενήντα ἀσθενεῖς. Καὶ τί εἶναι πενήντα ἀσθενεῖς ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἀνιάτων! τῶν κάθε εἴδους ἀνιάτων...

Κυρία Ρούσου. — Τὸ ἐσυλλογίσθημεν καὶ αὐτό. Ἄλλὰ τί νὰ κάμωμεν; (μειδιῶσα) Μὰς λείπουν τὰ μέσα. Μήπως καὶ τὰ ὑπάρχοντα φρενοκομεία δὲν εἶναι ἀνεπαρκῆ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας; (κινεῖ τὰ ἐξέλιθ).

Βένιερος. — (προπέμπων) Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι οἱ ἀπ' ἐξω τρελοὶ εἶνε πολὺ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ἀπὸ μέσα;

Κυρία Ρούσου. — (Ἐξερχομένη) Ἀκριβῶς.

Βένιερος. — Σύμφωνοι, κυρία μου, προσκυνῶ. (Πρὸς τὸν Εὐτύχιον) ὦ, καλῶστον! τί κάνεις; Ἥλθες ἐπὶ τέλους.

Θεώνη. — (σπεύδουσα καὶ αὐτῇ) Καλὸ στὸ παιδί μου, καλὸ στὸν Εὐτύχιόν μου. Τί κάνεις, μάτια μου, καλὰ εἶσαι;... Ἦ μαμά σου;

Εὐτύχιος. — (Ἀσπάζεται τὴν κυρίαν Βένιερον καὶ χαιρετῶ διὰ θερμῆς χειραψίας τὸν Βένιερον). Πολὺ καλὰ, θεῖέ μου... λαμπρὰ, θεῖα μου... εὐχαριστῶ. Πῶς περάσατε ἀπὸ χθές;

Βένιερος. — Ὁρξία (δίδει ἐν εἰκοσιπεντάδραχμον εἰς τὴν Θεώνην καὶ φυλάττει τὰ δύο ἄλλα εἰς τὸ πορτοφόλι του).

Εὐτύχιος. — Σέ καλὴ ὥρα ἦλθα, βλέπω. Μὲς τῆ μοιρασιά... Δὲν ἔχει καὶ γιὰ μένζ τίποτα; (Ἀκολουθεῖ).

3.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ἰδὲ σελ. 22*).

Βένιερος. — Ἔχει, πῶς δὲν ἔχει; Ἀγάπη, φι-
λία, συμβουλές πρὸς τὸ παρὸν καὶ—ἂν θέλῃς καὶ
ὕλικώτερα, — ἔνχ τραπέζι λαμπρὸ σήμερον τὸ με-
σιμέρι.

Εὐτύχιος. — Ἐὐχαριστῶ.

Θεῶνι. — Καὶ τὸ βράδυ καὶ αὔριον καὶ ὅποτε, θέ-
λης παιδί μου.

Βένιερος. — Περιποιήσου τον, περιποιήσου τον.
Αὐτὸς εἶναι ὁ κοντινὸς ἀνεψιός, ὁ ἀληθινὸς ἀνεψιός...
Καὶ γὰρ νὰ γίνῃ γιὰ τὸν...

Θεῶνι. — Καὶ τέτοιος γιὰ τὸν...

Βένιερος. — Καὶ νὰ θέλῃ νὰ ζήσῃ μετὰ τὴν Ἐπι-
στήμη του καὶ ὅχι μετὰ τοὺς παρὰδες του, θὰ πῆ πῶς
δὲν λατρεύει καὶ τόσῳ πολὺ τὸ θεῖον, ποῦ λατρεύει ὁ
ἄλλος... ὁ μακρινὸς εὐτυχῶς. (*Ἡ Θεῶνι γε. ἴμ*).

Εὐτύχιος. — Δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ πῆτε,
θεῖέ μου.

Θεῶνι. — Ἄ, τὸν ξέρεις τὸ θεῖόν σου, ποῦ ἀρέσει
λιγάκι νὰ στείβεται.

Εὐτύχιος. — Ναι... Ναι...

Βένιερος. — Δὲν πειράζει... καλλίτερα ποῦ δὲν
ἐννοεῖς. Θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ποῦ θὰ ἐννοήσῃς, ἀλλὰ γνωρί-
σῃς ἔνχ ἐξάδελφόν σου νεκρόν.

Εὐτύχιος. — Πολὺ καλὰ καὶ ἡ κυρία (δεικνύει
πρὸς τὴν θύραν) τί ἐγύρευε;

Θεώνη.— Ἡ κυρία Ρούσου, ἡ μεγάλη καὶ τρανή, δὲν τὴν γνωρίζεις ;

Εὐτύχιος.— Ἰσα-ἴσα γιατί τὴν γνωρίζω ρωτῶ.

Βένιερος.— Κάθε ἄνθρωπος, παιδί μου, στὸν κόσμον αὐτό.— κάθισε— ἔχει τὴ λόξα του (ἀναλαμβάνει τὴν πρὸ τοῦ γραφείου του θέσι).

Εὐτύχιος.— (Καθήμενος εἰς τὸ διβάριον, πλησίον τῆς θέας του.) Καὶ ἡ λόξα τῆς κυρίας Ρούσου ;

Βένιερος.— Νὰ γυρίξῃ τὰ μαγαζιά καὶ τὰ γραφεῖα καὶ νὰ μαζεύῃ λεπτά, γιὰ κάθε λογῆς φιλάνθρωπικὴ φαντασιοπληξία.

Εὐτύχιος.— Καλὰ κάμνει. Μία φάσις τῆς ἀρετῆς καὶ αὐτό.

Βένιερος.— Νὰ, τόρα ζητιανεύει γιὰ τοὺς Ἀνιάτους. Καὶ σὺ πλέον ποῦ εἶσαι γιαντρός, ξεύρεις ἂν ὅλα τὰ ἐκατομμύρια τοῦ κόσμου, θὰ ἔφθαναν γιὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους...

Εὐτύχιος.— (μειδιῶν) Εἶνε πολλὰ τὰ ἀθεράπευτα κακὰ, ἔ ;

Βένιερος.— Μὴ καλὰ τῆς τὸ ἐκτύπησα κ' ἐγώ.

Θεώνη.— Δὲν ἔκαμες καλὰ ἐγὼ ἐκαταντράπηκα. Τί σου χρωστοῦσε ἡ ξένη κυρία ;

Βένιερος.— Τί μου χρωστοῦσε ;! Καὶ ἔτσι χάρισμα θὰ μου σιμπουσε τὸ εἰκοσιπένταρι ;

Θεώνη.— Ἄ ἔτσι ; ἔχεις δίκην. Λίγα πράθηξα καὶ γὼ ὡς ποῦ νὰ σου σιμπήσω ἓνα ἄλλο ; Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, (μειδιῶσα) σοῦ συνιστῶ τὸ θεῖό σου ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φιλαργύρους τῆς Ἀθήνας.

Εὐτύχιος.— Πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν ποῦ ἤμουν πάλιν ἐδῶ, δὲν τον ἤξευρα γιὰ τέτοιο. Ἀλλὰ καὶ τόρα μὲ ὅσα λέτε, ἐγὼ βλέπω ὅτι δίδει...

Θεώνη.— Δίνει, ναι, μὰ ἐκδικεῖται.

Βένιερος.— (ἀναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν του καὶ προσφέρων σιγάρον εἰς τὸν Εὐτύχιον) Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι εἶμαι ὄχι φιλάργυρος, ἀλλὰ δίκαιος.

Θεώνη.— Πῶς ;

Βένιερος.— Βέβαια ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι γιὰ νὰ ποκτῆσῃ δικαίως παράδες, οἷσδ' ἴηποτε καὶ ἂν εἶσαι, πρέπει νὰ ἐργασθῆς. Κάθε ἄλλη μέθοδος— προίκα, κληρονομία, λαχείον, δωρεὰ καὶ προπάντων ἐπιτεία,— εἶνε ἡ μεγαλύτερα ἀδικία τοῦ κόσμου...

Εὐτύχιος.— Δηλαδῆ ;

Βένιερος.— Στάσου— ἀδικία πρὸς τοὺς ἐργαζομένους καὶ ἀποκτώντας χρήματα.

Εὐτύχιος.— Ναι, ἀλλὰ οἱ ἀνιάτοι, παραδείγματός χάριν, δὲν μποροῦν νὰ ἐργασθῶν.

Βένιερος.— Οἱ ἀνιάτοι ἀνηροί ;

Εὐτύχιος.— (μειδιῶν) Ὅχι... ἐν γένει.

Βένιερος.— Βέβαια, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἀνιάτους αὐτούς, ὅσοι δὲν ἔμποροῦν πραγματικῶς νὰ κάμουν κάτι τί, εἶνε τόσον ὀλίγοι ὥστε ἂν ἐργάζοντο ὅλοι οἱ ἄλλοι κερῆνες, οἱ συγγενεῖς των θὰ ἔμποροῦσαν

νὰ τοὺς περιποιηθοῦν, εἰς τὸ διάστημα, ποῦ ὡς ἀληθῆ βάρη τῆς γῆς θὰ ἐξοῦσαν εἰς τὸν κόσμον...—

Εὐτύχιος.— Ἰσως...

Βένιερος.— Χωρὶς ἐγὼ νὰ ἐκβιασθῶ σήμερα νὰ δώσω ἀπὸ τὸ αἷμά μου εἰκοσιπέντε δραχμῆς, ἔτσι γιὰ μιὰ ιδέα καὶ γιὰ μιὰ πρόκλησι.

Εὐτύχιος.— Μὲ ἄλλους λόγους δὲν ἀναγνωρίζεται τὴν φιλάνθρωπίαν, ἡ ὅποια ὄχι μόνον τὸ ἄτομον ικανοποιεῖ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐφάνη ἕως τόρα ἀπαραίτητος.

Θεώνη.— Ἄ, μπράβο! αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ κ' ἐγώ.

Βένιερος.— Πρῶτα εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κυρία Βένιερος δὲν ἤθελε νὰ πῆ αὐτό. Ὡς πρὸς ἐκεῖνο ποῦ εἶπες, Εὐτύχιε, δὲν θὰ διστάσω διόλου νὰ σου φανερώσω τὴν ιδέαν μου. Τῆ φιλάνθρωπία, ὅπως γίνεται, δὲν τὴν ἀναγνωρίζω, ὄχι. Ἐννοῶ νὰ εὐεργετήσῃς ἓναν ἄνθρωπον ὅταν εἴμπορῆς (καὶ ἐγὼ ἔχω πολλοὺς εὐεργετημένους)· ἀλλὰ ἓνα ἄνθρωπον ποῦ νὰ τον γνωρίζῃς, νὰ σε γνωρίζῃ καὶ νὰ ἔχῃς νὰ λογαριάσῃς ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς εὐγνωμοσύνης του.

Εὐτύχιος.— Ἄ!

Βένιερος.— Μὴ σε ἐκπλήττει αὐτὸ ποῦ λέγω. Κάθε δόσις ἔχει τὴν ἀνταπόδοσιν. Εἶνε νόμος φυσικός, καὶ κάθε φυσικὸν εἶναι καὶ ἠθικόν.

Εὐτύχιος.— Ἀμφιβάλλω.

Βένιερος.— Νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς. Ἡ κυρία Ρούσου εἶνε μίαν εὐγενεστάτη καὶ ἀγαθοτάτη κυρία. Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ ἐγὼ σήμερα π. γ. δίδων ἐξ αἰτίας τῆς χρήματι διὰ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων, ἄνθρωπων ποῦ οὔτε τοὺς γνωρίζω οὔτε τοὺς φαντάζομαι, (δυστυχῶς ἡ φαντασία μου δὲν εἶνε πολὺ ζωηρά), τί ἔχω εἰς ἀντάλλαγμα ; Τίποτε! οὔτε ἂν τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ εἴμπορει μίαν ἡμέραν νὰ ἐξοφληθῇ τοῖς μετρητοῖς. Αὐριον μίαν ἑφημερίδα θὰ γράψῃ: «Ὁ κ. Λεωνίδας Βένιερος προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων δρ. 25.» Αὐτὸ εἶναι ὅλον. Ἐνα πολλοστημέριον φήμις, τὸ ὅποιον ἀμφιβάλλω ἂν ἀξίξῃ ὡς τὸ ἐπλήρωσα.

Εὐτύχιος.— Ὡστε δὲν παραδέχεσθε ὅτι ἡ φιλάνθρωπία πρέπει νὰ εἶναι ἀφιλοκερδής.

Βένιερος.— Ἀπολύτως ; ποτέ.

Εὐτύχιος.— Καὶ ἡ εὐχαριστήσις, τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται ὁ δίδων ;

Βένιερος.— Δὲν τὴν παραδέχομαι καὶ ἂν τὴν παραδεχθῶ, ἡ φιλάνθρωπία τότε καταπτῆ τὸ ἐγωϊστικώτερον αἶσθημα. Τελοσπάντων, χρειάζεται ἀνταπόδοσις.— Ἡ εὐγνωμοσύνη— καὶ τὸ τελευταῖον κατακρήμιον,— δὲν εἶνε ὅσον ἄλλη τὴν νομίζεις. Κάπου βραϊζέται κανεὶς τελοσπάντων. Δι' αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου τὸ ἴδιον νὰ δίδω ἐγὼ χρήματα δι' ἐν Ἄσυλον Ἀγνώστων, καὶ σὺ μεθαύριον, ὅταν θὰ πάρῃς τὴν ἄδειάν σου, νὰ ἰατρῆῃς δωρεὰν τοὺς πτωχοὺς.

Θεώνη.— Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί δὲν εἶνε τὸ ἴδιο.

Βένιερος.—'Εσύ πολύ ὀλίγα πράγματα κατα-
λαβαίνεις (γράφει).

Εὐτύχιος.—(μετὰ βραχείαν σιγήν) Δέν συμ-
φωνῶ διόλου με τήν ἰδέαν σας, θεϊέ μου. Ἡ εὐεργεσία,
διὰ τήν εὐεργεσίαν. Ἄν ὑπάρχη ἀνταπόδοσις ὕλητι.

Βένιερος.—'Ε ;!

Εὐτύχιος.—Γόσω τὸ χειρότερο διὰ τὸν εὐεργε-
τοῦντα ! (ὁ Βένιερος ἐκπλησσεταί). Τὸ καλὸ ποῦ
βγαίνει ἀπὸ τὸ χέρι του πρέπει νὰ τὸ κάμνη κανεὶς
παντοῦ καὶ πάντοτε, χωρὶς ὑπολογισμὸν, χωρὶς ὑπερ-
ροθυλίαν, χωρὶς ἐλπίδα...

Βένιερος.—(εἰρωνικῶς) Οὔτε μελλούσης ζωῆς ;

Εὐτύχιος.—Τίποτε. Ἄνευ αὐτοῦ, κοινωνία ἀν-
θρώπων πολιτισμένων δέν θὰ ὑπῆρχε ἕως, καὶ ὅλοι
θὰ ἐφερόμεθα πρὸς τὸν πλέον κτηνώδη καὶ κατα-
στρεπτικὸν ἐγωϊσμὸν.

Βένιερος.—(γε.λῶν ἠληθῶς καὶ βήλων) Λά,
χά, χά ! Λοιπὸν, σὰ νὰ λέμε, ἐγὼ εἶμαι ἐγωϊστῆς
καὶ κτηνώδης... Πολὺ ὥραιο, κύριε ἀνεψιέ !

Θεῶνν.—Μὰ δέν σου εἶπε αὐτὸ τὸ παιδί.

Εὐτύχιος.—(γε.λῶν) Αὐτὸ λέγεται ἐρημνεία
κατὰ τὸ δοκοῦν.

Βένιερος.—(ὁμοίως) Ὅριστε ἄνθρωπος ποῦ θὰ
τὸν κάμω σήμερα τὸ τραπέζι. Καὶ νὰ συλλογι-
ζομαι ὅτι δέν ἔχει δύο μέρες ποῦ γύρισε ἀπὸ τὸ
Παρίσι !)

Εὐτύχιος.—Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ προσποιη-
θῶ ὅτι συμφωνῶ μαζί σας ; νὰ πῶ ψέματα ;!

Βένιερος.—(προσποιούμενος ἀπορίαν καὶ σοβα-
ρότητα) Κυρία Βένιερ, ἐτελείωσε ! Τὸ ἔχει ἡ Μοῖρα
μας καὶ πρέπει νὰ τὸ πάρομε ἀπόρσι. Ὅλοι οἱ ἀ-
νεψιοί μας, τῶσω οἱ μακρυνοί, καθῶς καὶ οἱ κοντινοί,
λατρεύουν τήν Ἀλήθειαν.

Βάρλας.—(εἰσερχόμενος ὁρμαίως) Περσὲ ! Κα-
λημεροῦνδία σας ! Καλὴ μέρα. Θεῶνν. Ἄ ! Εὐτύχιε,
ἐδῶ εἶσαι ; Καλὴ μέρα παιδί μου. (Θ.Πῶι αὐτὸν
μόνον τῆ χειρα.) Τί ἔχουμε ;

Βένιερος.—Τί κάνουν εἰς τὸ γραμματιστήριον ;

Βάρλας.—Ἄ, εἰς τὸ γραμματιστήριον τίποτα,
τίποτα...

Βένιερος.—Ἀλλάθειν σέ κύριε ὁ Γεώργιος ὁ Ἀγ-
γελίδης ;

Βάρλας.—'Ισα-ἴσα γι' αὐτὸ ἔρχομαι. Πῆγα δύο
φορὲς, μὰ δέν τον πέτυχα στὸ Γραφεῖο.

Θεῶνν.—Τὸν στέλνουν ἔξω αὐτόν.

Βένιερος.—Μὰ τί εἶνε ;

Βάρλας.—Εἶνε μίαν ὑπόθεσις πολὺ σπουδαία.
Πρέπει νὰ μιλήσουμε ἀμέσως, καὶ πρὶν τον ἰδοῦ.

Θεῶνν.—Τίποτε καλὸ ;

Βάρλας.—Πολὺ καλὸ. Ἐξαιρετικὸ.

Εὐτύχιος.—Θεῖς μου, δέν παρξίνουμε μετ' ἐπῆνοι !

Βάρλας.—Δέν εἶνε ἀνάγκη. Ἀπὸ σας δέν εἶνε
μυστικὸ. Πρέπει μάλιστα νὰ τὸ ἀκούσεται... φωνάζει
Μανώλη ! Μανώλη !—Κλείσε, παιδί μου, αὐτὴ τὴν
πόρτα. Ὁ Μανώλης κλείει τὴν θύραν τὸν γά-

θου. Ὁ Βάρλας κάθηται ἀπέναντι τοῦ Βένιερος.
Ἔτσι !... Θέλω ἕως καὶ ἕνα καρτέ.

Θεῶνν.—Ἀμέσως. Φραντζέσκα ! (ἐγείρεται καὶ
πλησιάζει τὴν κλῆμακα). Φραντζέσκα !

Βένιερος.—Μὰ, μὰ τί φωνάζεις ; Νά, μάτις μου,
τὸ κουδούνι. Κατύπησε τὸ κουδούνι !. Κ' ἐγὼ θέλω
ἕνα καρτέ. Θέλεις. Εὐτύχιε ;

Εὐτύχιος.—Εὐχαριστῶ.

Φραντζέσκα.—Ἀμέσως. (ἀπὸ ἐπάνω).

Θεῶνν.—Τί κουδούνι, νὰ ποῦ ἀκουσε. (Πρὸς τὴν
Φραντζέσκα παρουσιαζομένην) Δύο καρτέδες νὰ κά-
νῃς.—Μὰ τί καλὸ σοῦ κάνουν τόσοι καρτέδες, καὶ ἐ-
νε Λεωνίδα ; (Κάθηται πλησιέστερον)

Βένιερος.—Ἔλα, ἔλα. Παντελῆ, λέγε μας αὐτὸ
τὸ ἔξαρτικὸ.

Βάρλας.—Λεωνίδα μου, εἶνε σήμερα στὸ χέρι
σου νὰ κάμῃς μίαν μεγάλη εὐεργεσία.

Βένιερος.—(παρρησιάζει τὸν Εὐτύχιον). Χρ !
Λέγε νὰκούσωμε.

Ἐπαῖτις.—(ἀπὸ τὸ παράθυρον, τείνοσα διὰ
τῶν κίχ.λιδῶν τὴν χειρα) Ἐλεημοσύνη, ἀφεντικὸ...
Νά γρηῃς τὰ παιδάκια σου, κάμε μου ἐλεημοσύνη.

Βένιερος.—Ἄγε στὸ καλὸ τῶρα. Χριστιανὴ μου.
Ἐγὼ παιδιὰ δέν ἔχω.

Ἡ ἐπαῖτις.—Νά γρηῃς ὅ,τι ἀγαπᾷς, ἀφεντικὸ
μου, φτωχὴ γυνίκα εἶμαι. Ὁ Βάρλας τῆ γέει νὰ
φῆγη. Κάμε γιὰ τὰ παιδάκια μου, ποῦ πεινᾷνε.

Βένιερος.—(θυμωμένος) Ἔλα, ἔλα, ξεροφτόνου
μας, στὸ Διάβολο ! (Τῶρα ἐτοιμάζομαι γιὰ μίαν με-
γάλη εὐεργεσία, δέν ἔχω καιρὸ γιὰ μικρὲς).

Θεῶνν.—Σαληρόψυχος που εἶσαι, καὶ μένε ! Στά-
σου, Χριστιανὴ μου. (Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον
καὶ δίδει μίαν δεκάραν εἰς τὴν πτωχῆν). Νά, πῆ-
γανε ! ὁ Βένιερος τὴν κερτάει ἕως οὔ ἐπιστρέφει
καὶ κάθηται εἰς τὴν θέσιν της.

Βένιερος.—Ὅριστε, κύριοι ! Δέν εἶνε ἕνα γέταρ-
το τῆς ὥρας ποῦ ἡ γυνίκα μου ὥρμιζονταν ὅτι δέν
ἔχει πεντάρη στὴ τσέπη της. Καταγγέλω τὴν προ-
ξιν εἰς τὸ οικογενειακὸν συμβούλιον.

Βάρλας.—Ὁ Θεὸς νὰ τὴν κρίνη ! Ἀρξάτε τὰ τῶρα
αὐτὰ. Ἄκουσε λοιπὸν Λεωνίδα, περὶ τίνος πρόκειται.
Ἐλάβα σήμερα τὸ πρῶτὸ ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Σύρα.

Βένιερος.—Ἀπὸ ποιόν ;

Βάρλας.—Ἀπὸ τὴν Ἀνέτα τὴν Παριδανία.

Βένιερος.—Καὶ θὰ σου γράψῃ νὰ με παρακαλέ-
σῃς νὰ πάρω τὸ Γεώργιο στὸ Γραφεῖο τὸ ἔξω.

Βάρλας.—Τί ξέρεις ; Δέν ξέρεις τίποτα. Στάσου,
ὄρε ἀδελφε, νὰκούσῃς. Τὸ πρῶτὸν εἶνε πολὺ περὶ
σπουδαίον.

Βένιερος.—Καλὰ, λέγε.

Βάρλας.—Πρὸ πέντε ἔξ μηνῶν ἀπέθανε στὴ Νέα
Υόρκη ἕνας κάποιος Τζῶν Λάζαρους.

Βένιερος.—Θεὸς σχωρεστον !

Ἀκούσθαι.

θήκη δὲν ἄρισσε, κληρονόμος δὲν ἐπαρουσιάσθη κανείς, καὶ ἡ περιουσία του—μία περιουσία ἀρκετὰ μεγάλη, σχεδὸν ἀπὸ 200,000 δολάρια.—ἔμεινε ἔτσι. στρο.λαΐουσα, ὅπως λένε οἱ δικηγόροι.

Βένιερος.—Αὐτὸ νὰ ἰδοῦμε!

Βάρλας.—Κτθεμὸν τῆς περιουσίας αὐτῆς, διωρίσθη ἐκεῖ ἕνας τραπεζίτης, ὁ ἐντιμώτατος Οὐίλλιαμ Βάρκε...

Βένιερος.—Βάρκε... γνωστός.

Βάρλας.—Ὁ προχειρότερος, ποῦ εὕρισκετο εἰς σχέσεις μὲ τὸ μακαρίτη, ἀρ' οὐ ἀρκετὸ μέρος τῆς περιουσίας του, τὸ εἶχε κατατεθειμένον εἰς τὴν τράπεζαν του.

Θεώνη.—Ναί.

Βάρλας.—Τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον,—σὰς εἶπα ὅτι ἤξευραν πῶς ὁ Τζὼν Λάζαρης ἦτο ρωμηὸς, ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον,—ἐδημοσίευσεν μίαν εἰδοποίησιν γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἔστειλε δὲ καὶ ἐδῶ σ' ἕνα δυὸ ἐφημερίδες νὰ γράψουν ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ἀπέθανεν ἕνας τέτοιος καὶ τέτοιος καὶ ὅτι ἐκκαλεῖτο ὁ κληρονόμος ἢ οἱ κληρονόμοι νὰ παρουσιασθοῦν, κτλ. ὅπως γίνεται συνήθως.

Βένιερος.—Θυμῶμαι καὶ ἐγὼ ποῦ εἶδα μιά τέτοια εἰδοποίησιν καὶ ἀναστένάζω... Λέγε.

Βάρλας.—Ναί· ἀλλὰ κληρονόμος δὲν ἐπαρουσιάστηκε ἕως τώρα.

Βένιερος.—Τίς λές;!

Βάρλας.—Κανείς, οὔτε ρωμηὸς οὔτε ξένος, δὲν ἤξευρε νὰ ἔχη συγγενὴ στὴ Νέα Ὑόρκη, ποῦ νὰ λέγεται Τζὼν Λάζαρης.

Εὐτύχιος.—Διὰ βόλε!

Θεώνη.—Περίεργον πρᾶγμα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἔπαιεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Βάρλας.—Μὰ νὰ ποῦ δὲν ἔπαιε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἀλλὰ ἀπλούστατα ἀπὸ τὸ νησί τῆς Σύρας.

Βένιερος.—Μπᾶ! Μήπως ἦταν...

Βάρλας.—Βεβαιότατα. Νὰ, τώρα μόλις τὸ ἐμάθαμε καὶ ὀλωσθιδίου κατὰ σύμπτωσιν. Τὸ ὄνομα ἦταν κάπως παραποιημένο. Ὁ Τζὼν Λάζαρης, αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἀμερικάνος, ἦτο ὁ Γιαννάκης ὁ Λαζούρης, ὁ γνωστός μου καὶ ὁ γνωστός σας.

Βένιερος.—Ὁ Λαζούρης!;

Θεώνη.—Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀγγελιδάνας!

Βάρλας.—Ὅλος καὶ ὅλος!

Θεώνη.—Καλὲ αὐτὸν τὸν ἐκλαιγαν γιὰ χαμένο, γιὰ πεθαιμένο.

Βάρλας.—Βέβαια· γιὰτὶ ἔχει τριάντα χρόνια τώρα, ποῦ ἄλλαξε τὸνομα του καὶ δὲν εἶδεν ἀκόρῃ σὲ κανένα, οὔτε πατριώτη, οὔτε συγγενῆ.

Θεώνη.—Καὶ θυμῶμαι μάλιστα, πρὸ... 20 ἐτῶν, ὅτι κάποιος ἦλθε καὶ εἶπε τῆς Ἀγγελιδάνας, ὅτι ὁ Γιαννάκης ἀπέθανε, γιὰ βέβαιον.

Βάρλας.—Ἔ, ἦτον φέμαμα.

Εὐτύχιος.—Αὐτὸ εἶνε τὰ θαυμάσια τῆς Ἀμερικῆς.

4. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

*Ἴδε σελ. 28.

Βάρλας.—Αὐτὸς ὁ Τζὼν Λάζαρης φκίνεται ὅτι ἦταν ρωμηός.

Βένιερος.—Ἄ!

Βάρλας.—Συγγενεὶς ἐκεῖ δὲν εἶχε κανένα, δια-

Θεώνη.—*Ἡ καμμένη ἡ Μαρίκα! Πού νά το ἤξευρε πού πέθαινε καί ἄφαινε τὰ παιδάκια της ἐρημικά...*

Βένιερος.—*(συμπεριχόμενος ἐκ τῆς βαθείας του σκέψης.)* Σῆς παρακαλώ, ἀφῆστε τώρα τὰ μοιρολόγια. Γιὰ πές μου, Βάρλα, πῶς ἔμαθες ὅτι Ὁ Τζὼν Λάζερης εἶνε Λαζούρης; [*Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Φραιτίεσκα παρὶθέτει τοὺς καρδέες καὶ γέμνει, ἐκπιληκτος διὰ τὴν προσοχὴν μεθ' ἧς ἀκοιοῦν τὸν Βάρλα.*]

Βάρλας.—*Περὶ αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία! τὸ ἀνεκάλυψε ἕνας ρωμηὸς, φίλος τῆς οἰκογενείας παλαιός, στὴ Νέα Ὑόρκη.*

Βένιερος.—*Μήπως ὑπόπτεισε τίποτε αὐτός;*
Γιάνκος.—*(εἰσιερχόμενος)* Κύριε Βένιερε, νά ἰδῆτε καὶ νά υπογράψετε αὐτὰ τὰ γράμματα.

Βένιερος.—*Καλὰ, καλὰ. Πάρτε μῆσα καὶ ἐρχομαι. Τώρα ἔχω δουλειά. (Ὁ ἐπάλληλος ἐξέρχεται κλείων τὴν θύραν.)* Ἐ, μήπως ὑπόπτεισε τίποτε;

Βάρλας.—*Ἄ μπᾶ, κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ρωμηοὺς δὲν ἤξερε ρωμηὸ Λάζερη. Δὲν τοὺς συναναστρέφετο ὁ μακαρίτης, ἔπειτα πολὺ λίγον καθὼς εἶχε πού ἔμεινε στὴ Νέα Ὑόρκη. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀνεκάλυψις ἔγεινε κατὰ τύχην. Ἐπῆγε τελευταίως ἕνας ρωμηὸς πού εἶχε γνωρίσει πρὸ ἐτῶν τὸ Λάζερη, στὸ Λίβερπουλ: αὐτὸς ἀμα ἔμαθε τὸ περιστατικὸν τῆς κληρονομίας, εἶπεν ὅτι ὁ Λάζερης ὠνομαζέτο Λαζούρης καὶ ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν Σύρον. Κάποιος τότε ἀπὸ αὐτοὺς πού τὸ ἄκουσαν, ἐξέτασε καὶ ἔγραψε ὅλα τὰ καθέκαστα σ' ἕνα φίλο του στὴ Σύρα, νά εἰδοποιήσῃ τοὺς συγγενεῖς, ἂν ὑπῆρχον, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸ ἔμαθε ἡ Ἀννέτα πού μου γράφει. (Ἐξάγει τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποῖαν ἐξετάζει ταχέως ὁ Βένιερος.)*

Βένιερος.—*(Βίβλος γενέσεως...)*

Εὐτύχιος.—*Εἶνε συγγενὴς αὐτῆ ἡ Ἀννέτα;*

Θεώνη.—*Ὅχι, εἶνε πληγὴ φιληνάδα τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὴ ἔχει τώρα ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὰ ὄρφανὰ. Ἀλλὰ τί νά σου κάμῃ ἡ καμμένη!...*

Βένιερος.—*Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ὄρφανὰ Ἀγγελίδου, εἶνε οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς.*

Βάρλας.—*Καὶ οὔτε ὑπάρχει κανέναν ἄλλο τὸ αὐτοῦ βαθμοῦ.*

Βένιερος.—*Ὡστε τώρα πρέπει νά παρουσιασθῶν ὡς κληρονόμος καὶ νά πάρουν τὴν σχολιάζουσαν περιουσίαν.*

Βάρλας.—*Τί ἄλλο! αὐτὸ βέβαιον.*

Βένιερος.—*Καὶ ἔργεσαι ἐδῶ νά με παρακλέσης γιὰ εὐεργεσία καὶ δὲν πηγαίνεις καλλίτερα στὸ Γεώργιο τοῦ Ἀγγελίδου, πού θά γίνῃ ἐκατομμυριοῦχος;*

Βάρλας.—*Θά γίνῃ... μὰ ὡς πού νά γίνῃ; Περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Εἶνε εὐκόλο νομίζεις; Ἐ, ἂντε νά πάρουμε τὴν περιουσίαν! ἕνας λόγος εἶνε. Ἀλλὰ πόσα χρειάζονται! θά παρουσιασθῶν, θά ἐξετάσων, θάποδειξῶν ὅτι εἶνε συγγενεῖς, ὅτι εἶνε οἱ πλησιέστεροι, θάποδειξῶν τὴν ταυτότητα των, θά*

κάμων πληρεξούσιον στὴν Ἀμερικὴ, ἀλληλογραφίαι, ποιστοποιητικὰ, ἐγγράφα, ἕνα σωρὸ ἱστορίαι. Ἴσως μάλιστα χρειασθῇ νά πάγῃ κανέναν στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νά παραλάβῃ. Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ ὅλα αὐτὰ χρειάζονται ἐνέργεια καὶ προπάντων παράδες. Καταλαβαίνεις τί θέλω νά πῶ...

Βένιερος.—*Καταλαβαίνω (σκεπτικῶς) νά, καταλαβαίνω...*

Βάρλας.—*Συγγενεῖς σου εἶνε, ὅπως εἶνε καὶ συγγενεῖς μου. Μακάρι νά μπορούσα ἐγὼ ἀλλὰ ξέρεις ὅτι δὲν ἔχω τὰ μέσα. Ἀπὸ ἐνέργεια, μπορῶ νὰ κλάθω ὅ,τι θέλῃς, ἀλλὰ γιὰ παράδες, τί νά σε πῶ, ἀδελφέ, δὲν βγαίνω — τὸ ξέρεις.*

Βένιερος.—*Παράδες εἶνε τὸ μόνον εὐκόλο νά βρεθῶν, ὅταν πρόκειται γιὰ τέτοια δουλειά.*

Βάρλας.—*Καὶ τί ἀνάγκη ἔχουν τὰ ὄρφανὰ νά πᾶνε σὲ ἄλλους, ἂν οὐ ἔχουν ἐσέναν; Ἄμα ἀνεκάλυψις ἐπάνω σου τὴν ὑπόθεσις ἐτελείωσε. Θά συννενοήσομε τώρα μ' ἕνα δικηγόρο, νά ἰδοῦμε τί πρέπει νά κάμωμε πρῶτα καὶ τί ὕστερα.*

Βένιερος.—*Ἄ, ἐγὼ ξέρω! Πρῶτα θά δώσομε παράδες, ὕστερα θά δώσομε παράδες, ὕστερα...*

Βάρλας.—*Θά πάρουμε παράδες. Γιὰ χρέιματά σου βέβαιον δὲν θά τα χύσῃς. Θά κάμῃς ἕνα καλὸ μεγάλο μὲ τὸ ἀζημιώωτο.*

Βένιερος.—*(μειδιῶν)* Ἐθ' ἔχω καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ὀρφανῶν.

Εὐτύχιος.—*Ἢ ὅποια θά εἰμπορῇ νά ἐξοφληθῇ τοῖς μετρητοῖς (μειδιῶν) ὡς εἶδος τόκου τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια θά προκαταβάλλετε.*

Θεώνη.—*Μάλιστα θά γυρέψουμε τώρα καὶ τόκο! (σοβαρά.)* Ἄς εὐτυχίσων τὰ καμμένα τὰ παιδιὰ καὶ μεις δὲν θέλομε τίποτα.

Βάρλας.—*Μακάρι, γιατί τὰξίζου.*

Βένιερος.—*Ποῖός ξέρει ὅμως, τί μπορεῖ νά παρουσιασθῇ. Ἐργιόμενος! Πάντα κίνδυνος εἶνε! Εἶσαι βέβαιος. Παντελῆ, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι συγγενεῖς;*

Βάρλας.—*(ῥωγῶς)* Ἄ, μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Πού; Νά, ἢ ὦρα νά μὴ ξέρουμε τὸ συγγενολόγι μας.

Βένιερος.—*Αὐτὸς ὁ μυστηριώδης Λαζούρης, δὲν ἐπανδρεύθηκε τάχα, δὲν ἔκαμε παιδιὰ;*

Βάρλας.—*Διάβολε! Ἄν ἔκανε παιδιὰ, θά τα εἶχε μαζί του. Καὶ μακρὸν νά ἦταν, τώρα παιὶ θά εἶχαν παρουσιασθῇ.*

Εὐτύχιος.—*Ἐκτός ἂν τα ἔστειλε μὲ κανέναν ἀερόστατο στὴ Σελήνη...*

Βένιερος.—*(μειδιῶν)* Στὴν Ἀμερικὴ ὅλα γίνονται. Καλὰ: νά πάγω ἐξω μιά στιγμή πού ἔχω δουλειὰ καὶ ἔρθω. (ἰαμβιάει μερικὰ χαστιὰ μαζὶ τῶν καὶ ἐξέρχεται.)

Εὐτύχιος.—*Διακόσιες χιλιάδες δολάρια: σὰ νά λέμε ἕνα ἐκατομμύριον φράγκα... Νά, τύχη μιά φράγκα! Μακάρι νά τὴν καὶ γὰ μένα...*

Βάρλας.—*Ἀνάγκη πού ἔχεις ἐσύ.*

Θεώνη — (Εισαγαλλισμένη τὸν Εὐτύχιον.)
 "Ἐνωια σου χρυσέ μου ἀνυψιέ, κ' ἐγὼ εἶμαι γιὰ
 σένε. Θὰ σοῦ δώσω μιὰ νύφη — μιὰ ἐμμορφη,
 μιὰ καλή, μιὰ νοικοκυρά, καὶ μὲ παρὰ μπόλικα...
 νὰ σου ἀξίζη.

Βάρλας. — Τὴ βρῆκε κιόλα τὴ νύφη ἢ ἐξαδέλ-
 φη. — Προχθές ἦλθε ὁ ἀνθρωπος.

Θεώνη. — Βέβαια. Νὰ, θὰ τὸν δώσω τὴν ἀνε-
 ψιά μου τὴν Οὐρανία.

Βάρλας. — Καμμένα.

Θεώνη. — Τί, ἀσχημη νύφη εἶνε, τὴν μὲ τὴν
 κληρονομία ;

Βάρλας. — "Ἀσχημη λέει ; Χμ ! "Ἀφῆσε νὰ μαθη-
 τευθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ θὰ ἰδῆς ποῦ θὰ τις κλέψουν, πρὶν
 φθάσουν ἀκόμη τὰ δολάρια.

Εὐτύχιος. — Ἄ, ἐγὼ δὲν θὰ παντρευθῶ γιὰ πα-
 ράδες. Ἄρκει νὰ γαμπήσω μιὰ κόρη καὶ νὰ μάγαπήσω...

Βάρλας. — Μακάρι νὰ ἦταν στὴ θέσι σου ὅλοι,
 νὰ μπορούν νὰ το ποῦν αὐτό.

Εὐτύχιος. — Δυὸ εἶνε αὐτὰ τὰ κορίτσια ;

Θεώνη. — Δυὸ τὰ καμμένα. Ἡ Οὐρανία καὶ ἡ
 Ἄνθη. Ἡ Οὐρανία τώρα θὰ εἶνε εἴκοσι — εἰκοσιενὸς
 χρονῶ ὕστερα εἶνε ὁ Γεώργος, ἓνα χρόνον μικρότερος
 καὶ ὕστερα ἡ Ἄνθη, δεκάζη — δεκαεπτά.

Βάρλας. — Καλὰ παιδιὰ... εἶχαν καλοὺς γονεῖς.

Εὐτύχιος. — Καὶ μένουν τώρα στὴ Σύρα ;

Θεώνη. — Ναι, κάθονται μαζὶ μὲ τὴν Ἄννητα,
 δέν σου εἶπα ; Τὰ ἔχει μαζὶ της ἡ πτωχὴ, ἔτσι ἀπὸ
 εὐσπλαγγμία. Ὁ Γεώργος ἦλθε ἐδῶ νὰ βρῆ καμμιά
 θέσι, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε ἐκεῖ τὸ Γυμνάσιον. Ὁ Λεωνί-
 δας δὲν μπορούσε νὰ τὸν πᾶρη, τὸν ἐσύστησε ὅμως
 καὶ ἐπέτυχε καλὰ. Κατορθώνει νὰ στείλῃ καὶ κάτι
 τι στὶς ἀδελφές του.

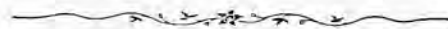
Εὐτύχιος. — Μπράβο !

Βάρλας. — Νὰ ἰδοῦμε τώρα, τί θὰ κάμῃ ὁ Λεωνί-
 δας. Πέ τον καὶ σὺ κανένα λόγον, Θεώνη μου.

Θεώνη. — Ἐγὼ ; Καὶ τί νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ ; Μήπως
 μ' ἀκούει ; "Ἄν ἰδῆ πῶς εἶνε καλὸ θὰ το κάμῃ μὲ-
 νάχος του.

Εὐτύχιος. — Ἄ, κ' ἐγὼ, εἶμαι βέβαιος, ὅτι αὐτό
 τὸ καλὸ θὰ το κάμῃ... Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἀν-
 τιβαίνουν εἰς τὰς ἀρχάς του — καὶ ἂν παραδεχθοῦμε
 ὅτι δὲν κάμει ἄλλω.

Θεώνη. — Ἄχ ! στεγνᾷει. Ἄκουσθε!

5.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ἴδε σελ. 36*).

Βάολας. — Ἐγὼ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸ πρῶν! Γιὰ φραντζήτες! Τὰ κινένα τὰ παιδιὰ, τὰ δισάφρανα! ἐκεῖ πού τὰ εἶχαμε γιὰ γινένα, νὰ τους φανερωθῇ ἕξαρνα τέτοια τύχη!... Παιδιὰ κλογογεννημένα, κλοκαστημένα, κλομαθημένα, καὶ νὰ καταντήσουν νὰ ξενοδολεύουν... (Ἄ, ἐκεῖνη ἡ Οὐρανία θησαυρός!) Μὴ νὰ πού ὁ Θεὸς δὲν ἀρίνει κανένα στὸν κόσμον... (δακρύζει).

Θεώνη. — Δόξα σοι ὁ Θεός!... Δόξα σοι ὁ Θεός!... ἡ εὐχὴ τῆς μανούλας τῶν καὶ τοῦ πατέρα τῶν!... (δακρύζει).

Βένιερος. — (εἰσερχόμενος χωρὶς νὰ κλείσῃ τὴν θύραν) Κάτι κλάματα βλέπω... ἔ, τί τρέχει; Τόσῳ σῆς συγκινῶν τὰ δολάρια; (Κατέρχεται ἡ Φραντζέσκα).

Θεώνη. — Τίποτα.

Βάολας. — Τίποτα.

Εὐτύχιος. — Τίποτα.

Βένιερος. — (Πρὸς τὴν Φραντζέσκαν, ἡ ὁποία, ἀπ' οὗ ἐμάτευσε κόπελλα καὶ ποτήρια ἐπὶ δισκαρίου, ἐτοιμάζεται νὰ φάγῃ). Μὴ φεύγῃς γιὰ νὰ σε πῶ. Ποιὸς σε πείραζε πρωτότερα, ἐδῶ;

Φραντζέσκα. — Κανένας, κύριε.

Βένιερος. — Ἐλκ' ἀρησέ τα τέρ' ἀπὸ τὰ. Δὲν ἔχω κενὸ γιὰ λόγια. Ποιὸς σε τσίμπησε;

Θεώνη. — Ποιὸς τὴν τσίμπησε;... δὲν τὴν ἐτσίμπησε κανένας Χριστιανέ.

Φραντζέσκα. — Κανένας, κύριε... ὄχι... ἐγελοῦσα...

Βένιερος. — (Πρὸς τὴν Θεώνη) Ἀρησέ με σύ. (Πρὸς τὴν Φραντζέσκαν) Ἐλκ', ἔλκ' γιὰ κάτι τι πού εἶμαι βέβαιος, δὲν θέλω ἀντιλογίες. Ποιὸς; ὁ Τέλης ἢ ὁ Γιάγκος;

Φραντζέσκα. — Κανένας, σῆς εἶπα.

Βένιερος. — Νά! τῆς δίδει ἕνα μπάτσο. Ἡ Φραντζέσκα κλοπιζομένη κινδυνεύει νὰ φάγῃ τὸν δισκόν. Πρόσεξε νὰ μὴ μού κἀμης καὶ ζαμιά. Ποιὸς;

Φραντζέσκα. — Κλαίονσα καὶ ἀπελομένη! Ὁ Γιάγκος!

Βένιερος. — Ὅρῃστε, ἔπρεπε νὰ τίς σῆς γιὰ νὰ το μαρτυρήσῃς.

Θεώνη. — Τί σου ἔκαμε τότε καὶ το ἔδειρες τὸ κορίτσι; Βάρβαρε ἀνθρώπε!

Βένιερος. — Δὲν θά σου δώσω λόγο. Ξέρω γὼ τί κάνω καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου. — (Πλησιάζων τὸν Βάρβαρον) Ἄκουσε, Παντελῆ. Ἦ ἀπόφασις ἔγινε. Ἐγὼ θάναλλάξω τὴν ὑπόθεσι καὶ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς. Τὰ παιδιὰ, καὶ πρὶν λάθουν τὴν περιουσίαν καὶ ἀφ' οὗ τὴν λάθουν, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μιᾶ πατρικῆ προστασίας. Βλέπω καλὰ ὅτι αἱ περιστάσεις ὑποδεικνύουν ἐμένα καὶ δὲν θάχρηθῶ αὐτὸ τὸ καθήκον — διότι τὸ θεωρῶ πλέον καθήκον μου, — ὅσον μεγάλην καὶ ἂν ἔχη εὐθύνην.

Βάρβαρος. — (συνιάπτων τὰς χεῖρας) ὦ, Λεωνίδα μου...

Βένιερος. — Ἐπειτα τὸ ἔργον αὐτὸ καθεαυτὸ δὲν θά εἶνε δύσκολον. Πρῶτον ἔχω ἐσένα, ποῦ θά με βοηθήσῃς εἰς ὅλα, χάριν τῶν ὀφρακῶν δεύτερον ἔχω ὑλικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ δὲν θά λυπηθῶ ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶ. τρίτον, παιδιὰ δὲν ἔχω καὶ εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ ἄλλης φροντίδας...

Βάρβαρος. — (ἐγείρομενος, ἐταρκαλίζεται τὸν Βένιερον). Εἶσαι ἐνας ἄγγελος!

Βένιερος. — Καλὰ, καλὰ... Θά χρειασθῆ πρώτῃ νὰ πῆς ὡς τῆ Σύρα νὰ μου φέρῃς τὰ κορίτσια.

Θεώνη. — Τί;

Βένιερος. — Θά πάρω καὶ τὸ Γεώργιο — ἔξυπνο παιδί — θελῶ νὰ μαζεύσω ἐδῶ τὰ ὄφρακὰ ὑπὸ κοινὴν στέγην καὶ προστασίαν. (Ἡ Θεώνη συνοφροῦται).

Βάρβαρος. — Ναί, στὴ Σύρα ἔχουμε τὴν Ἀνέταν εἶνε ἄξιον γυναικα καὶ θά φροντίσῃ γιὰ ὅ,τι χρειασθῆ ἐκεῖ.

Βένιερος. — Ναί, ὅστερὰ ποῦ θά ἔλθῃ ὁ Γεώργιος θά τὰ ποῦμε καλλίτερα. Τὸ ἀπόγευμα ἀμέσως θά πάγω νὰ βρῶ τὸ δικηγόρον μου, καὶ νὰ ἰδοῦμε πῶς θά ἐνεργήσουμε. Ἴσως σοῦ εἶνε πεπωμένον νὰ περάσῃς καὶ τὸν Ὀκεανὸν, τότε στὰ γεράματα, Βάρβα!

Βάρβαρος. — Γεράματα; ὄχι δὲ!

Εὐτύχιος. — Ἄν δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ πάγῃ ἐκεῖ κάτῳ ὁ Γεώργιος. Ἐγὼ τοῦλάχιστον νὰ ἦμην στὴ θέσι του...

Θεώνη. — (ἐγείρομένη) Γιὰ νὰ σας πῶ τότε καὶ ἐγὼ. (πρὸς τὸν Βένιερον) Ἐ, σὺν πολλὰ ἀποράσις καὶ πάρα πολὺ γρηγορά.

Βένιερος. — Τί;

Θεώνη. — Μὲ ρώτησες ἐμένα; Πρὶν κάμῃς τὴν ἀπόφασιν, ἔτι γιὰ τὸν τύπον, ἐρώτησες καὶ τὴν γυναικά σου;

Βένιερος. — Εὐτυχῶς δὲν σε ἔχω συνειθισμένον νὰ σε ἐρωτῶ γιὰ ὅ,τι κάμω.

Εὐτύχιος. — ὦ, θεῖα μου, ἦτο τόσο βέβαιος ὅτι θά ἤθελατε!

Βάρβαρος. — Θεώνη!; Θεώνη!;

Βένιερος. — Καὶ νὰ μὴ ἤθελε τὸ ἴδιον θά μου

ἦταν. Εἶμαι τῆς ἀρχῆς ὅ,τι ὁ ἀνδρας εἶνε ὁ κύριος τῶν πράξεων του καὶ ὅτι εἰς κάθε περίστασιν, αἱ συμβουλαὶ τῶν γυναικῶν βλάπτουν.

Θεώνη. — Καλὰ, ἐγὼ στὴ δουλειά σου δὲν ἀνακατεύομαι οὔτε θά σου ἔλεγα ποτὲ ζόδευσε ἢ μὴν ζόδευσε, τὸ πολὺ πολὺ θά σε παρακαλοῦσα. Ἄλλὰ τότε πρόκειται γιὰ τὸ σπίτι, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Βένιερος. — Τί μας λές!;

Θεώνη. — Μὲ ρώτησες ἂν θελῶ τὰ παιδιὰ στὸ σπίτι; Μὲ ρώτησες ἂν θελῶ νὰ βάλω τέτοιους μπελάδες στὸ κεφάλι μου; Ἦ σου φαίνεται πῶς εἶνε ἔτσι εὐκόλο νὰ προστεθοῦν ἀμέσως τρεῖς ἀνθρώποι σὲνα νοικοκυρικὸ ἔργο σὺν τὸ δικὸ μας ἀπὸ τόσα χρόνια; ὅλο τὸ βάρος θά εἶνε σὲ μένα καὶ ἐμένα ἔπρεπε πρώτῃ - πρώτῃ νὰ ρωτήσῃς.

Βένιερος. — Νὰ σε πῶ, κυρία σύζυγος, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ με ξεφορτώνεσαι καὶ ἂν ἔχῃς ὄρεξι, γιὰ ρωτῆς, πῆχυνες στὸ μαγειρεῖο νὰ μαλώσῃς τὴν Φραντζέσκα.

Θεώνη. — Τὸν ἀκούτε; ὁ ἴδιος πάντῃ. Ἄμα τοῦ κάμω παράπονα, πρώτῃ θά με βροῖσῃ καὶ ὕστερὰ θά με κοροιδεύῃ.

Βάρβαρος. — ὦ, Θεώνη! (σπεύδει καὶ κλείει τὴν θύραν τοῦ γραφείου, ἀνήσυχος).

Εὐτύχιος. — Ἄ, τί λέτε θεῖα, τότε...

Βένιερος. — ὦ, τότε καὶ σὺ! (στρέφει τὰ πόδια)

Θεώνη. — (Πρὸς τὸν Εὐτύχιον) Ναί, ναί, ἐσύ εἰλαπες καὶ δὲν τον ζέρεις. Ρώτησε τὸν Παντελῆ νὰ ἰδῇς πόσες φορές μ' ἔκαμε νὰ γύσω μαῦρα δάκρυα. (Τὴν πιάνει τὸ παράπονον) Εἶνε ἀπότομος ἀνθρώπος καὶ τὸν ἄλλον δὲν τον λογαριάζει γιὰ τίποτα. Καταπίνω, καταπίνω...

Εὐτύχιος. — Θεῖα... (Ἐγείρεται καὶ τὴν πλησιάζει).

Θεώνη. — Μὰ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ βαστάξω. Ἄν δὲν το πῶ στους συγγενεῖς μου σὲ ποιὸν θά το πῶ; Εἶμαι γυναικα περιφρονημένη, δυστυχισμένη. Μ' ἐξουτελίξει καὶ με ταπεινώνει κάθε στιγμὴ μπροστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμον... Ἄκους ἐκεῖ, καλὲ, νὰ...

Βένιερος. — (στρεφόμενος ἀγρίως) Στ! Σῶπα μὴ σ' ἀκούνε μέσα οἱ ξένοι ἀνθρώποι!

Εὐτύχιος. — Ἐλα, θεῖα, πᾶμε ἐπάνω... Ἐδῶ δὲν εἶνε τόπος κατὰλληλος τὴν τραβᾷ πρὸς τὴν κλίμακα σὲ παρακαλῶ, θεῖα.

Θεώνη. — Τώρα ποῦ ἔμαθε πῶς ἔχουν τὰ παιδιὰ παραδες ἀμέσως νὰ τα φέρῃ στὸ σπίτι. Πρώτῃ τὸ Γεώργιο οὔτε νὰ τον ἀκούσῃ ἤθελε.

Βένιερος. — Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ. Ἄμα θυμώσουν ἢ γυναικες, ὅ,τι αἰσχροτέρων τὸ φαντάζονται, καὶ ὅ,τι φαντασθῶν τὸ λένε.

Θεώνη. — Καλὰ, καλὰ! Θά ἔλθῃ καὶ ἐμένα ἡ σειρά μου. (Ἀνέρχεται τὴν κλίμακα, ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῦ Εὐτύχιου. Ὁ Βάρβαρος ἀκολουθεῖ, κείτων εἰς τὸν Βένιερον νὰ ἰσηγάσῃ).

Βένιερχς.—(πρὸς τὴν κλίμακα) Μὴ σώστη καὶ ἔλθη, γρινιάρα! Σοῦ φέρνω στὸ σπίτι τοὺς συγγενεῖς σου, σὲ κάνω νὰ ποζάρης ὡς προστάτρια καὶ εὐεργέτρια καὶ ἔχεις ἀκόμη μούτρα καὶ μιλιεῖς, ἀχάριστη! (Βήχει. Κάθεται πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἐργάζεται ἐπὶ τινὰς στιγμὰς θυμωμένος καὶ σκεπτικὸς). Αὐξούρης... γμ!

Ἄ! (Κτυπᾷ τὸ κονδοῦρι καὶ ἐμπαρτίζεται ὁ Μανώλης). Πές τοῦ Γιάγκου νὰ ἔλθῃ μὴ στιγμὴ ἐδῶ.

Γιάγκος.—(προσερχόμενος) Τί προστάξετε;

Βένιερχς.—Δὲν εἶσαι διόλου τακτικὸς εἰς τὴν ἐργασίᾳ σου, κύριε. Κάθε μέρα μού δίδεις ἀρρομὴ πρᾶπνων.

Γιάγκος.—Κύριε Βένιερχ...

Βένιερχς.—Κύριε Βένιερχ καὶ κύριε Βένιερχ... Τίς δικαιολογίαι σου τίς ξέρω; τίς ἄκουσα τόσες φορὰς. Ἄκουσε, παιδί μου. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη εἰς τὸ γραφεῖό μου ἀπὸ ἄνθρωπο πού νὰ προτιμᾷ τὴν ἐργασίᾳ του ἀπὸ τὴ Φραντζέσκᾳ... Δὲν μπορῶ νὰ σε κρατήσω, παρὰ ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Δὲν εἶνε μόνον τὸ σήμερον μου, ἀλλὰ καὶ τὸ καθῆκόν μου... Φρόντισε νὰ βρῆς ἄλλοῦ... κατὰ ὅπου θέλεις.

Γιάγκος.—(ἐκπληκτος) Μὴ... κύριε Βένιερχ...

Βένιερχς.—Σὲ παρακλῶ πολὺ νὰ με ἀπαλλάξῃς ἀπὸ...

Γιάγκος.—Πολὺ καλὰ. (ὑποκλίεται καὶ ἐξέρχεται).

Βένιερχς.—(ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν του ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σήμερον. Ὁ κώδικας γειτονικοῦ κωδωνοστασίου κτυπᾷ). Ἄ, διέβωλε! Μεσημέρι... (Ἐξάγει τὸ ὥρολόγιόν του καὶ τὸ χορδίζει).

Ἡ αὐλαία πίπτει.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

6.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ἴδε σελ. 45*).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βένιερη. Δύο δωμάτια συνεγόμενα διὰ θύρας μεγάλης ἀνευ θυροφύλλων με διπλοῦν παρπέτασμα. Τὸ ἐξωτερικὸν τραπεζεῖον, τὸ ἐσωτερικὸν σαλόνι. Δεξιᾷ θύρα, ἀριστερᾷ θύρα καὶ παράθυρον. Ἐπίπλωσις οἴκου τῆς μεσαιῆς τάξεως, μετὰ τινος φιλοκαλίας. Δειλινόν. Ἡ Οὐρανία καὶ ἡ Ἄνθῃ καθήνται ἐργαζόμεναι. Ἡ Ἄνθῃ κεντᾷ εἰς τελέρον, παρὰ τὸ προσκήνιον. Ἡ Οὐρανία ταϊνίαν λευκὴν, παρὰ τὴν μεγάλην τράπεζαν τοῦ μέσου. Ἀνυψουμένης τῆς αὐλαίας, ἐξακολουθοῦν ἐπὶ τινος στιγμῆς τὴν ἐργασίαν των σιωπηλαί. Ἡ Ἄνθῃ ἀρχίζει σιγᾷ-σιγᾷ τὸ τραγοῦδι «Ἐτίναξε τὴν ἀνθισμένη μυγδαλιά» κτλ. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ βιγηθεῖ καὶ ἡ Οὐρανία καὶ τὴν τελευταίαν στροφὴν τὴν λέγουν καὶ αἱ δύο ἑαυτῶν, δυνατώτερα. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γεῶργος εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ σαλόνι).

Γεῶργος.—(Χειροκροτῶν τὸ τέλος τοῦ ᾄσματος) Μπράβο!... μπράβο! Βλέπω ὅτι εἴχαμε καλὸ κатарάγιο, ἂν δὲν ἐγεννᾶτο εἰς τὸν κόσμον ἕνας κάποιος Ἰωάννης Ακζούρης.

Οὐρανία.—Ἄ, ἤλθες; ἐκλείσατε τὸ γραφεῖο, Γεῶργε;

Ἄνθῃ.—Καρδίδεε, καρδίδεε! τοῦ ῥυθμίσει τὴν γλωσσάν τη).

Γεώργος.—Ναί. (πρὸς τὴν Ἀνθήν). Θά στὴν φαλλιδίωσα...

Οὐρανία.—Ἔλα νὰ μάθης τί θά κάμῃ τὰ χεῖρα ματὰ τῆς ἡ Ἀνθῆ. (μειδιώσα) Τὸ βρῆκε τέλος πάντων!

Γεώργος.—Ἀλήθεια; Νάκούσωμε λοιπόν.

Οὐρανία.—Ἔ, ἄ, σε πῆ.

Ἀνθή.—Δὲν ἤξεύρω...Ναί, τὸ εἶπα τῆς Οὐρανίας.

Γεώργος.—Τί;

Οὐρανία.—Τὸ μερτικό τῆς, λέει, θά το δώσῃ ὅλο τοῦ θείου Λεωνίδα νὰ το κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Γεώργος.—Μπράβο.

Οὐρανία.—Πάει καὶ γυαλένιος πύργος, γιὰ τὰ χελιδόνια, πάει καὶ παλάτι τῆς ἀκρογιαλιᾶς, πάει καὶ ζωολογικὸς κήπος καὶ ὅλα...Θέλει, λέει, νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπη τῆς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς πρὸς τὸ θεῖο...

Γεώργος.—(γελῶν) Ὅχι δὴ!

Οὐρανία.—Βέβαια! πού ἔκαμε τόσα καλὰ γιὰ μᾶς, πού μᾶς ἀγαπᾷ σὰν παιδιὰ του, πού μᾶς πῆρε στὸ σπίτι του, πού μᾶς τρέφει, πού μᾶς νύνει, πού μᾶς διασκεδάζει, πού φροντίζει γιὰ τὴν ὑπόθεσί μᾶς, πού σὲ πῆρε στὸ Γραφεῖο νὰ σου δώσῃ σειρά...

Γεώργος.—Ἔτσι αἶ; (γελῶν καὶ οἱ δύο.)

Ἀνθή.—Τί, μὲ κοροϊδεύετε; Μπράβο σας! δὲν ἔχετε καρδιά σεις. (μὲ ἴφος κλαυθμηρόν.) Ἀσχημα λοιπόν κἀνω πού θέλω νὰ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου στὸ θεῖο; Ἠθέλητε τάχα νὰ μὴ τον ἀγαπῶ τὸ θεῖο;

Οὐρανία.—Ναί τὰ!

Γεώργος.—Ἄ, μπᾶ. Ποιὸς τὸ λέει αὐτό. Ἐνόμωζα ὅμως ὅτι θά ἦτον ἀρκετὲς ἡ παντοῦρλες πού του κεντῆς.

Ἀνθή.—Μάλιστα, ἓνα ζευγάρι παντοῦρλες...

Γεώργος.—Καὶ σὺ κάμε του δού.

Ἀνθή.—Ὁραῖο δῶρο εὐγνωμοσύνης, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

Γεώργος.—(Πλησιάζει τὴν Ἀνθὴν καὶ φέρει ἐνωμένους τοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.) Κοῦκκο! Κοντεύεις νὰ γεράσης καὶ μωαλὸ ἀκόμα δὲν ἔβγαλες.

Ἀνθή.—Μὰ γιατί; (Ἐξαίρῃς μετὰ παῖσιν) Νὰ σὰς πῶ. Σεις ἔχετε τὴν ιδέα ὅτι ὁ θεῖος εἶναι κακὸς;

Οὐρανία.—Σοῦτ! σιωπή, ἀνόητη. (Γεώργος, μὴ λὲς τίποτα. Εἶνε ἱκανὴ, ξέρεις, νὰ τὰ πῆ ὅλα.)

Γεώργος.—Ἄ μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Κακὸς ὁ θεῖος; Θεὸς φυλάξοι!

Ἀνθή.—Ξέρω γῶ. Γιὰτί προχθὲς κάτι ἐλέγατε..

Γεώργος.—Ὅτε κακὸς εἶνε, ὅτε διεστραχημένος, ὅτε γρινιάρης, ὅτε φιλόργουρος, ὅτε πλεονέκτης, ὅτε ψεύτης, ὅτε κλέρτης, ὅτε μασκαράς..

Ἀνθή.—Ὡσαύτ ἀνακουφισμένη! Ἔτσι ντέ!

Οὐρανία.—(Συναγίζουσα) Ὅτε ἀνθρώπος τοῦ

συμφέροντος, ὅτε ἐγωιστής, ὅτε τὰ κάνει ὅλα γιὰ τὴ δική του ὠφέλεια, ὅτε προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἐκμεταλλεῖται, ὅτε περιφρονεῖ τὴν γυναικά του... Ἄγγελος, ἄγγελος!

Γεώργος.—Ἄγγελος μὲ οὐρά.

Ἀνθή.—(χαρ. λανίσει.) Τί εἶπες; Μὰ ὑπάρχουν καὶ ἄγγελοι μὲ οὐρά;

Γεώργος.—Πῶς δὲν ὑπάρχουν! Αὐτοὶ εἶνε οἱ καλλίτεροι.

Ἀνθή.—Καλὰ. Δὲν μου λὲς, Γεώργος, —γιατί ρωτῶ τὴν Οὐρανία καὶ ὅλο γελᾷ— πότε θά πάρομε ἐπὶ τέλος αὐτὰ τὰ δολάρια; Εἶνε δύο μῆνες τόρα...

Οὐρανία.—(γελῶσα) Γεώργος ξέρεις; Ἡ Ἀνθή νομίζει ὅτι θά ἔλθῃ ἡμέρα πού τὰ δολάρια θά φθάσουν ἐδῶ, ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, ὅτι θά κάμουμε σὲ τρεῖς μερίδια θά τῆς δώσουμε τὸ δικό τῆς καὶ θά τῆς πούμε. Ναί. Ἀνοῦλα! πάρε αὐτὰ νὰ τα φυλάξῃς εἰς τὸ συρτάρι σου.

Γεώργος.—(γελῶν) Ἔτσι ἔ; ὅπως μοιράσαμε προχθὲς τὴν μπομπονιέρα... Ἄχ Ἀνθή, Ἀνθή... Δὲν μου λὲς, ξέρεις τοῦλάχιστον τί εἶνε αὐτὰ τὰ δολάρια πού ἀκούς;

Ἀνθή.—Πῶς δὲν ξέρω; χρυσᾷ νομίσματα.

Οὐρανία.—(Λίρες μὲ οὐρά.)

Γεώργος.—Καὶ ὡς πῶσο μεγάλια;

Ἀνθή.—Ναί, σὰν ἓνα πιετᾶκι τοῦ καφέ.

Γεώργος.—Ὅχι νὰ μὴν εἶνε σὰν πιετᾶλες. Δὲν ἔχεις ιδέα. Εἶνε τόσα δὴ μικρὰ, κομψὰ καὶ γεμάτα ἀστέρια σὰν τὴν ἀμερικανικὴν σημαίαν.

Ἀνθή.—(σκιρτῶσα ἐκ χαρᾶς) Μικροῦτσικα, χρυσᾷ καὶ ἀπροκέντητα ὦ, τί χαρὰ! θά δώσω εὐθὺς νὰ μου κάμουν ἓνα διπλό γιορντάνι καὶ δύο βραχιόλια.

Οὐρανία.—Ἄλλα τόρα.

Γεώργος.—Μὰ καλὰ δὲν εἶπες ὅτι θά τα δώσῃς ὅλα τοῦ θεῖου σου;

Ἀνθή.—Ὅχι ὅλα πάλι. Θά κρατήσω κ' ἐγὼ ὅσα μού χρειάζονται... Ἐπειτα αὐτὸς τί θά τα κἀνῃ; Περνοῦν ἐδῶ τὰ δολάρια;

Οὐρανία.—Ἄ, νὰ! αὐτὸ εἶνε πῆς. Δὲν περνοῦν ἐδῶ...

Ἀνθή.—Τί κρύμα! Ἀλλὰ τί ἐλέγγαμε πρωτῆτερα, δὲν θά φθάσουν ἐδῶ ποτέ; Μήπως πρέπει νὰ πάῃ ὁ Γεώργος νὰ τα πάρῃ; ἔ;

Γεώργος.—Πιθάνον, ποιὸς τὸ ξέρει... (κιτεῖ νὰ ἐξεῖλθῃ.)

Ἀνθή.—Γεώργος! Γεώργος! (τρέχει καὶ του κρατεῖ ἐκ τῆς χειρᾶς.) Δός μου κἀμὲνε μιὰ δραχμὴ νὰ τιν παίζω ἀπόψε στὸν μπακαρά!

Γεώργος.—Ἐμθες καὶ σὺ μπακαρά;

Ἀνθή.—Ὅχι, ἀλλὰ θά κάμουμε συντροφιά μὲ τὴν Οὐρανία.

Γεώργος.—Γιὰ νὰ χάσης ἀδίκως τὴ δραχμὴ.

Ἀνθή.—Ὅχι, ὄχι, ἐγὼ ἐγὼ τύχα. Καὶ ἀμα κερδίσω, θά σου δώσω πίσω τὴ δραχμὴ σου.

Γεώργος.—Καί ἄρα χάσῃς, τί θά μου δώσῃς πίσω;

Ἀνθή.—Θά μου δώσῃς ἐσύ νά ζηνεπαίζω. Ἐλα ἐγώ πού σάγαπῶ...

Γεώργος.—(τῇ δίδει μιάν δραχμὴν) Νά, πάρε. (Ἀκούεται τὸ κονδοῦνι τῆς θύρας ἀπὸ μέσα)

Ἀνθή.—ὦ, εὐχριστῶ! (τὸν ἐναγκαλιέται)

Γεώργος.—(τὴν θωπεύει καὶ τὴν φιλεῖ) Ἀνθοῦλά μου, κουτῆ-κουτῆ μὰ κελή-κελή.

Βάρλας.—(εἰσβάλλων ἀπὸ τὸ σαλόνι) Κελή σπέρν σας.

Καὶ οἱ τρεῖς.—Ἄ, ὁ θεὸς Παντελῆς... Κελή σπέρν θεῖέ μου! (ὄρμουν καὶ τὸν ἀσπάζονται καὶ οἱ τρεῖς)

Βάρλας.—Τί κάνετε; πῶς περνᾶτε;

Καὶ οἱ τρεῖς.—Λαμπρῶ, ὠραία, σεῖς;

Βάρλας.—Δόξῃ τῷ Θεῷ. Σὺ πέρατε τὸ κεράλι σου, Οὐρανία;... Ἢ Θεῶνι; ἐδῶ εἶνε;

Οὐρανία.—Ἐδῶ, ἐταραχέει γιὰ τὸ βράδυ.

Βάρλας.—Λοιπὸν, πρῶτα-πρῶτα. Ἐνα γραμμάκι ἀπὸ τὴν Ἀνιέτα. Τὸ ἐξάγει)

Καὶ οἱ τρεῖς.—Γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀνιέτα! φέρτε το δῶ. (ὄρμουν καὶ οἱ τρεῖς ποῦς γὰ τὸ πρωτοπαύρη.)

Βάρλας.—(ἰσῶν τὴν γείτρα) Σταθῆτε, βρέ παιδιά. Πῶς κάνετε ἔτσι; θά το σγίσετε... Πρῶτ τὴν δεσποινίδα Οὐρανίαν Ἀγγελίδου ὄριστε! (τὸ δίδει εἰς τὴν Οὐρανίαν καὶ κάθηται.)

Οὐρανία.—Τί χαρῆ! (Συγχαίρει τὸν φίκελον.)

Ἀνθή.—Ἦταν ἐσώκληιστο στὸ δικό σας, θεῖς;

Βάρλας.—Σιωπῆ!

Γεώργος.—Δυνατὴ διάβασέ το. δυνατῶ.—Σύχασε, Ἀνθή!

Οὐρανία.—ἀγαπῶσκει περιστοιχισμένη ἐπὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Ἀνθῆς. Σταθῆτε: «Ἀγαπητή μου Οὐρανία, σὲ ἀσπάζομαι γλυκὰ-γλυκὰ. Ἐλαβὰ τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἐχάρην πολὺ διὰ τὴν ὑμεῖαν σας, διὰ τὴν ὑποίαν παρακαλῶ νυχθημέρον τὸν Θεόν. Εἶνε ἀδύνατον νά σας περιγράψω πόσον μου στοιχίξει ὁ χωρισμὸς σας, τὸ σπῆτι μου σκίνεται ἔσθρον καὶ εἶνε ἀκόμη ἀδύνατον νά... τί λέει ἐδῶ; νά... συνέλθω ὄχι, δὲν λέει ἔτσι...

Γεώργος.—ἀσπάζει τὸ γράμμα. Φέρτε δῶ! πού εἶνε; ἔ! ἀγαπῶσκει ὁ ἀδύνατος νά συνειθίσω αὐτὴν τὴν ζωήν.

Οὐρανία.—Φέρε.

Γεώργος.—κρατῶν τὴν γείτραν (ἰσῶν) ὄχι, ἔχασε. ἀγαπῶσκει «Πότε θά ἀξιωθῶ νά σας ἐπαινώ καὶ νά σας σφίξω εἰς τὰς ἀγκαλίας μου. Παιδιά μου ἂν εἴσθε δὲν θὰ σας ἀγαπῶσκα τίσῶ. Εἶμαι καλῶς διὰ τὰς ὑποθέσεις, γράσω πού θεῖος σας Παντελῆ. Ἐδῶ εἰς τὴν Σύρον ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ γιὰ σας καὶ σὰς... (τί λέει)

Ἀνθή.—ἀσπάζομαι τὸ γράμμα. Ἐγώ, ἐγώ νά σοῦ πῶ!

Οὐρανία.—Ἐλα, ἀνόητα, πού θά διαβάσῃς τὴν καὶ σύ! (τῆς πέρνει τὸ γράμμα καὶ ἐξάκοιθεῖ) «καὶ σας μακαρίζει. Ἄν τυγόν, καθὼς μου γράφει ὁ Παντελῆς, παρυσιασθῆ ἀνάγκη νά ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὴν Ἀμερικὴν, νά μὴ στείλετε τὸ Γεώργιο (τκαρῶς;) εἶνε μικρὸς ἀκόμη τὸ πούλακι μου γιὰ τίσῶ μεγάλο ταξείδι».

Γεώργος.—Μάλιστα! ἀπὸ θά τὸ ἰδοῦμε.

Ἀνθή.—Κελά λέει.

Οὐρανία.—ἀγαπῶσκασσα! «Ἄφ' οὔ προσφέρεται ὁ καλὸς θεὸς Παντελῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ... (μῦ! τὴν δὲν το δίνω κανεὶς) ἀνιέτῃ τὴν ἐπιστολήν) πολὺ καταλληλότερος, τὸ ζήτημα λύεται ὠραϊότερα...»

Βάρλας.—Ὁραϊότερα, ἐγώ πού εἶμαι μεγάλος, ἄς θάλασσαπνεῶν. (γελοῦν ὄλοι).

Οὐρανία.—ἀγαπῶσκασσα! «Περιμένω εἰδήσεις σας ἀνοσημῶς. Νά μου φιλήσῃς τὴ χροστή μου Ἀνθοῦλα καὶ τὸ Γεώργιο. Διασκεδάζετε ὠραία στὰς Ἀθήνας; καὶ κελή, καὶ ἐμένα μὲ ξεγάζατε, καλῶς! Ἀσπάζομαι τὴν Θεῶνι καὶ τὴν Ζηλεύω γιὰ τὴ χαρὰ πού ἔχει στὸ σπῆτι της. Σὲ φιλῶ στὰ μᾶτια. Ἢ ἀγαπῶσά σε Ἀννα Παρίδου».

Γεώργος.—Ταῦτα καὶ μένω.

Οὐρανία.—Πιὸς θά το πιστεῖσῃ ὅτι ἡ γυναικα αὐτῆ πού μας λατρεύει ἔτσι, εἶνε μιὰ ξένη. Καὶ ἔπειτα λέγουσ γιὰ τοὺς συγγενεῖς... γιὰ τὸ αἷμα...

Ἀνθή.—λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἀσπάζεται! Ἀνιέτα μου ψυχροῦλά μου, ἀγάπη μου, φῶς μου! Ἢ Οὐρανία λαμβάνει ἀπίσω καὶ κρατῶν τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν της ὑψηλῆ, σκεπτικῆ!

7. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ιδε σε.λ. 52).

Γεώργος.—Γι' αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν μας ἀγαπᾷ ἀφότου ἔμαθε ὅτι θὰ μοιράσουμε τὰ καλὰ τοῦ Αζζούρη. Ἀλλὰ γιὰ κανέναν ἄλλον εἰς τὸν κόσμον.

Βάρλας.—Γεώργο;!!

Γεώργος.—Ἄ, ναί, ἔχεις δίκην· ἐξαιρῶ καὶ σένα ποῦ εἶσαι φύσει ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ ἀνώτερος συμφέροντος. (Ἡ Ἀνθή κάθηται καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν της).

Βάρλας.—Καὶ κανέναν ἄλλον, βρέ παιδί;

Γεώργος.—Ἀπολύτως. Φοβοῦμαι ὅλων τὰ δῶρα καὶ δυσπιστῶ εἰς ὅλων τὰ κινήματα. Τοὺς εἶδα, τοὺς εἶδα ὅλους, ὅταν ἤμουν πτωχὸς καὶ χωρὶς ἐλπίδα...

Βάρλας.—Εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶσαι, αὐτὸ εἶνε πολὺ σκληρὸν, παιδί μου.

Γεώργος.—Ὅσο ἐνωρίτερα βγῆ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀπάτη, τόσο καλλίτερα.

Οὐρανία.—Ἄφ' οὗ τέτοιος εἶνε ὁ κόσμος, γιὰτὶ νὰ μὴ τον ξεύρουμε;

Γεώργος.—Σκληρὸν αὐτὸ ἴσως· ἀλλὰ θὰ ἦτο πολὺ σκληρότερον, ἂν δὲν ἤξεύραμε ἀπὸ πότε ἀκριβῶς ἐγίναμε καὶ γιὰτὶ εἴμαστε τὰ ὠριότερα, τὰ ἐξυπνότερα καὶ τὰ πειὸ χαριτωμένα παιδιὰ τοῦ κόσμου.

Βάρλας.—Καὶ ὅμως γνωρίζω ἕναν ἄνθρωπον, ποῦ σας ἀγαπᾷ μὲ ὅλην τὴν εὐλικρίνειαν καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀρρασίωσιν.

Γεώργος.—Ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἀννέτα καὶ ἀπὸ σένα; Περιέργον!

Βάρλας.—Γιὰ συλλογίσου... Νομίζεις νὰ κινή ἡ ἐλάχιστη ἰδέα συμφέροντος τὸν Εὐτύχιο;

Οὐρανία.—(Ταρασσομένη) Τὸν Εὐτύχιο; Ἄ, τί λέτε!

Γεώργος.—Ναί, ἴσως... Εἶνε τόσο δύσκολο νὰ μὴ κανεὶς στὴν καρδιά τοῦ ἄλλου! Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ—τόσο ξεύρω μόνον.—Θὰ ἔλθῃ ἀπόψε ὁ Εὐτύχιος, Οὐρανία;

Οὐρανία.—ὑποθέτω...

Ἀνθή.—Θὰ ἔλθῃ, θὰ ἔλθῃ. Μοῦ τὸ εἶπε ἐμένα.

Γεώργος.—Μπακαρᾶς ἀπόψε, ποῦ θὰ πάη κἀπὸς, θεῖε Παντελῆ. Νὰ, ἐδῶ πάλι, (δεικνύει τὸ τραπέζι).

Βάρλας.—Τὸ ξεύρω.

Γεώργος.—(Ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Βάρλαν). Εἶνε καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ τακτικὰ εἰσοδήματα τοῦ θεοῦ Λεωνίδα. Πῶς τὸ κατορθώνει πάντα νὰ κερδίζῃ, μυστήριον! Τοὺς φέρνομι' ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς περιποιούμεθα, τοὺς τρατάρουμε καὶ ὕστερα τοὺς φέρνομιε νὰ φύγουν, χωρὶς λεπτὸ οἱ περισσότεροι...

Βάρλας.—Τί θέλεις νὰ πῆς; ἀφ' οὗ ἔχουν τὴν ἀτυχίαν νὰ χάνουν;

Γεώργος.—Ἄ, ναί, σωστά. Ἐγὼ ἤθελα ἀπλῶς νὰ σου φέρω παρὰδειγμα περιποιήσεων καλοπληρωμένων.

Βάρλας.—Τοῦ ἀρέσουν λιγάκι τοῦ θεοῦ σου τὰ χαρτιά...

Γεώργος.—Καὶ κάπως περισσότερον τὰ χρήματά... Ἄν ἦταν νὰ παίξῃ ἀπὸ γούστο ἀληθινῶ, δὲν θὰ ἐκέρδιζε πάντα. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἤμπορῆ νὰ κάμῃ ὑπολογισμὸν καὶ νὰ κρατιέται ὅταν θέλῃ, θὰ πῆ ὅτι μποροῦσε κάλλιστα... καὶ νὰ μὴ παίξῃ.

Βάρλας.—Τίμια ὅμως.

Γεώργος.—Ἄ, τίμια, ἐννοεῖται. Μὲ παρεξήγησες. (Δυνατότερα) Θὰ ἔλθῃς ἀπόψε, θεῖε;

Βάρλας.—Ἐγὼ ἦλθα, τόσον πειὰ δὲν το κουνῶ. Ξεύρεις ὅτι δὲν παίζω, ἀλλὰ θὰ μείνω γιὰ νὰ σας βοηθήσω. Ἄ, ἔρχομαι ἐγὼ σὲ φασαρίες! Ἐπειτα μήπως παίζουν ὅλοι καὶ ὅλες; Θὰ ἔχω ἐγὼ συντροφιά.

Γεώργος.—Ἡ Ἀνθή ὅμως θὰ παίξῃ.

Ἀνθή.—Ἄ, βέβαια ἐγὼ θὰ παίξω.

Βάρλας.—(Ἐγείρεται, τὴν π.θησιάζει, θωπεύει τὴν κόμην της καὶ παρατηρεῖ τὸ κέντημά της) Νὰ παίξῃς, παιδί μου, νὰ παίξῃς... τί εὔμορφες παντοῦρλες!

Ἀνθή.—Σὰς ἀρέσουν; Εἶνε γιὰ τὸν ἕνα θεῖο· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τοῦ ἄλλου. Κεντῶ καλὰ; (Π.θησιάζει καὶ ὁ Γεώργος).

Βάρλας.—Περίφημα.

Ἀνθή.—Ἀλλὰ ποῦ τὸ ἄσπρο κέντημα τῆς Οὐρανίας, θεῖε, εἰ;

Βάρλας.—Ὠραία, πολὺ ὠραία κεντᾶς καὶ σὺ. Καὶ μὲ τί θὰ το γεμίσης;

Ἀνθή.—Μὲ κόκκινο.

Βάρλας.—*Ὁχι*· πολὺ καλλίτερον θὰ ἦταν μὲ μαῦρο.

Ἄνθῆ.—*Λέτε*;

Βάρλας.—*ὦ*, βέβαια. Οἱ πανσέδες σου θὰ ἐφάνταζαν καλλίτερον.

Ἄνθῆ.—*Μὰ* ξεύρετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα, θείε; Σὰ γυναικία μου φαίνεσθε!

Βάρλας.—*Ἀπὸ* ὅλα ξεύρω γώ, παιδί μου· (τὴν θωπεύει). Καὶ κάλτσα ἀκόμη δὲς μου νὰ σου πλέξω ἂν θέλῃς.

Ἄνθῆ.—(ξικαροῖται). Πλέκετε κάλτσα; *ὦ*, τί ἀστεῖον!

Βάρλας.—*Κατεργαροῦλα!* (*Ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του δέσμη ἐγγράφων*) Γεώργο! δὲν πᾶμε, παιδί μου, λιγάκι στὸ Γραφεῖόν σου νὰ τε ποῦμε, ὡς που νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Λεωνίδης;

Γεώργος.—*Ἄ*, ἔλαβες τὰ χαρτιά; Πᾶμε. (*ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ σαλόνι*).

Οὐρανία.—(*διπλόουσα τὸ κέντημά της*). Μπορῶ νὰ ἔλθω καὶ ἐγώ;

Βάρλας.—*Ἐλα!* (*Ἡ Οὐρανία τοὺς ἀκολουθεῖ*).

Ἄνθῆ.—*Ἐμένα* μὲ ἀρνίετε πάντα ἔξω. Κελά!

Οὐρανία.—(*ἀπὸ μέσα*) *Ἐσὺ* νὰ κεντῆς. (*Ἡ Ἀρθὴ μὲν κεντᾷ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς*).

Θεώνη.—(*εἰσερχομένη πολυάσχυλος ἐκ τῆς πρὸς τὴν ἀριστερᾷ θύρας*). ἦλθε ὁ Παντελῆς;

Ἄνθῆ.—*Ναί*, θείτσα μου. Εἶνε στὸ γραφεῖο μὲ τὸ Γεώργο.

Θεώνη.—*Καὶ* ἡ Οὐρανία μὲζὶ τους εἶνε;

Ἄνθῆ.—*Ναί*.

Θεώνη.—*Κελά*. (*κινεῖ πρὸς τὸ σαλόνι*) *Ἄκουσε*, Ἄνθῆ μου χρυσῆ. Μάζεψε πειὰ τὰ κεντήματα νὰ ζῆς. Πρέπει νὰ σιγουρίσουμε λιγάκι ἐδῶ μέσα. (*ἐξέρχεται*).

Ἄνθῆ.—*Θείτσα!* *Θείτσα!* νὰ σε πῶ.

Θεώνη.—(*Ἀπὸ μέσα*) *Ὑστερον* τὴν ἔχω δουλειά. (*Ἡ Ἀρθὴ τερετίζουσα τὴν κἀνθισμένη ἀμυγδαλιά*) μαζεύει τὰ κεντήματα καὶ τὰ γυλίττει. *Ἐν τῷ μεταξὺ* ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου της σακκιδίου μὲ καρამέλες καὶ βάζει μίαν εἰς τὸ στόμα της. *Τὸ κουνδοῦνι* τῆς θύρας κτυπᾷ).

Βένιερος.—(*εἰσερχόμενος*) *Ἐσὺ* μονάχα εἶσαι ἐδῶ;

Ἄνθῆ.—(*ὀρμῶσα*) *ὦ*, θεῖέ μου. Πήλατε; (*Περριβάλλει τὸ λαιμὸν του διὰ τῶν βραχιόνων της*). Ὁ Βένιερος, προσέχω κάπως μὴ τὸν ἴδῃ καγεῖς, τῆς φιλεῖ ἐπαπειλημένως τὰ μάγουλα καὶ τὰ χεῖλη). Οἱ ἄλλοι εἶνε μέσα στοῦ Γεώργου.

Βένιερος.—*Κελά*. (*Κλείει ἐπιμελῶς τὰ παραπετάσματα τῆς θύρας*). Μὰ γιατί τὰ χεῖλη σου εἶνε ἔτσι γλυκὰ; Ἐφαγες πάλι τίποτε; (*Ἡ Ἀρθὴ τῷ δεικνύει, ἐξωθοῦσα διὰ τῆς γλώσσης τὴν καρამέλαν*). Καρამέλες... ποῦ τῆς βροῆς; Δὲν σου εἶπα νὰ μὴν τρῶς γλυκὰ καὶ προπάντων καρამέλες; Δόντι δὲ θὰ σου μείνῃ, κακχομοῖρο. Τὰ κατέστρεψες.

Ἄνθῆ.—*Μοῦ* τῆς ἔφερε χθὲς ὁ κύριος Εὐτύχιος.

Βένιερος.—*Χμ!* ὁ κύριος Εὐτύχιος. Τὸν ἀγαπᾷς σὺ τὸν κύριο Εὐτύχιον;

Ἄνθῆ.—*Βέβαια*· εἶνε καλὸς, μοῦ φέρνει καρამέλες... Τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὁ Γεώργος καὶ πειὸ πολὺ ἀκόμη ἡ Οὐρανία.

Βένιερος.—*Πειὸ* πολὺ ἀκόμη ἔ; καὶ ποῦ τὸ ξέρεις; (*Ἐξάγει καὶ ῥίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο τρεῖς δεσμίδας παιγνιοχάρτων*).

Ἄνθῆ.—*Τί* σὰς μέλει; (ὦ, τράπουλες!)

Βένιερος.—(*Καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης*). Μὲ μέλει... Ζηλεύω... θέλω ν'ἀγαποῦν μόνον ἐμένα.

Ἄνθῆ.—*Μόνον*; πῶς εἶνε δυνατὸν; καὶ οἱ ἄλλοι;

Βένιερος.—*Κελά*. Σέ το εἶπε ἡ Οὐρανία;

Ἄνθῆ.—*Μάλιστα*, μὲ τὸ εἶπεν ἡ Οὐρανία. Μὲ εἶπε πῶς ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος ἐδῶ μέσα εἶνε ὁ κύριος Εὐτύχιος.

Βένιερος.—(*σύνοφρος*). Μιὰ φορὰ σέ το εἶπε ἡ πολλὴς;

Ἄνθῆ.—*Πολλὴς-πολλὴς*. Τὸ εἶπε καὶ τοῦ Γεώργου.

Βένιερος.—*Ναί*, βλέπεις λοιπὸν γιατί ζηλεύω. (*Ἀνοίγει καὶ ξεφυλίξει τὶς τράπουλες καὶ μὲ τὴν αἰχμὴν μιᾶς καρτίδος κάμνει σημεῖα τινα εἰς τὸ ὀπισθεν μερικῶν γυλίτων*).

Ἄνθῆ.—*Δὲν* ἔχετε δίκην.

Βένιερος.—*Πῶς*; ἐμένα δὲν μάγαπᾷτε σὰν τὸν κύριον Εὐτύχιον.

Ἄνθῆ.—*Σὰς!* τί λέτε; Ἀπὸ μέρος μου σὰς ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Βένιερος.—*Ἐσὺ* τὸ ξεύρω· εἶσαι καλὸ κορίτσι. Μὰ οἱ ἄλλοι;

Ἄνθῆ.—*ὦ*, καὶ οἱ ἄλλοι σὰς ἀγαποῦν πολὺ. *Ναί* τὴν πρό ὀλίγου τὸ ἔλεγον.

Βένιερος.—(*μὲ κάποιαν ἀδιαφορίαν*) Τί ἔλεγον;

Ἄνθῆ.—*Ὁ* Γεώργος ἔλεγε ὅτι δὲν εἶσθε κακὸς.

Βένιερος.—*Τόσῳ* μόνον;

Ἄνθῆ.—*Οὔτε* φιλάργυρος, οὔτε γρινιάρχης, οὔτε ψεύτης, οὔτε κλέφτης, οὔτε μαγκάρης, —ὅπως ἄλλοι...

Βένιερος.—(*Ἀνατινασσομένη εἰς ἐκάστην λέξιν*). Τί; τί; τί; τί;... Τί ἔλεγε ὁ Γεώργος; (*ἐγείρεται τὴν πλησιάζει καὶ τὴν παρατηρεῖ*).

Ἄνθῆ.—*Ἐθυμώσατε*; Ἐγὼ δὲν το εἶπα γιὰ νὰ θυμώσετε... Θέλετε καὶ σεῖς μιὰ καρამέλα;

Βένιερος.—*Ὁχι* (θωπεύει τὴν κόμην της καὶ πρᾶνόμενος). *Ὁχι*, ἀλλὰ μοῦ λές τὴν ἀλήθειαν δὲν θυμῶνω. (*Κάθεται πάλιν καὶ τὴν ἐλκίει πλησίον του*). *Ἐλα* ἐδῶ, χρυσό μου. (*τὴν θλίβει εἰς τὸ στήθος του*) Καὶ τίνας τὰ ἔλεγον αὐτὰ ὁ Γεώργος;

Ἄνθῆ.—*Ἐμένα*.

Βένιερος.—*Ἦταν* κανέναν ἄλλος παρὸν;

Ἄνθῆ.—*Ἦ* Οὐρανία μόνον.

Βένιερος.—*Καὶ* πῶς ἦλθε λόγος;

Ἄνθῆ.—*Ἐτσι*, μιλούσαμε... *Ἄ!* τοὺς ρώτησα ἂν σὰς ἀγαποῦν ὅπως ἐγώ, καὶ μοῦ τὰ εἶπαν.

Βένιερος.—*Σοῦ* εἶπε καὶ ἡ Οὐρανία;

Ἄνθῆ.—Βέβαια, μοῦ εἶπε καὶ αὐτή...

Βένιερος.—Τί;

Ἄνθῆ.—Ἄ! ναι· ἔλεγε πῶς δὲν περιφρονεῖτε τὴν
θεὸν μου καὶ πῶς εἴσθε ἄγγελος μὲ σὺρά.

Βένιερος.—(Τὴν ἀποθεὶ ἀποτόμως καὶ χω-
ρὸς Δέξι ἀναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν του. Ἡ
Ἄνθῆ ἀπομένει κατάπληκτος. Μετ' ὀλίγον.) Νά
μου κάμῃς τὴν χάρι νὰ μὴν ἐπαναλάβῃς ἄλλοι
φορὰ τέτοιες ἀνοησίες. (Ζῶα!) (Ἐργάζεται πολὺ
σκεπτικός).

(Ἀκολουθεῖ.)

8. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ιδε σε.1. 59).

Ἄνθῆ.— (Κυττάζει τὸν θεῖόν της ὡς ἀρηρημένην. Μετ' ὀλίγον κάθεται καὶ ἀναλύεται εἰς δάκρυα). Ἐγὼ ὄττι... χί, χί, χί, ἐγὼ...

Βένιερος.—Ἐ. τί ἐπαθες;

Ἄνθῆ.—Ἐθ... μῶ... σκ... τε...

Βένιερος.—Ἐλα, ἔλα μὴν κλιεῖς. Ἐτσι σέ το εἶπα... Μὲ σένα δὲν ἐθύμωσα διόλου. Ἐσένα σ' ἀγαπῶ. Κύττιζε μονάχα νὰ μὴν πῆς σέ κανέναν τίποτε ἄπ' αὐτά... οὔτε τί μου εἶπες, οὔτε τί σου εἶπα...

Ἄνθῆ.—Τσον! (κροταλίζει τὴν γλῶσσαν ἐπὶ τῶν ὀδόντων.)

Βένιερος.—Θὰ πικίξης ἀπόψε καὶ σύ;

Ἄνθῆ.—Θὰ πικίξω.

Βένιερος.—Νὰ λοιπὸν δυὸ δραχμῆς, γιὰ νὰ πικίξης δυνάτῃ.

Ἄνθῆ.—(Μειδιᾷ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων της εὐχαριστῶ... Ξεύρετε θὰ κάμω συντροφιά μὲ τὴν Οὐρανία.

Βένιερος.—Νὰ κάμης. Ἐγομε κ' ἓνα σωρὸ πράγματα ἀπόψε πού σ' ἀρέσουν. Τσάι, μπισκόττα πιτυρούρα, κέϊξ, σάνδουιτς...

Ἄνθῆ.—(γε.λῆ κατευχαριστημένη.) Σάνδουιτς!

Βένιερος.—Κερασί, κονιάκ, σακτρέξ, κερασό, σιγαρέττα αἰγυπτιακά, (νῆβγαιναν τουλάχιστον τὰ ἐξῶδα!)

Ἄνθῆ.—(Αἶον εἶθερος.) ὦ, αὐτὰ σὰς τὰ χαρίζω... Μὰ νὰ σὰς πῶ, θείε, νὰ ζήτε. Γιατί συμπῆτε τὰ χαρτιά μὲ τὴν καρδίτσα;

Βένιερος.—(τρομάζων) Σούτ! (προσποιητῆτος ἀμέσως ἀπλότητα.) Ἄ δὲν βραδέσαι, ἔτσι γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα.

Ἄνθῆ.—Per passa tempo;

Βένιερος.—Ναί.

Ἄνθῆ.—Νὰ πᾶρω μιά καρδίτσα κ' ἐγὼ νὰ σὰς βοηθήσω;

Βένιερος.—Ὁχι, ὄχι, εὐχαριστῶ! (Μετά τινα στιγμήν ὡσεὶ μοτολογῶν) Ποῦ νὰ τα κατὰλῃς ἐσύ αὐτὰ καὶ νὰ σου πῆλεγα. Βρέ παιδί! Ἢ Τύχη δὲν εἶνε τυχερή; Πολὺ κλιεῖ. Ἐγὼ τῆς βάζω σημαδῶνικα στὸ δρόμο της, γιὰ νὰ ἔλθῃ οὐρρρρρρ! κατ' εὐθείαν πρὸς ἐμέ... Βέβαια!... (Ἀκοῦονται βήματα εἰς τὸ σαλόνι. Ὁ Βένιερος ρεπτεῖ τὴν καρδίτσα καὶ προσποιεῖται ὅτι μετρᾷ τὰ παιγνιόχαρτα.)

Γεῶργος.—(ἀπομακρόνων τὸ παραπέτασμα). Θείε! Ὁ Βένιερος μορφάει... Δὲν ἔρχεσθε μέσσω, σὰς προσκλιῶ; Ἐρερε τὰ χαρτιά ὁ Παντελής.

Βένιερος.—Ἀμέσως.

Γεώργος.—(προχωρών) Ἄ, κινούργιες τράπου-
λες! (ίσταται καὶ παρατηρεῖ ἐφ' ὅσον ὁ θεὸς του
τὰς μετρῆ, μαζεύει καὶ ἐνθουλακόμεν).

Βένιερς.—(ἐγείρεται) Πάμε. (Ἐξέρχεται. Ὁ
Γεώργος ἀπολουθεῖ).

Ἀνθή.—(μυστηριωδῶς). Γεώργο! Γεώργο!

Γεώργος.—(Παραμερίζει τὸ παραπέτασμα) Δὲν
μπορῶ τῆρα.

Ἀνθή.—Γιὰ κζλό σου.

Γεώργος.—(στρέφει τὴν κεφαλὴν). Τί εἶνε;

Ἀνθή.—Τὸ θεῖο τὸν ἀγαπῶ διπλῶ ἀπὸ σένα,
γιατί μου ἔδωσε ἓνα διπλό. (τῷ δεικνύει τὸ
δίδραχμον).

Γεώργος.—(φεύγων) Ἀνθήτη!

Ἀνθή.—Ἀνθήτε! (Μαζεύει τὰ ἐργόχειρα, τὰ
κάνιστρα κτ.λ. καὶ φορτωμένη ἐξέρχεται διὰ τῆς
πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας, ἐν ᾧ τερετίζει «Ἐτίναξε
τὴν ἀθισμένην μυγαλιά.» Ἡ σκηνὴ μένει ἐπ'
ὀλίγον κενή. Ἀκούεται ὁ κώδιος τῆς θύρας. Μετ'
ὀλίγον νισέρχεται ὁ Εὐτύχιος ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Εὐτύχιος.—Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτοί;

Φραντζέσκα.—(ἀπὸ μέσα) Ἦρξα θὰ ἔλθουν τοὺς
εἰδοποιῶ.

Οὐρανία.—(νισέρχεται σκεθρὸν ἀμέσως, κρα-
τοῦσα ἀγκαλίδα ἀνθέων, τὴν ὁποῖαν ἀποθέτει ἐπὶ
τῆς τραπέζης). Σὲ ἐνόησα ἀπὸ τὸ βῆμα σας...
Καθῆστε... (Ἀνοίγει ὀλωσδιόλου τὸ παραπέτασμα).

Εὐτύχιος.—Καὶ ἤλθατε...

Οὐρανία.—Ὅχι, ἐρχόμενοι νὰ τοποθετήσω αὐτὰ
τὰ ἄνθη.

Εὐτύχιος.—(καθήμενος) Σκοτούρες πάλι ἀπόψε.

Οὐρανία.—Εὐχάριστος ὅμως... Μάρεσει νὰ βλέ-
πω κόσμος στὸ σπίτι... Στὸ δικό μας στὴ Σύρα δὲν
ἐδεχόμεθα ποτέ... ὅχι τῆρα βέβαια μὲ τὴ δυστυχίαν,
ἀλλὰ καὶ πρῶτα, ποῦ εἴμεθα στὰ καλά μας. (Ταξι-
θετεῖ σκεύη καὶ ἐπιπλῆ).

Εὐτύχιος.—Γι' αὐτὸ σας ἀρέσει. Ἄμα συνειθί-
σετε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ βαρεθῆτε.

Οὐρανία.—Ὅ, τι συνειθίσει κανεὶς, τὸ βαρύνεται;

Εὐτύχιος.—Ἄν δὲν ἀξίζη τὸ πρᾶγμα τὸ ἴδιον.

Οὐρανία.—Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι πολύ. Ἄσ' οὐ
μάλιστα ἀπὸ τῆρα ἢ προετοιμασία, ἢ προσδοκία,
μάρεσει καλλίτερα ἀπὸ τὴ συναναστροφή τὴν ἴδιαν.
Τὸ πιστεύετε;

Εὐτύχιος.—Ὁ, τὸ πιστεύω. Δι' ὅλας τὰς ἐν-
γενεῖς ψυχῆς, ἢ προσδοκία, τὸ ὄνειρον, εἶνε πλέον
ἀπολαυστικὸν ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν, ἀπὸ τὴν πραγ-
ματοποίησιν.

Οὐρανία.—Γιατί ἄρα γε;

Εὐτύχιος.—Ἢ ζωρὰ φαντασία προεξοφλεῖ
κάθε εὐτυχίαν.

Οὐρανία.—(θέτονσα ἄνθη εἰς διαφόρους ἀνθο-
δόχους.) Γι' αὐτὸ ἤθελα ὅλα ὅλα τὰ πρᾶγματα
νὰ μένουν εἰς κατάστασιν ὄνειρου.

Εὐτύχιος.—Ὅλα;

Οὐρανία.—Ὅλα, σὲ βεβαιῶ.

Εὐτύχιος.—Καὶ ὅμως ὑπάρχουν μερικὰ πράγ-
ματα, ποῦ οὔτε συμφέρει, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ
μείνουν ὄνειρα.

Οὐρανία.—Παραδείγματος χάριν;

Εὐτύχιος.—Πολλὰ νὰ ἐξάρων. Ἐγὼ εἶχα τὴν
ἐλπίδα καὶ τὸ ὄνειρον νὰ γένω γιατρὸς. Πῆγα,
ἔγεινα, ἔδωσα ἐξετάσεις, γύρισα, ἐπῆρα καὶ τὴν
ἀδεία μου. Τὸ ὄνειρον ἐτελείωσε· ἀλλὰ θὰ ἦτο
καλλίτερα νὰ μὴν εἶχε τελειώσει;

Οὐρανία.—Ἐτελείωσε, διότι δὲν εἴμποροῦσε νὰ
διαρκέσῃ. Ἄλλ' ἂν εἴμποροῦσε, θὰ ἦτο καλλίτε-
ρα. Σὲς ἀρέσει αὐτὸ τὸ ἄνθος;

Εὐτύχιος.—Θαυμάσιον. Ὅλα μάρεσουν τῆρα.
Καὶ τὰ ἄνθη, καὶ τὰ πουλιὰ καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ
ἡ θάλασσα καὶ αὐτὲς ἀκόμη ἢ φραντζολίτσες
ποῦ ἀγόρασε ὁ θεὸς γιὰ τ' ἀποψινὰ σανδβίτς.
(Τίς εἶδα ἐξω.)

Οὐρανία.—(μειδιῶσα) Κάθε τί στὴν ὠρα του.

Εὐτύχιος.—Κι' ἄλλο παράδειγμα: Ἔχετε τὴν
ἐλπίδα νὰ πάρετε τῆρα γρήγορα μιὰ περιουσία.
Θὰ ἠθέλατε νὰ μείνετε αἰωνίως μὲ τὸ ὄνειρον;

Οὐρανία.—Νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν; Μὰ νὰ
με πιστεύσετε. Ἐδῶ ἐπέσατε ἐξω. Ἦθελα νὰ ἐ-
τελείονε τὸ ὄνειρον ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπέληθ ἢ
πραγματοποιήσῃς του.

Εὐτύχιος.—Μὲ ἄλλους λόγους νὰ διαψευθῆ...

Οὐρανία.—Ναί

Εὐτύχιος.—Μὰ πῶς;

Οὐρανία.—Τὰ χρέηματα καὶ ἡ ἀγάπη εἶνε
δύο πρᾶγματα, ὀλωσδιόλου χωριστά. Καὶ μάλιστα
τὸ ἓνα ἐμποδίζει τὸ ἄλλο.

Εὐτύχιος.—Φοβεῖσθε μὴ χάσετε τὴν ἀγάπην,
ἂν ἔχετε χρέηματα;

Οὐρανία.—Ναί, γιατί θὰ εἶμαι δύσπιστος εἰς
ὅλους. Καὶ ὁ δύσπιστος οὔτε νὰγαπήθῃ εἴμπορει,
οὔτε νὰγαπήσῃ. Ἢ νημίσετε ὅτι μὲ θαυμάζουν αἱ
περιποιησεις ποῦ μου κάμουν συγγενεῖς καὶ φίλοι.
ἀφ' οὗτο ἐμαθάν... ὅτι...

Εὐτύχιος.—Αὐτὲς τίς ἰδέες σὲς τίς ἐνέπνευσε
ὁ Γεώργος. Μὴ τον ἀκούτε ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πα-
λὸ τὸ Γεώργο· ἀλλὰ εἶνε ὑπερβολικὸς.

Οὐρανία.—Λέτε;

Εὐτύχιος.—Ναί. Μερικὰ ἰδιαιτέρην περιστά-
σεις ἐπέδρασαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τον ἐκαμην νὰ σκέ-
πεται ἔτσι... Κόλακες καὶ φιλοχρήματοι. ὑπάρχουν
εἰς τὸν κόσμον, ποῖος τὸ ἀρνείται; Ἄλλ' ἂν τὸ
ἀξίζετε πραγματικῶς, διατί νὰ μὴν πιστεύετε ὅτι
ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ σας ἀγαποῦν
χωρὶς συμφέρον, χωρὶς ὑπολογισμὸν;

Οὐρανία.—Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ μίαν χρο-
σὴ ἀγὰρ θαυμάνει τῶσον...

Εὐτύχιος.—Ὅλους; Δὲν κάμετε καμμίαν ἐξαι-
ρεσιν; (Τὴν κοιτάζει. Τὰ βλέμματά των σφραγι-
στῶνται.)

- Ούρανία.—Δέν ἀλλάζομεν ὀμιλίαν;
 Εὐτύχιος.—Φοβείσθαι μήπως σᾶς παρεξηγή-
 σω; Ἔστω.
 Ούρανία.—Ἐπήγατε περίπατον;
 Εὐτύχιος.—Ναί.
 Ούρανία.—Τί ὥραία λιπαράδα σήμερα!... Ἐλά-
 ματε καμμίαν καλήν συνάντησιν;
 Εὐτύχιος.—Τί εἶδος συνάντησιν;
 Ούρανία.—Ξεύρω γῶ, εἰς τόν περίπατον.
 Εὐτύχιος.—Κάτι θέλετε νά πῆτε.
 Ούρανία.—Ἄοχι, τίποτε.
 Εὐτύχιος.—Αὐτός εἶναι ὑπαινιγμός.
 Ούρανία.—Σεῖς πταῖτε. Δέν μου εἶπατε προ-
 χθές ὅτι...
 Εὐτώχιος.—Τί;
 Ούρανία.—Ἵτι ἐνδιαφέρεσθε γιά ἓνα πρόσωπο;
 Εὐτύχιος.—Σᾶς τό εἶπα..
 Ούρανία.—Γι' αὐτή λοιπόν σᾶς ρώτησα.
 Εὐτύχιος.—(Ἐγειρόμενος). Αὐτή δέν βγήκε
 σήμερα περίπατο.
 Ούρανία.—Ἵστε δέν τήν εἶδατε σήμερα,
 Εὐτύχιος.—Τήν εἶδα.
 Ούρανία.—Εἰς τό παράθυρο; (μειδιᾷ).
 Εὐτύχιος.—Δέν ἤξεύρω... Γιατί γελάτε;
 (Ἄκολουθεῖ.)

9.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ἴδε σελ. 76*).

Βένιερος. — Ἄ, κύριοι! οἰκονομία καὶ φρόνησις.
(*διατέμει τὰ μαγαζία*) Πρῶτα νὰ μὴ τὰ πρῶτα
ἔπειτα νὰ βάζετε ἀπὸ λίγο. Ἔχουμεν ἀνάγκην μερι-
κῶν οἰκονομικῶν συνδυασμῶν. Πολὺ βούτυρο, λίγο
χαβιάρι, πολὺ τυρὶ, λίγο σαλάμι. Ἐν γένει ὅμως
ἀπὸ ὅλα λίγο.

Γεώργος. — Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ γεω-
μετρικὸν πρόβλημα.

Βένιερος. — *μὲ στόμφοι!* Θὰ μιμηθῶμεν τὰς
φιλέργους καὶ προσεκτικὰς μελίσσας. Αὐταὶ ἔλυσαν
τὸ δυσκολώτερον γεωμετρικὸν πρόβλημα. Δέν εἶν'
ἔτσι, γιχατρέ;

Εὐτύχιος.—'Εγὼ φοβοῦμαι μήπως μείνω κηφῆν.
 Οὐρανία.—'Α, ὄχι, ὄχι· ὁ μὴ ἐργαζόμενος καὶ
 τὰ λοιπά...

Γεῶργος.—Κυριολεκτικῶς ὅμως, ἐμεῖς θὰ ἐργα-
 σθοῦμε, γιὰ νὰ φῶνε οἱ ἄλλοι.

'Ανθή.—'Θὰ φῶμε καὶ μεῖς!...

Βένιερος.—(πρὸς τὴν 'Ανθὴν). 'Ε! σιωπή.
 Δουλειά!

(*Ἐν τῷ μεταξὺ, ἐπὶ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Βένιερον
 ἀρχίζουσι τὴν ἐργασίαν, μετ' ἐνθουσίας, ὁλοκρῆν αὐ-
 ξούσης, εἰς ἓν τραπέζι ἀκρινόν. Οἱ δῖσκοι μὲ τὰ
 σάνδβιτς τοποθετοῦνται εἰς τὸ μπουφέ. Ἡ Φραν-
 τζέσκα πηλαισοερχομένη στρώσει τὸ μεσηνὸν
 τραπέζι.*)

Βένιερος.—Παντελῆ! ἔ, Παντελῆ! φιλότερο νὰ
 κόψῃς τὸ τυρί.

Βάρλας.—Μὰ δὲν κόβεται φιλότερο· τί νὰ σου
 κάμω.

Βένιερος.—'Αφῆσε δὲν ξέρεις· τὸ κόβω ἐγὼ.
 'Αμὲ τὸ σαλάμι; Τί κομμάτια εἰν' αὐτές; 'Ὡχ
 ἀδελφε, ξένος πόνος ξέγδαρμα!

Γεῶργος.—'Αν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνουν πειρὸ
 τσιγαροχαρτοειδῆ κομμάτια ἀπ' αὐτὰ πού κόβουμε!

Βένιερος.—Φέρε δῶ· νὰ, ἔτσι... ἔτσι... ἔτσι...
 Καὶ τίς φραντζολίτσικς σὲ δυὸ σάν ντομάτες, ἔτσι,
 ἔτσι, ἔτσι... Δὲν φθάνει πῶ θὰ ἔλθουν νὰ διασκεδά-
 σουν—καὶ ἴσως νὰ κερδίσουν,—μόν θὰ τοὺς χορτά-
 σουμε κ' ὄλα. 'Απὸ λίγο τοὺς μασκαράδες, ἀπὸ
 λίγο! Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ καὶ χάθηκα! (*γελοῦν*).

Γεῶργος.—Αὐτὴ ἡ φραντζόλα εἶνε μεγάλη· νὰ
 τὴν κόψω σὲ δυὸ;

Βένιερος.—'Αφῆσε τόρα τὰ ἀστεία...

Γεῶργος.—Δὲν ἀστετεύομαι. Νῆξερα, μὲ τραχηλῆ
 καὶ μὲ τυρὶ τουλουμισο, γίνονται καλὰ σάνδβιτς;

Βένιερος.—Συχλὸς εἶσαι, Γεῶργο... 'Ἐλα δου-
 λειά... Μὴν ἀθεσθε, γιατί ἔτσι δὲν θὰ τελειώσου-
 με ἢ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ σὲ τὸ λέγω, ἂν δὲν πάρῃ
 τέλος αὐτὴ ἡ φρασεῖα, δὲν θὰ φῶμε...

Βάρλας.—Μοῦ φαίνεται πὼς θῆξουν οἱ ξένοι
 ἄνθρωποι νὰ μας βροῦν ἀκόμη νὰ φτιάξουμε σάνδβιτς!

(*Πρῶτος ἀποχωρεῖ μὲ τρόπον ἕκ τῆς ἐργασίας
 ὁ Εὐτύχιος, ἀπάρων δύο σάνδβιτς, τὰ ὅποια ἐρ-
 χεται νὰ φάγῃ ἐν ἡσυχίᾳ, καθήμενος παρὰ τὸ
 προσκήμιον. Μετ' ὀλίγον ἐρχεται πλιθησιον σου καὶ
 ἡ 'Ανθὴ, τρώγουσα ἐπίσης.*)

'Ανθὴ.—(πρὸς τὸν Εὐτύχιον) 'Ἐκουραστίκατε;

Εὐτύχιος.—Βερέθηκα. 'Ἐσ;

'Ανθὴ.—'Εγὼ ἐτελείωσα τὸ βούτυρο καὶ τὸ χα-
 διᾶρι πού μου ἔδωκαν καὶ ἡσύχασα.

Εὐτύχιος.—Κάτι γρήγορα.

'Ανθὴ.—'Ἐρχετα περισσότερο ἀπὸ τὸ μισό. Στ!
 (*γελοῦν*).

Εὐτύχιος.—Πήγαινε νὰ σου δώσουν κι' ἄλλο.

Ανθὴ.—'Υστερα· τόρα θέλω κάτι νὰ σὲ πῶ.

Εὐτύχιος.—'Αμ!

'Ανθὴ.—'Αλήθεια ἡ Τύχη εἶνε τυφλή;

Εὐτύχιος.—Βέβαια. Αὐτὸ θέλεις νὰ μου πῆς;

'Ανθὴ.—Ναί, καὶ κάτι ἄλλο. Ξεύρετε σεῖς πὼς
 μπορείτε νὰ τὴν κάμετε τὴν Τύχη νὰ ἔλθῃ κατ'
 εὐθείαν σὲ σὲς;

Εὐτύχιος.—'Ὀχι.

'Ανθὴ.—Βλέπετε; ὁ θεὸς Λεωνίδας ξέρει. Μὲ
 μιὰ καρτίτσα κάνει ἓνα σημαδάκι στὸ χαρτί καὶ
 φέρει μπροστά του ἡ Τύχη.

Εὐτύχιος.—Στ! σῶπα γιὰ τὸ Θεό (*τῆς σκεπά-
 ζει τὸ στόμα*). Σιγά... Τί εἶπες; (ὁ διάλογος τῶν
 ἑξακολουθεῖ χαμηλοφωνῶς).

Βένιερος.—'Απὸ λίγο τοὺς μασκαράδες! 30
 δραχμὲς ἢ ὀκτὸ χαδιᾶρι, ὅποιοι χριστιανὸς τὸ πι-
 στεύει!...

Γεῶργος.—Καὶ τί χαδιᾶρι!

Βένιερος.—Δὲν ἀρέσει τοῦ λόγου σου;—'Α
 Παντελῆ, θὰ τα χαλάσουμε. 'Αρχισες πάλι τίς γεν-
 ναιοδωρεῖς. Καὶ σὺ, κυρία Βένιερον, ὄχι τόσῳ πλου-
 σια τὰ ἑλέτη σου.

Οὐρανία.—'Ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί...

Γεῶργος.—'Αργοῦν νὰ φῶνε.

Θεώνη.—Νῆξερα γιατί ἔχει τρύπες τὸ τυρὶ;
 (*Ἡ ἐργασία ἑξακολουθεῖ εὐθύμως*).

Εὐτύχιος.—(πρὸς τὴν 'Ανθὴν, σιγά). Νὰ μου
 κάμῃς τὴ χάρι αὐτὸ νὰ μὴ το ξαναπῆς... σὲ κανένα
 ἀπολύτως.

'Ανθὴ.—Μὰ γιατί, εἶνε κανένα κακό;

Εὐτύχιος.—Νὰ σε πῶ· τὸν ἀγκαπῆς τὸν θεῖό σου;

'Ανθὴ.—'Ὡ, πολὺ.

Εὐτύχιος.—Θέλεις νὰ του κάμῃς κακό;

'Ανθὴ.—'Εγὼ, ποτέ!

Εὐτύχιος.—'Ἐ, λοιπὸν αὐτὸ νὰ μὴ το ξαναπῆς.
 Γιατί ἂν το μάθῃ κανεὶς, ὁ θεὸς σου θὰ πάθῃ με-
 γαλο κακό.

'Ανθὴ.—'Αλήθεια; ὦ κύριε Εὐτύχιε· σὲς εὐχα-
 ριστῶ πολὺ πού μου το εἶπατε. Δὲν θὰ το πῶ σὲ
 κανένα, σὲ κανένα, σὲ κανένα...

Εὐτύχιος.—Μπράβο...

'Ανθὴ.—'Εγὼ δὲν θέλω νὰ πάθῃ κακό ὁ θεὸς
 μου. 'Εγὼ τὸν ἀγκαπῶ τὸν θεῖό μου.

Εὐτύχιος.—Δὲν ἀμφιβάλλω.

'Ανθὴ.—Νὰ ἡξεύρατε τί καλὸς πού εἶνε! Καὶ
 μάγκαπῆς! 'Ὡ, πὼς μάγκαπῆς! 'Ὅταν εἶμεθα οἱ δυὸ
 μας, εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ με πάρῃ στὴν ἀγκαλιὰ
 του, νὰ με κατίσῃ στὰ γόνατά του, νὰ με φιλή-
 σῃ—νὰ με φιλήσῃ, νὰ με χαιδέψῃ—νὰ με χαιδέψῃ,
 σὰ νὰ ἤμουν μπεμπέ.

Εὐτύχιος.—(τὴν παρατηρεῖ ἐπὶ μάλιστα καὶ
 μάλιστα ἐκπληκτος). 'Ἐτσι αἶ;

'Ανθὴ.—'Αμ, τί νομίζετε; Μὲ ἀγκαπῆ ὁ θεὸς μου
 ἔμενα. Καὶ νὰ ἰδῆτε πού τὸ ἔχει κρυφό. Γιατί μόλις
 ἀκούσῃ βήματα νὰ πλησιάξῃ κανένα, σὰ νὰκούσῃ
 στὴν ἄλλη κάμαρα, μὲ πετᾷ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀγκα-
 λιὰ του καὶ σηκώνεται...

Εὐτύχιος.—*Ἄ! Δυστυχία!*

Ἀνθή.—*Ναί· φοβᾶται νὰ μὴ τον ἰδοῦν καὶ ζηλεύσουν τὰ δέλφια μου, γιατί ἐμένα μὲ ἀγαπᾶ πολὺ περισσότερο. Ἄ, ἐγὼ τὸ ἐκατάλαβα.... Ἐ, δὲν εἶνε γι' αὐτό;*

Εὐτύχιος.—*(μετὰ τινα σιγήν). Θὰ μου κάμης καὶ μίαν ἄλλη χάρι.*

Ἀνθή.—*Ὅ, τι θέλετε.*

Εὐτύχιος.—*Καὶ αὐτὸ νὰ μὴ τὸ πῆς σὲ κανένα.*

Ἀνθή.—*Μήπως θὰ ἔκκανα πάλι κακὸ τοῦ θειοῦ μου;*

Εὐτύχιος.—*Μεγάλο, πολὺ μεγάλο κακὸ.*

Ἀνθή.—*Ἐ μὲ κοροϊδεύετε! (ἐγείρεται) Γιατὸ πολὺ παιδί πειὰ μὲ πέρνετε, κύριε Εὐτύχιε! Σιγά-σιγά θὰ μου πῆτε νὰ ράψω τὸ στόμα μου καὶ νὰ μὴ μιλῶ γρῦ... (Ἀπομακρύνεται ἀποτόμως τρώγουσα).*

Εὐτύχιος.—*Θὰ ἦταν τὸ καλλίτερο ποῦ εἶχες νὰ κάμης, παιδί μου, σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ! (Μένει μόνος πολὺ σκεπτικὸς, τίπτων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν μηρὸν διὰ τῆς παλάμης. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄλλοι παραιτοῦν τὴν ἐργασίαν καὶ ἀπομακρύνονται ἕνας-ἕνας, ἄλλος μὲ δύο καὶ ἄλλος μὲ τρία σάνδβιτς καὶ διασπείρονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ τρώγοντες. Μόνος ὁ Βένιερος ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν του ἀπορορημέτος. Οἱ ἄλλοι τὸν βλέπουν γελῶντες σιγηλῶς).*

Βένιερος.—*(Ἐξαίφνης ἐννοῶν τὴν ἐγκατάλειψιν). Βρέ-σεῖς; ποῦ εἰσθε καλέ; Μπᾶ! (ἐκρήγνυται εἰς γέλωτας). Μωρὲ μπράβο!... Τόσφ γρήγορα ἀποστάσατε; Τί κάνετε ἐκεῖ; Τρῶτε; Ὅλοι τρῶτε;!*

Γεῶργος.—*Τί, χάρισμα θὰ ἐδουλεύαμε;*

Εὐτύχιος.—*(στρεφόμενος, χωρὶς τὰ γελῆ). Κάθε δόσις ἔχει τὴν ἀνταπόδοσιν.*

Βένιερος.—*Ἦ. δυστυχία μου! Πᾶνε τὰ σάνδβιτς. Ὠραῖα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐλύσατε τὸ γεωμετρικὸν πρόβλημα!*

Οὐρανία.—*Εἶδατε;*

Βένιερος.—*Μωρὲ τί ἐγκατάλειψις εἶναι αὐτή; Οὔτε ἡ γυναικῆ μου δὲν ἔμεινε στὸ πλευρό μου.*

Θεώνη.—*Ἀπεργία!*

Βένιερος (μυμούμενος).—*Ἀπεργία!... Τοῦ λόγου σου λοιπὸν ἦσαν ὁ ἀρχηγός;*

Θεώνη.—*Ναί.*

Οὐρανία.—*Ὅχι! ὁ κύριος Εὐτύχιος ἀπεχώρησε πρῶτος.*

Γεῶργος.—*Καὶ μὲ ἀρκετὴν προμήθειαν. (Ὁ Εὐτύχιος ἐγείρεται καὶ πησιάζει).*

Βένιερος.—*Ἄ, γιὰτρέ!... δὲν ἦτο διόλου πρακτικὴ ἡ ἰδέα μου. Ἐσεῖς ἠθέλατε νὰ παραγεμίσετε τὸ στόμα σας (δεικνύει τὴν ἐστρωμένην τράπεζαν) κ' ἐγὼ σὰς ἔβαλα νὰ παραγεμίσητε τὸ ψωμί. Ἐφάγατε τὸ διπλὸ ἀπ' ὅ, τι θὰ ἐσπαταλοῦσε ἡ Φραντζέσκα. (Πρὸς τὴν Φραντζέσκαν). Φραντζέσκα, πάρτα, παιδί μου, ἀπὸ δῶ καὶ πήγαινε νὰ τὰ ἀποτελειώσης—καὶ ὄχι νὰ τὰ φᾶς!*

Φραντζέσκα.—*(ἀπάγουσα τοὺς δίσκους). Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τῆς ὑπηρετριάς. Γιατὶ νὰ βάλετε ἄλλους νὰ σᾶς τὴν κάμουν; Ἐγὼ τὰ ἤξευρα, μὰ τί νὰ πῶ; (ἐξέρχεται).*

Ὅλοι.—*Μπράβο, Φραντζέσκα! πὲς τοῦ τα. (γελοῦν, μηδὲ τοῦ Βένιερος ἐξαιρουμένου).*

Βένιερος.—*Ἐλάτε τόρα νὰ φᾶμε νὰ τελειώνη.*

Γεῶργος.—*Κι' ἄλλα; (Κάθηται περὶ τὴν τράπεζαν, ἐκτὸς τοῦ Βάρλα, ἀναλαμβάνοντος τὴν ἐφημερίδα).*

Βένιερος.—*Ἐλα, Παντελῆ, κάθισε.*

Βάρλας.—*Φᾶτε, φᾶτε, ἐγὼ δὲν πεινώ.*

Βένιερος.—*Βέβαια· ποιὸς τὸ ζέρει πόσο χαδιάρη ἐμπρούκωσες! Γιατρέ, τὸ πιᾶτο σου.*

Εὐτύχιος.—*Εὐχαριστῶ δὲν πεινώ.*

Βένιερος.—*Μὰ καλὰ· σὺ χαλοῦσες τὸν κόσμον πῶς πεινᾶς.*

Εὐτύχιος.—*Μοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξις.*

Βένιερος.—*Καλὰ. Γεῶργο, θέλεις κρέας;*

Γεῶργος.—*Εὐχαριστῶ θὰ τσιμπήσω μόνον.*

Βένιερος.—*Καὶ σὺ δὲν πεινᾶς!—Οὐρανία;*

Οὐρανία.—*Οὔτε ἐγώ.*

Βένιερος.—*Ἀνθή, φέρε!*

Ἀνθή.—*Ὅχι· ἐγὼ θὰ φάγω μόνον λίγο σπανάκι.*

Βένιερος.—*Ἐλα, Θεώνη.*

Θεώνη.—*Ἄμ, δὲν θὰ φάγω τόρα αὐτὰ τὰ πετσιᾶ!*

Βένιερος.—*Χμ! Φάε κουμπάρε κ' ἐλῆς ἔγεινε ἡ δουλειὰ! Ἄς φάγω λοιπὸν ἐγὼ ποῦ δὲν ἐφαγα. (Τρώγει ἀπλήστως, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μόλις τσιμποῦν).*

Βάρλας.—*Μπᾶ! ἐδῶ ἡ ἐφημερίς ἔχει ἕνα ἄρθρον ἀπὸ τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης».*

Βένιερος.—*Ἐ, μᾶς ἐνδιαφέρει;*

Βάρλας.—*Ὀλίγον τι εἰς τὸ τέλος. Ἀναφέρει μερικὰς «σχολαζούσας κληρονομίας» εἰς τὴν Ἀμερικὴν, κολοσσιαίας, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἰδική μας. Ἀλλὰ εἶνε, καθὼς βλέπω, γεμάτο ἀνακρίθειαις.*

Οὐρανία.—*Τί λέει;*

Γεῶργος.—*Τί λέει;*

Βάρλας.—*Ὁ Λάζαρος ἦτο Ἕλληνας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν (κάθε ἄλλο!) ἀφῆκε δὲ περιουσίαν ἐνός ἐκατομμυρίου δολαρίων (μάλιστα!) τὴν ὁποίαν κηδεμονεύει ὁ ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ Πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος.*

Βένιερος.—*Ἐδῶ ἐπρόκοψε!*

Βάρλας.—*Παρακάτω νὰ ἰδῆς: «Μετὰ μακρὰν ἀγνοίαν ἀπεκαλύφθη τελευταῖον ὅτι οἱ μόνου συγγενεῖς τοῦ Λάζαρος αὐτοῦ, εἶνε δύο του ἀνεψιοί, ὀνομαζόμενοι Ἀγγελόπουλοι...»*

Οὐρανία.—*Ὅχι δᾶ! ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε; (Ἐγείρεται μετὰ τοῦ Γεῶργου καὶ πησιάζουν τὸν Βάρλαν).*

Βάρλας.—*Ναί: «Ἀγγελόπουλοι... διαμείνοντες ἐν Σύρῳ καὶ ἀποκατεστημένοι λαμπρῶς.»*

Θεώνη.—*Παρκαμύθια.*

Βάρλας.—Τὴν περιουσίαν αὐτὴν διεκδικεῖ ὁμως καὶ τις Λεωνίδα Βένιερης...»

Βένιερης.—Μπα!

Βάρλας.—Ἄκουσε : «τραπέζιτις ἐν Ἀθήναις, ὁ ὁποῖος ἐκίνησε δίκην κατὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀγγελοπούλων».

Βένιερης.—Ἐγώ ;! (Γε.λοῦν).

Βάρλας.—Ἐδῶ ὁ μεταφραστὴς ἔχει βάλει ἕνα ἐρωτηματικόν. Ἄ ἔν τούτοις λέγεται ὅτι πρὸ ἐτῶν εἶχε νυμφευθῆ μίαν Ἰταλίδα, μεθ' ἧς ἀπέκτησεν υἱόν. Ἀλλὰ τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα, καὶ ἂν ποτε ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον, ἐξηφανίσθησαν καθολοκληρίαν.

Οὐρανία.—

Γεῶργος.— } (Ἐπαγακαθήμειοι). Μωρὲ πλε-
ροφορίες!

Βένιερης.—Ἴσως νὰ λέγεται τίποτε τέτοιο στὴν Ἀμερική.

Βάρλας.—Καλὲ δὲν βραβεύσαι! εἶναι γεγονός πλέον ὅτι ὁ Λαζούρης δὲν εἶχε νυμφευθῆ ποτέ.

Βένιερης.—Αὐτὸ τὸ ἐγκλημα τοῦλάχιστον δὲν το διέπραξεν εἰς τὴν ζωὴν του.

Γεῶργος.—Ἐγκλημα ἐναντίον μας, δηλαδή.

Βένιερης.—Καὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του!

Γεῶργος.—Φαντασθῆτε ὁμως νὰ εἶνε ἀλήθεια καὶ ἐκεῖ πού θά πάω στὴ Νέα Υόρκη, νὰ ξερυτρώσουν ἐξαρνα μπροστὰ μου ἡ Φράγκα μὲ τὸ Φραγκόπουλο. (γε.λοῦν).

Βένιερης.—Τότε νὰ ἰδῶ τίς εὐφρολογίες σου.

Γεῶργος.—Τί ; τὸ γελᾶτε ;

Βένιερης.—Διόλου τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον (φωτᾶζει ἀ.τηῶν) Ἄ! ἐδάγκασα τὴ γλώσσά μου.

Γεῶργος.—Θὰ τοὺς δολοφονήσω καὶ τοὺς δύο.

Βένιερης.—Μάτιξ μου ἀπὸ κείνους εἶσαι!

Ἀνθή.—Γεῶργό μου, νὰ σε χερῶ, νὰ μὴ τοὺς δολοφονήσης!

Γεῶργος.—Ἐ, ὅς εἶνε, ἔχε χάρη!

Οὐρανία.—ὦ, μακάρι νὰ ἦταν ἀληθινό. (Ἐ-
ρεῖται).

Βένιερης.—Ἐτσι, ἔ; Γιὰ νὰ μείνω μὲ τὸν τίτλο τοῦ Ψυχοπατέρα!

Οὐρανία.—(γε.λωσα) Τίτλος ἀκριβοπληρωμέ-
νος.—Πηγαίνω λεγάκι νὰ σιγρησθῶ. Ἐλα καὶ σὺ,
Ἀνθή. (Ἐξέρχονται καὶ αἱ δύο διὰ τῆς πρὸς τὰ
δεξιὰ θύρας). (Ἀκολουθεῖ).

Ούρανία.—"Ένα νέον σάν και σᾶς!... "Έχει χρήματα;

Εὐτύχιος.—Δέν ἤξεύρω.

Ούρανία.—"Αν δέν ἔχη καλά· ἀλλ' ἂν ἔχη νά μὴν τὴν πάρετε,

Εὐτύχιος.—Γιζτί;

Ούρανία.—Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω... Θὰ παίζετε ἀπόψε χαρτιά;

Εὐτύχιος.—"Ίσως.

Ούρανία.—Θὰ χάσετε!

Εὐτύχιος.—(Τὴν κυττάζει κατάματα) Τὸ ξεύρετε καλά;

Ούρανία.—Εἶμαι βεβαία.

Εὐτύχιος.—Ούρανία!... (Δοκιμάζει τὰ λάβη τὴν χεῖρά της).

Ούρανία.—(Σπεύδουσα πρὸς τὸ παράθυρον). Πῶς μᾶρρέσει αὐτὴ ἡ ὥρα... Ἀνάπτουν τὰ φῶτα. Αὐτὴ ἡ ἡσυχία· αὐτὸ τὸ ἀδύνατο φῶς· ἂ, τί ὠραῖο ξεψύχισμα... Κυττάζετε, τί γλυκὰ χρώματα ποῦ ἔχει ὁ οὐρανὸς εἰς τὴν δύση και πῶς λάμπει ἐκεῖνο τὸ μοναχικὸ ἄστρο ἐκεῖ-κάτω.

Εὐτύχιος.—(πλησιάζων ὀπισθεν) "Ὡρα ποῦ φανερόνεταί κάθε μυστικὸ τῆς ψυχῆς.

Ούρανία.—(στρεφομένη πρὸς αὐτὸν) Ναι, ἀλλὰ χωρὶς λόγια. (ἀπομακρύνεται).

Εὐτύχιος.—Ούρανία!...

Ούρανία.—"Ἰδέτε... ἰδέτε τί ὠραῖον θέμα!

Εὐτύχιος.—"Ἡ κόρη ποῦ λατρεύω...

Ούρανία.—Τί;

Εὐτύχιος.—Εἶσαι σύ!

Ούρανία.—"Α!... (Σπεύδει πρὸς τὴν δεξιᾶ θύραν). Ἀνθὴ! Ἀνθὴ! μέσα εἶσαι; (ἐξέρχεται).

Εὐτύχιος.—(συνάπτων τὰς χεῖρας, ρίπτεται εἰς μίαν πολυθρόναν). Τί ἔκαμα!...

Θεώνη.—(εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ σαλόνι) Μονάχο σ' ἄφησαν, παιδί μου;

Εὐτύχιος.—Δέν πειράζει...

Θεώνη.—Μὰ τί ἔχεις;... Σέ βλέπω λιγάκι ταραγμένον... Μὲ ποιὸν μιλοῦσες;

Εὐτύχιος.—"Α, ὄχι· εἶμαι ἀδιάθετος... μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι.

Θεώνη.—Δέν εἶνε τίποτε· (τὸν θωπεύει). Εἶδες τὴν Ούρανία; (Πρὸς τὴν ἀριστερᾶ θύραν) Φραντζέσκα! Φραντζέσκα! Φέρε τὴν λάμπα. Ρομαντικὴ ιδιοτροπία τῆς Ούρανίας αὐτῆ, νά μὴν ἀνάβῃ πῶς, ὡς που νά σκουνητρή ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. Τὴν εἶδες λοιπόν;

Εὐτύχιος.—Ναι· πρωτῆτερα ἦταν ἐδῶ.

Θεώνη.—"Ε, τῆς εἶπες τίποτα; (Κάθεται πλησίον του).

Εὐτύχιος.—"Ὁχι· τί νά της πῶ;

Θεώνη.—Μὰ τέλος πάντων πότε; Εἶνε ἀνάγκη νά της μιλήσης.

Εὐτύχιος.—(μὲ ἀδιαφορίαν) Λέτε;

Θεώνη.—"Ακούς ἐκεῖ! Ἡ Ούρανία εἶνε τόσω

10.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἰδε σελ. 69).

Εὐτύχιος.—Διαμαρτύρομαι! Θέλω, θέλω νά πραγματοποιηθῇ. Θὰ της το πῶ, θὰ μάγαπήσῃ και θὰ τὴν κάμω δική μου.

Ούρανία.—Τρέχετε πολὺ.

Εὐτύχιος.—Λέτε νά μὴ μάγαπήσῃ;

καλά διατεθειμένη! Τὴν ἕκαμα νὰ ἔχη τὴν καλλι-
τερῆν ἰδέα γιὰ σένα, — χωρὶς βέβαια νὰ τῆς πῶ κα-
νένα ψέμμα. Ἴσως μάλιστα σὲ ἀγαπᾷ ἀπὸ τὴν.
Ἄλλὰ ξέρεις; ἡ Οὐρανία εἶνε κορίτσι ποῦ δὲν ἐκφρά-
ζεται εὐκόλα-εὐκόλα.

Εὐτύχιος. — Ἐχουμε καιρό. (Ἡ Φραντζέσκα
φέρει τὴν λάμπα καὶ φεύγει).

Θεῶν. — Ὅχι, ὅχι! δὲν ἔχουμε καιρό. Σὲ παρα-
καλῶ πολὺ νὰ σπεύσῃς. Ὅποιος ἐπρόλαβε τὸν Κύριον
εἶδε. Τὰ κορίτσια ποῦ ἔχουν προίκα, ἐδῶ δὲν τὰρί-
νουν. Δὲν εἶδες πῶς ἀρχισαν νὰ τὴν περιτριγυρίζουν;
Θὰ τὴν μπλέξῃ κανεὶς γιὰ καλὰ καὶ ἅμα παρουσια-
σθῆς ἐσὺ, θὰ σου ἀπαντήσουν καὶ τὰ τρία ἀδελφί-
α μ' ἓνα στόμα — τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ σου, — πῶς δὲν
θέλουν γαμβρὸ γιὰτρά, γιὰτὶ ἀρνεῖται τὴ γυναικὰ του
τὴ νύχτα καὶ τρέχει στοὺς ἀρρώστους. Ἐγὼ στὰ
εἶπα. Κύτταξε.

Εὐτύχιος. — Θεῖα, πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμε μιὰ γιὰ
πάντα.

Θεῶν. — Σὲ τί;

Εὐτύχιος. — Δὲν μᾶρῃσαι πολὺ αὐτὴ ἡ ὁμιλία.

Θεῶν. — Μπᾶ! γιὰτὶ, παιδί μου;

Εὐτύχιος. — Σὲ εἶπα ἐγὼ ποτὲ νὰ μου διευκα-
λύνετε τοὺς ἐρωτᾶς μου μὲ τὴν Οὐρανία; Σὲ εἶπα
νὰ μου κάμετε τὸ γάμο; Εἴμπορεῖ νὰ σας ἐξομολο-
γήθῃκα ὅτι τὴν συμπαθῶ. Ἄλλὰ σὲ εἶπα ποτὲ ὅτι
θέλω νὰ τὴν πάρω; Μόνη σας τὰ λέτε, μόνη σας τὰ
κάμετε. Συνομῶτες ἐγὼ, χωρὶς νὰ ἔχω εἰδῆσιν ἀντι-
πρόσωπος σεῖς, χωρὶς νὰ ἔχετε ἐντολήν. Τί εἶν'
αὐτὰ;

Θεῶν. — Γιὰτὶ μιλαῖς ἔτσι, Εὐτύχιε; Γιὰτὶ,
παιδί μου, πηγαίνεις ἐναντίον τοῦ συμφέροντός σου;
Ἄ, ξέρω· δὲν θὰ ἔχῃς πεποίθησι σὲ μένα. Θὰ νομίζῃς
ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κατορθώσω τὴ δουλειά.

Εὐτύχιος. — (γελῶν) Ποιὰ δουλειὰ καλέ; Εἶσθε
περιεργῆ θεῖα μου. Δὲν θέλω νὰ μου κατορθώσετε τί-
ποτα. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὴ θέλω;

Θεῶν. — Καλὰ. Μὰ γιὰτὶ;! γιὰτὶ;!!

Εὐτύχιος. — Ἐπὶ τέλους θὰ σας μιλήσω ξεκάθα-
ρα. Ἡμεῖς οἱ δύο ἐδῶ μέσα εἴμεθα συγγενεῖς, ἓνα
αἷμα. Ὅ,τι θὰ ποῦμε οἱ δύο μας, θὰ μείνῃ στοὺς
δύο μας. Γι' αὐτὸ ἡ εἰλικρίνεια τοῦ πρώτου σας ἀ-
νεψιοῦ δὲν θὰ σας πειράξῃ. Ἀλήθεια, τὴν ἀγαπῶ τὴν
Οὐρανία. Ἄλλὰ τὴν ἀγαπῶ χωρὶς συμφέρον, χωρὶς
νὰποδλέπω εἰς γάμον ἐπικερδῆ. Τὸν ἐρωτᾶ αὐτὸν
τὸν ἀγνόν, τὸν ὑψηλόν, τὸν οὐράνιον, δὲν θέλω — ὅχι
δὲν θέλω νὰ τον μεταχειρισθῆτε ὄργανον τῶν σκοπῶν
σας. Τὸ ξέρω· ἔχετε λόγους νὰ ἐκδικηθῆτε τὸν ἄν-
δρα σας. Λέτε ὅτι στὴν τελευταία αὐτὴ περίστασι
δὲν σας ἐφέρθηκε ὅπως ἔπρεπε· ἔστω δὲν ἐξετάζω·
μπορεῖ νὰ ἔχετε δίκην καὶ εἴμπορεῖτε νὰ τον ἐκδι-
κηθῆτε ὅπως θέλετε. Ἄλλὰ τὸ αἰσθημα τὸ ἰδικόν
μου δὲν θὰ το ἀναιμίζετε, δὲν θὰ το βεβηλώσετε.

Θεῶν. — Ἄ, ὅχι γι' αὐτὸ... τί λές.

Εὐτύχιος. — Περιττόν. Ξέρω ἀκριβῶς ποῖον εἶνε

τὸ σχεδὸν σας. Τὸ ἐπροδώσατε, χωρὶς νὰ το κατα-
λάβετε. (Σιγότερα) Θέλετε νὰ τον βγάλετε στὴ
μέση τοῦ Θεοῦ κινιούργιο καὶ φυσικώτερο κηδεμόνα
τῶν οὐρανῶν, μὲς τὴν ὥρα ποῦ θὰ φανερωθῇ ὁ κερπὸς
τῆς παρουσίας.

Θεῶν. — Ὅχι, ὅχι!

Εὐτύχιος. — Σταθῆτε. Αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε
ὑπὲρ τῶν οὐρανῶν — ποῖος ἤξεύρει! — ὅπως δὲν το
ἀρνούμαι, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἄλλὰ σεῖς τὸ θέλετε μόνον
γιὰτὶ εἶνε κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Θεῶν. — Εὐτύχιε, δὲν τὴν ξέρεις καλὰ τὴ
θεῖα σου.

Εὐτύχιος. — Ἐ, λοιπὸν νὰ σας πῶ. Τὸ αἰσθημα
τὸ δικό μου δὲν θὰ διευκολύνῃ τοὺς σκοποὺς σας.
Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ πάρω τὴν Οὐρανία, — ἂν μάγα-
πήσῃ. Ἄλλὰ τώρα, ὅχι ποτέ.

Θεῶν. — Εὐτύχιε, μόνον γιὰ τὸ καλὸ σου ἡ θεῖα
σου φροντίζει.

Εὐτύχιος. — Χίλια λόγια νὰ μου πῆτε, δὲν θὰ
μου ἀλλάξετε γνώμη. Ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὔ ἔτσι κ'
ἔτσι, δικαίως ἢ ἀδίκως, μοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ὑπόφια,
δὲν θέλω... δὲν πρέπει νὰ φροντίζετε γιὰ τίποτα.
Θέλω νὰ ἔχω τὴ συνείδησί μου ἡσυχη.

Θεῶν. — Ἄχ, Εὐτύχιε, παιδί μου! Θὰ με κά-
μῃς νὰ σου μιλήσω. Θὰ με κάμῃς νὰ σου πῶ πράγ-
ματτα, ποῦ δὲν πρέπει νὰ σου πῶ. Μὲς τὸ σπῆτι εἶσαι
καὶ δὲν βλέπεις τί γίνεται. Ἄν ἔβλεπες δὲν θὰ μου
μιλοῦσες ἔτσι, παρὰ μὲ κάθε τρόπο θὰ ἤθελες νὰ
σώσῃς τὰ δυστυχημένα αὐτὰ παιδιὰ, ἀπὸ τὰ χεῖρα
τοῦ Θεοῦ σου... Ἄ, ὅχι δὲν ἀκούω τίποτα ἐγὼ! Θὰ
ἐπιμείνω, θὰ ἐπιμείνω... γιὰτὶ... (Ἀκοοῦνται
βήματα).

Εὐτύχιος. — Σοὺς! σιωπῆ... ἄλλη ὥρα. Ἐρχονται!

Γεώργος. — (ἀπὸ τὸ σαλόνι) Ἀνθή! Οὐρανία!
(Εἰσέρχεται ὁ Γεώργος, ὁ Βένιερος, ὁ Βάρλας ἀπὸ
τὸ σαλόνι, ἡ Ἀιθὴ καὶ ἡ Οὐρανία ἀπὸ τὴν πρὸς
τὰ δεξιὰ θύραν). Κύριε καὶ κυρία, σὲς ἀναγγέλλω
ὅτι ἀναχωρῶ δι' Ἀμερικὴν. (Χαιρετοῦν τὸν
Εὐτύχιον).

Ἀθῆ. — Ἀλήθεια!

Οὐρανία. — Νεὶ;

Γεώργος. — Ἀπερασίσθη. Ζήτω!

Βένιερος. — Ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ μπορῆς νὰ λές
ἀνεπὶλήπτα τὴν ἀλήθεια. (γελῶν καὶ χειροκροτοῦν)
Γιὰτὶ ὅλα τὰ παράξενα καὶ τὰ τρελλὰ στὴν Ἀμερι-
κὴ γίνονται...

Θεῶν. — Καὶ πότε λοιπὸν μὲ τὸ καλὸ;

Γεώργος. — Μὰ νὰ ἰδοῦμε ὡς τὴν ἄλλη ἐβδομά-
δα. (Περὶστοιχιζοῦν τὸ Γεώργου).

Ἀθῆ. — Θὰ το γράψω τῆς Ἀννέτας... νὰ σε
μιλῶσῃ.

Βένιερος. — Τώρα ὅμως θὰ σας παρακαλέσω νὰ
π' ἀρῆσθε αὐτὰ. Ἀρετὰ ἐμιλήσαμε γιὰ ὑποθέ-
σεις. Ἄς φροντίσουμε λιγάκι καὶ γιὰ τὴ βραδυά.
Θεῶν, εἶνε ὅλα ἔτοιμα;

Θεώνη.—"Όλα, όλα δὲν λείπει τώρα πρὸς νὰ ρυθίσουμε τὰ σάνδβιτς καὶ νὰ νοίξουμε τὸ τραπέζι.

Βένιερος.—Καλὰ.

Εὐτύχιος.—"Α, ἐγὼ νὰ φύγω τώρα καὶ ἔρχομαι στὶς ἑννιά.

Βένιερος.—Δὲ βρυνέσαι μὴ πού ἤλθες κάθησε τώρα ἐδῶ. "Όλοι θὰ καθήσωμε· καὶ ὁ Βάρλας καὶ ὁ Γεώργος (γιατὶ ξεύρετέ τοι ὁ ἀγαπητὸς ἀνεψιὸς μου τὸ σκάζει καμμιά φορά τὸ βράδυ καὶ τρώγει στὴ «Μινέβρα» λυ. ! τί ἀνάγκη ἔχουμε τώρα ! (γελοῦν) Ὁ ῥῆμα ὅ,τι βρεθῆ καὶ ἐπὶ ποδός. Φραντζέσκα !

Εὐτύχιος.—Τί ἐπὶ ποδός ; "Α, ἐγὼ πεινώ καὶ πηγαίνω... μὲ συγχωρεῖτε.

Ἀνθή.—Φαχῆ ! (εἰσέρχεται ἡ Φραντζέσκα ἀπὸ τὴν πρὸς τὰριστερῇ θύραν).

Οὐρανία.—Θυσιάζετε τὴ συντροφιά γιὰ λίγο φαγί ; Κάτι θὰ βρεθῆ κα' ἐδῶ νὰ χορτάσετε (τῷ μειδιᾷ).

Εὐτύχιος.—"Αρ' οὐ εἶν' ἔτσι ! Δὲν θέλω νὰ καταγορηθῶ ὡς ἀχόρταχος. (Κάθεται μειδιῶν ὁ Βένιερος τοὺς κνττάζει).

Βένιερος.—Μέσα εἶναι ὁ Μανώλης ;

Φραντζέσκα.—Μάλιστα.

Βένιερος.—Νὰ τον σταίλης ἐκεῖ πού σε εἶπα νὰ πάρῃ τὸ κρεσὶ. Ἔλα ἐσύ τώρα νὰ βάλῃς τραπέζι. Ἀπὸ ἐννιά καὶ ὅλα τὰ φαγητὰ μαζί.

Φραντζέσκα.—Ξέρω (ἐξέρχεται).

[Ἐκτὸς τοῦ Γεώργου καὶ τῆς Ἀνθῆς περιγερομένων, οἱ ἄλλοι κάθονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Στυμιλοῦν χαμηλοφώνως ὁ Βάρλας ἀναγινώσκει τὴν ἑσπερινὴν ἐφημερίδα. Ἡ Οὐρανία κάθεται πλησίον τοῦ Εὐτυχίου].

Βένιερος.—Θεώνη· νὰ προσέξῃς λιγάκι τὴ Φραντζέσκα, ὅταν θὰ ρυθίσῃ τὰ σάνδβιτς. Κάνει τέτοια σπατάλη ὀλοκοῦ, πού δὲν θὰ τῆς φτάσουν ὀνάδες.

Θεώνη.—Ἐννοια σου. ("Αχ πῶς ἐκουράστηκα).

Βένιερος.—Χαβιάρι μάλιστα πρέπει νὰ βάλῃς πολὺ λίγο. Τί λές, γιατρέ ;

Βάρλας.—Ἔτσι γιὰ τὴ μυρωδιά.

Εὐτύχιος.—"Όσο νὰ κινῆται ἡ ὄρεξις τοῦ χαβιαριστοῦ.

Βένιερος.—"Αμ ὅπως κατάντησαν μερικὰ πράγματα, εἶνε ἔτσι, ἴσα-ἴσα νὰ μὴν ξεχνῶμε ὅτι ὑπάρχουν.

Εὐτύχιος.—Φαίνεται ὅτι τὸ κακὸ εἶνε ἀρθρῶνότερο πάντοτε.

Οὐρανία.—Νὰ ἐν ἀπόρρηγμα γενικῆς ἐφαρμογῆς. (Ὁ Εὐτύχιος τὴν ἀπαρτῆ εἰς τὸ αὐτὶ καὶ ἐκείνη γελοῦ).

Βένιερος.—Τοῦς κνττάζει πάλιν (πόπτως). Μοῦ ἔρχεται μὴ ἰδέξ.

Θεώνη.—Παναγία μου νὰ εἶνε καλή !

Βένιερος.—Ἐννοια σου, ἑννοια σου, εἶνε πολὺ καλή.—"Ως πού νὰ ἐτοιμασθῆ τὸ τραπέζι, δὲν πέρ-

νοῦμε τὰ ψωμάκια νὰ τα γεμίσουμε μόνονι μας ; "Όλοι.—Ναί...ναί... μάλιστα... σύμφωνοι... Πολὺ ὠρτία ἰδέξ.

Οὐρανία.—Θὰ βοηθήσῃ καὶ ὁ κύριος Εὐτύχιος.

Εὐτύχιος.—Εὐχαρίστως.

Βένιερος.—Λοιπόν· ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Φραντζέσκα !

Φραντζέσκα.—(Εἰσέρχεται) Ὅριστε.

Βένιερος.—Οἱ κύριοι ἐδῶ ἀπεράσισαν νὰ σε ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν σανδβιτσοποιίαν· (καλὰ τὸ εἶπα ;) (Ἡ Φραντζέσκα μειδιᾷ). Φέρε μας ἐδῶ ἐκεῖνες τὶς φραντζολίτσες, τὸ τυρὶ, τὸ σαλάμι, τὸ βούτυρο καὶ τὸ χαβιάρι. Γρήγορα. (Ἡ Φραντζέσκα ἐξέρχεται καὶ φέρει τὰ ἔλαια. Βοηθεῖ καὶ ὁ Γεώργος). Νὰ, εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ τραπέζι... Κύριοι καὶ κυρία, ἐπὶ τὸ ἔργον.

Γεώργος.—Ἐμπρός ! ὀρίστε.

Βένιερος.—Βάρλα, ἄφησε τώρα τὸ διάβασμα.

Ἀνθή.—Κύριε Εὐτύχιε, ἔλθετε.

Εὐτύχιος.—Κατὰ τὴν πείνα πού ἔχω, δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ εἶμαι ὁ συμπερτικώτερος ἐργάτης.

(Ἀκολουθεῖ).

Βάρλα, πού βάλθηκαν νά μὴν ἀφήσης γραμμή!)
Μόνον ἢ Ἀνθή εἶνε καλή, — ἴσως γιατί εἶνε βλάξ.

Θεώνη.—Ἔλα, σήκονε, Φραντζέσκα καὶ γρήγορα. (Ἡ Φραντζέσκα σηκώνει τὸ τραπέζι).

Εὐτύχιος.—Βλάξ ὄχι! ἀπονήρευτη μόνον. Ὁ Θεός νά τη λυπηθῆ μέσα σέ κόσμος τόσω πονηρό καὶ διεσθαρμένο!

Βένιερος.—Ἀμήν! — Δέν παραπονοῦμαι ὅμως βρεθήκα νά παραπονοῦμαι. Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος, καὶ δυστυχῶς τὸν ἐγνώρισα πολύ. Κκοὺς πρὸς ἐσέ θά βρῆς μόνον ἐκείνους πού ἔχεις εὐεργετημένους—.

Βάρλας.—Ἔτσι εἶνε!

Βένιερος.—Εἶνε ἢ πλέον τετριμμένη ἀλήθεια. Καὶ γι' αὐτό ὁ κόσμος εἶνε κακὸς πρὸς ἐμέ, γιατί τὸν ἔχω γεμίσει μ' εὐεργεσίες! Ἐναν; δύο;—Ἔκατὸ, δικαίους, τρακόσους ἀνθρώπους ἔχω σώσει εἰς τὴν ζωὴ μου. Καὶ ἀπὸ τί; ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς πείνας, ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία, ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι.

(προσποιούμενος θρηώδη ἀπελιπιστικὴν κραυγὴν):
«Ἄ, κύριε Βένιερη, θύτοκτονήσω, σώσέ με—ὁ ἕνας, ἔχω ἔλλειμα καὶ θά μὲ ἀνακαλύψουν». Ὁρίστε! Ὁρίστε καὶ σύ! Ὁρίστε καὶ σύ! Τίποτε! χαμένα ὅλα, ἂν ἔλθω μιά μέρα στὴν ἀνάγκη ἐνός πενταδράχμου. Δέν ξέρω ποῖος θά βρεθῆ νά μοῦ το δώσῃ. Ἀπελιπίσι!

Θεώνη.—Πίστεψέ μου!

Βάρλας.—Αὐτὸς εἶναι ὁ κόσμος!

Εὐτύχιος.—Κακὸς πολὺ κακός! (Ἐγείρεται).

Θεώνη.—Θέλεις νά νηθῆς παιδί μου; Πήγαινε στὴν κἀμαρα τοῦ Γεώργου. (Ὁ Εὐτύχιος ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σαλόνι).

Βένιερος.—Ναί· νίψου καὶ ἀποράγαμε. (Ἐνοῶ σου καὶ σύ, καλὸς εἶσαι!)

(Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μαργώλης καὶ ἡ Φραντζέσκα, βοηθούντων καὶ τῶν ἄλλων, ἀνοίγουν τὸ τραπέζι πέρα-πέρα, τὸ στρώνουν μὲ πράσινη τσόχα καὶ τοποθετοῦν ἐπ' αὐτοῦ τὰ σχετικὰ ἀντικείμενα καὶ γέρω-γέρω καθίσματα).

Βένιερος.—Δέν τους ἄρῶ! Τὰ ἐπροστάτευσα. τὰ πήρα στὸ σπίτι μου, ἐμάλωσα μὲ τὴν γυναικα μου γι' ἀγάπη τους, τὰ ἐντυσα πού δέν εἶχαν πουκάμισο νά φορέσουν, τὰ ἔκαμα ἀνθρώπους, τὰ ἐφρόντισα εἰς ὅλα καὶ γιὰ ὅλα, καὶ ἔπειτα ἔχουν μούτρα καὶ μιλοῦν!

Θεώνη.—Τὰ παρέζηγεις τὰ καυμένα. Ἐκεῖνα σέ λατρεύουν. (Σῶπα, καυμένα, μπροστὰ στοὺς ὑπηρέτας!)

Βένιερος.—Ἐσένα σέ εἶπα καὶ ἄλλη φορὰ ὅτι δέν εἰξεύρεις παρὰ τὰ γυρεύεις παράδες.—ὡς εἶνε! Μὴ κάνει τὸν ἀνάγκρον! τὴν κυττάει ἀγρόως! Ἄκουσε, Βάρλα. Ξέρεις τί μοῦ εἶπε μιά μέρα ἡ ψυχόκορη μου Οὐρανία; «Ἐγὼ ἐκτυμῶ ὅ,τι δίδεται ἀπὸ ἀγάπην ὄχι ὅ,τι δίδεται ἀπὸ συμφέρον». Ἡθελε δηλαδή τὰ μούτρα της νά πῆ... καταλαβαίνεις. Καὶ ἐγὼ ἔκαμα γι' αὐτὴ — ἔστω καὶ μὲ τὸ ἄζημιώτόν μου. — ὅ,τι δέν θά ἔκανε σί-

11. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἴδε σελ. 82).

Βένιερος.—Καλὰ! (Ἡ Φραντζέσκα τῷ γέρει καθεῖ. Ἀνάπτει τὸ σιγῆρον του).

Γεώργος.—Ἐραγα, δόξα σοι ὁ Θεός. Φροῦτο, θειά; Δέν ἔχει κανένα φροῦτο;

Βένιερος.—Ἄ, φροῦτα! Ἀπὸ τόρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃς τὰ κατάρω ὅταν θά φθάσῃ ἡ χολέρα στὴ Δῆλο θά εἶνε ἀρχή. Φάγε κωδωνόπαστα, φάγε κομπόστα... Δέν διαβάζεις ἐφημερίδες;

Γεώργος.—(ἐγειρόμενος) Ἐπειτα εἶνε τόρα τόσω ἀκριβὰ!.. Ἄς πῶ καὶ ἐγὼ νά κάμω τὴν τουκλέττα μου! (Ἐξέρχεται. Ὁ Βένιερος τὸν παρακολουθεῖ δι' ἀγρίου βλέμματος σὲ ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Εὐτύχιος καπνίζει μελαγχολικῶς).

Βένιερος.—Ἀκούσατε πῶς μου μιλά ὁ παραγινός μου; Γλωσσούλα, τὸ παλιόπαιδο! Ὄλω φραγαί! Ἔτσι καὶ ἡ ἀδελφοσύλ' αὐτοῦ ἡ Οὐρανία. Ἔλα,

μερῶ οὔτε ὁ Χριστός, αὐτὸ δὲν τὸ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν (ἐξάπτεται ὀλίγον καὶ βήχει).

Βάρλας.—Δὲν το πιστεύω...

Βένιερος.—Νά το πιστεύσης... Ἄμα σοῦ μιλῶ ἐγὼ, νά πιστεύσης. (Περὶ β. λέπει). Ἐτοίμα βλέπω .. δὲν λείπει τίποτα.

Εὐτύχιος.—(Ἐπιστρέφων). Ἦ λαμπρότος ἐστὶ θη!

Βένιερος.—Γιὰ μερικούς.

Εὐτύχιος.—Γιὰ ὅσους ἀρέσουν τὴν Τύχη τυφλῆ.

Βένιερος.—Ἀκριβῶς! (τὸν κυττάει).

[Ἐξέρχονται πάντες ἐκτὸς τοῦ Εὐτυχίου. Ἡ Θεώνη καὶ ὁ Βάρλας ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὁ Βένιερος, β. λέπων τὸ ὄρολόγιόν του, ἀπὸ τὴν πρὸς τὰριστερὰ θύραν].

Βένιερος.—Γρήγορα καὶ ἀργήσαμε ὅπου καὶ ἂν εἶνε μᾶς ἐρχονται.

Οὐρανία.—(εἰσερχεται ἐν κομφῆ περιβολῇ). Ἐδῶ εἴσθε;

Εὐτύχιος.—(Στηνερχόμενος ἐκ τῆς βαθείας του ρέμβης). ὦ, Οὐρανία!

Οὐρανία.—(τὸν παρατηρεῖ). Γιὰτὶ εἴσθε τόσο μελαγχολικός; Σὺς παρετήρησα καὶ πρωτίτερα.

Εὐτύχιος.—Τίποτε... δὲν ἔχω τίποτε.

Οὐρανία.—Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν. Πρὸ μᾶς ὥρας ἀκόμη εἴσθε τόσο ἐγχαριστημένος... ρυαδρός... καὶ ἐξαρῶ! Μήπως... (μειδιᾷ).

Εὐτύχιος.—(συνάπτων τὰς χεῖρας). ὦ Οὐρανία! ἂν ἤξευρες! ἂν ἤξευρες!

Οὐρανία.—Τί τρέχει! Θεέ μου... μὲ τρομάζετε.

Εὐτύχιος.—Καὶ εἶνε νά μὴν τρομάξης; ἂν ἐμάνθκνες καὶ σὺ, ὅσα ἐμάνθκ προὐ ὀλίγου...

Οὐρανία.—Εὐτύχιε! (ἔιτρομος περιβ. λέπουσα). Μὰ τί εἶνε;

Εὐτύχιος.—Θά μάθης; θά τα μάθης ὅλα... δὲν εἶνε δυνατόν νά μὴ τα μάθης.

Οὐρανία.—Λέγε!

Εὐτύχιος.—(ἀρπάζων τὴν χεῖρά της). Οὐρανία ἔχω ἀνάγκην τῆς ἀγάπης σου· τόξα περισσότερον παρὰ ποτέ. Σὲ ἀγαπῶ, Οὐρανία. Σὲ τὸ εἶπα, σὲ τὸ λέγω καὶ πάλιν. Ὁ ἔρωσ σου μόνον θά μου δώσῃ τὴν δύναμιν, θά μου ἐπιβάλλῃ τὴν ὑποχρέωσιν καὶ θά μου δώσῃ τὸ δικαίωμα νά ἐνεργήσω ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας, ὅτι δὴποτε καὶ ἂν συμβῆ... Μὲ ἀγαπᾶς, Οὐρανία;

Οὐρανία.—(λαμβάνει καὶ τὴν ἄλλην του χεῖρα). Ἀρρέβαλας ποτέ;

Εὐτύχιος.—Μὰ μὲ ἀγαπᾶς μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ προπάντων μὲ ὅλην τὴν πεποιθήσιν;

Οὐρανία.—(κλίνει πρὸς τὸ στήθος του). ὦ, Εὐτύχιε, ἂν ἤξευρες!

Εὐτύχιος.—(τὴν θλίβει ἐπὶ τοῦ στήθους του). ὦ, τόξα, εἶμαι ἡσυχός· τόξα εἶμαι ἰσχυρός. Ἐσώθημεν! τὴν ἀσπάζεται εἰς τὴν κόμπην.

Θεώνη.—(εἰσερχομένη ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ β. λέ-

πουσα τὸν ἐταγκαλισμὸν κατεγχαριστημένη). Πολὺ ἐπροχωρήσατε, βλέπω. (Ὁ Εὐτύχιος καὶ ἡ Οὐρανία ἀπομακρύνονται τεταρτημένοι).

Βένιερος.—(εἰσερχόμενος διὰ τῆς πρὸς τὰριστερὰ θύρας, σχεδὸν ταυτοχρόνως, καὶ μαντεύων τὴν σκηρῆν, καταθρυμμένος). Πολὺ ἐπροχωρήσατε βλέπω!

Θεώνη.—(τρομάζουσα). ὦ, συμφορὰ!

Βένιερος.—Κύριε, καταχρᾶσαι! Δὲν ἐρέθηκες διόλου καλὰ σ' ἕνα σπῆτι συγγενικό σου, σ' ἕνα σπῆτι δικό σου! Ἀνθρωπος μὲ τὰς ἀξιώσεις σου εἶχες, δὲν ἐπερίμενα ποτέ νά δεχθῆς...

Θεώνη.—Μὴ φωνάζετε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἄχ, ἡ καρδιά μου!

Εὐτύχιος.—Ἀναγνωρίζω τὸ λάθος μου καὶ εἶμαι ἔτοιμος νά το ἐπανορθώσω.

Βένιερος.—(θυμῶναι περισσότερον). Ἄ, ἔτσι! τὸ ἔχεις εὐκόλου. Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιόν σου καὶ τὸ σχέδιον τῆς θείας σου... Ἄ νομίζετε ὅτι δὲν τα εἶχα καταλάβει; Μὰ ἐννοία σας καὶ δὲν θά σας γίνῃ αὐτὸ ποῦ γυρεύετε! (Προχωρεῖ βήματά τινα). Ἐγὼ δὲν θέλω τὸ ἐκατάλαβες; (Πρὸς τὴν Οὐρανίαν). Τὸ ἐκατάλαβες καὶ σὺ, εἶ; (Πρὸς τὸν Εὐτύχιον). Καὶ ἂν τῆς ἀρέσῃ νά τὴν ἀργαλιάζῃς καὶ νά τὴν σιλήσῃ, ἐδῶ εἶνε. ὄριστε! Αὐτὴ θά μετανόησῃ ὕστερα.

Θεώνη.—Λεωνίδα μου νά μὴ μᾶς ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι.—Εὐτύχιε, σιωπῆ. (Παρατίθεται μεταξὺ τῶν δύο).

Εὐτύχιος.—Μπορεῖτε νά μας βρίζετε ὅσω θέλετε· δὲν θά σας ἀπαντήσω ἄλλο, ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ σας ἀπάντησα. (Κτυπᾷ τὸ κωδοῦνι τῆς θύρας).

Βένιερος.—ὦ, τὸ ξεύρω πολὺ καλὰ. Ἄλλὰ ἐγὼ...

Θεώνη.—Νά ἐρχονται ξένοι. Ἄχ, θά μας ἀκούσῃ ὁ κόσμος. Μὴ σκάνδαλο, μὴ σκάνδαλο! (Σπεύδουσι ἀπὸ τὸ βάθος ὁ Γεῶργος καὶ ὁ Βάρλας, ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν ἡ Ἀνθή).

Γεῶργος.

Βάρλας.

Ανθή.

Βένιερος.—(Προχωρῶν ἐμπρός). Ὁ κόσμος...

ὦ κόσμει, κόσμει! Πόσα ἐγκλήματα ἀποκρύπτονται ἐν ὀνόματί σου!

Ἡ αὐλαία πίπτει.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Κατὰ λάθος παρελείφθη ἀπὸ τὸν «Ψυχοπατέρα» ἕνα τεμάχιον [μεταξὺ τοῦ Θου καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ΙΘου φυλλαδίου] τὸ ὁποῖον καὶ παραθέτωμεν:

Εὐτύχιος.—Δὲν ἤξεύρω... Γιὰτὶ γελᾶται;

Οὐρανία.—Ἐτσι.

Εὐτύχιος.—Καλὰ. (Μετὰ τινα παῦσιν, καθ'

ἤν' τὴν βοηθεῖ εἰς τὴν τοποθεσίαν τῶν ἀνθέων.)
 ἤθελατε νὰ τὴν μάθετε αὐτὴν;
 Οὐρανία.—Ὅχι.
 Εὐτύχιος.—Πολὺ καλῶ.
 Οὐρανία.—Μὰ τὴν γνωρίζω;
 Εὐτύχιος.—Πολύ... Μιὰ καστανή, ὠρχὰ, μὲ
 μαῦρα μάτια, ἔξυπνη, ἀγαθὴ, ὠραία...
 Οὐρανία.—Μᾶλλον κοντὴ;
 Εὐτύχιος.—Μᾶλλον ἀψηλὴ.
 Οὐρανία.—Δὲν γνωρίζω καμμιά τέτοια.
 Εὐτύχιος.—Θὰ τὴν μάθετε... μὲ τὸν καιρὸ. Μή-
 πως θελετε νὰλλάξουμαι ὀμιλία;
 Οὐρανία.—(μειδιῶ). Τὴν ἀγαπᾶτε πολὺ;
 Εὐτύχιος.—Πολύ... πάρα πολὺ. ὅσῳ εἶναι δυνατὸν.
 Οὐρανία.—Τῆς τὸ εἶπατε ποτέ;
 Εὐτύχιος.—Ὅχι.
 Οὐρανία.—Νὰ ἔνα ὄνειρο ποῦ δὲν θὰ θελετε νὰ
 πραγματοποιηθῇ ποτέ.

12. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Τὸ γραφεῖον τοῦ Βένιερη, ὡς ἐν τῇ τρίτῃ πράξει. Ἡ μεγάλη θύρα τοῦ βιβλίου εἶνε κλειστή. Ἀπομεισίμερον. Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Εὐτύχιος κάθηνται πρὸ μικροῦ τραπέζιου, παρὰ τὸ γραφεῖον τοῦ Βένιερη, πίνοντας καφέ καὶ συνομιλοῦντες πρὸ πολλῆς ὥρας. Ὁ Εὐτύχιος κάθηται εἰς τὸ διβάνιον.)

Εὐτύχιος. — *Μετὶ τινα σιωπῆς*. Καὶ ὡς τί ὦρα ἀνοίξεται συνήθως;

Γεώργιος. — *Μὴ ὡς τὰς τρεῖς.*

Ευτύχιος.—"Ωστε ἂν ἔλθω κατὰ τὶς τέσσερες τρεισήμισι...

Γεώργος.—Θά τον βρῆς. Καί τὸ ἀπόγευμα συνήθως μένει μόνος.

Ευτύχιος.—Τὸ ξεύρω...

Γεώργος.—Εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι θά κάμη ὅ,τι εἶπε... θάρρηθῆ ὀριστικῶς.

Ευτύχιος.—Τί θά κάμη! Ἐπὶ τέλους τὸ ζήτημα θά λυθῆ διὰ τῆς βίας. Ἐγὼ θά ἐπιμείνω, ἐγὼ θά ἔλθω εἰς τὰ ἔσχατα. Βεβαίως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις.

Γεώργος.—Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἐξακολουθήσῃ. Ἄσχημα ἐμπλέξαμε... πολὺ ἄσχημα. Ἐ, τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον βλέπεις... τί νὰ σου κάμω, ἀφ' οὗ τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον μᾶς ἔρριξε στὰ χέρια του...

Ευτύχιος.—Εἶσαι ἀκόμη παιδί, Γεώργο. (μειδῶν) Σὲ ἀπελπίζουν πράγματα ποῦ μποροῦν νὰ διορθωθοῦν εὐκολώτατα.

Γεώργος.—Καί νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω...καὶ νὰ φήσω τὰ κορίτσια στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Καί νὰ μὴ μου ἔρχεται, ἔτσι, νὰ μὴ ἔχω τὸ θάρρος νὰ τον πῶ: «Κύριε! εἰσθε ἕνας πληθύνθρωπος» χαίρετε!» Τί παραξενὴ ποῦ ἔχει ὁ κόσμος!

Ευτύχιος.—Ἐν ἀνάγκῃ, καθὼς εἶπαμε, μπορεῖ νὰ νανθάλης τὸ ταξιδεὶ σου... ἐπὶ τέλους ἄς πάη ὁ Παντελής.

Γεώργος.—Ἦ ἔνοοιται ὅτι θά το ἀναβάλω οὔτε φεύγω ἂν δὲν ἰδῶ, ὅτι στή θέσι μου ἀφίνω ἐσένα. Καί τὸ δικαίωμα αὐτῆς τῆς προστασίας θά σοῦ το εἶδεν ὁ γάμος, ἢ τοὺλάχιστον ἕνας ἀρραβῶν.

Ευτύχιος.—Βέβαια.

Γεώργος.—Ἄν ἦτο δυνατὸν μάλιστα νὰ ἐκάμναμε τώρα γρήγορα ἕνα γάμο κλειστό, χωρὶς ἐτοιμασίες καὶ χρονοτριβὴς καὶ ἐπιδείξεις καὶ νὰ ἐγλυτώναμε ἀμέσως ἀπὸ ψυχοπατέρας καὶ ἀπὸ κηδεμόνας, πόσω θά ἦταν σωτήριο!

Ευτύχιος.—Ἐγὼ εἶμαι προθυμότερος. Ἀλλὰ θέλει ἄρα γε ἔτσι ἡ Οὐρανία;

Γεώργος.—Ὅ,τι θέλῃς ἐσὺ, θέλει καὶ ἐκείνη. Νὰ εἶσαι βέβαιος. Ἐπειτα ἐκτός τοῦ ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ξεύρει ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον ὅλων μας—καὶ τὸ ἰδικόν σου ἀκόμη... Τὰ εἶπαμε μὲ τὴν Οὐρανία...

Ευτύχιος.—Ὁ Βένιερος ἀρνεῖται ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πείσμα. Τὰ ἐμυρίστηκε ὅτι τὸν ἐκάταλάθαμε... ἔπειτα τὸν ἐρεθίζει φοβερὰ καὶ ἡ ἀντιπολιτεύσεις τῆς γυναίκας του. Ἀπὸ πείσμα...

Γεώργος.—Ἀπὸ συμφέρον καὶ μόνον. Εἰς αὐτὸ ὁ Βένιερος τὰ θυσιάζει ὅλα καὶ τὰ πείσματά του ἀκόμη. Ἄς ἦτον νὰ τον συμφέρῃ νὰ πάρῃ τὴν Οὐρανία καὶ νὰ βλεπῆς. Ἀλλὰ δὲν τον συμφέρει, βλέπεις. Τὸν Βάρλα τὸν κάνει ὅπως θέλει· ἐγὼ εἶμαι παιδί καὶ μάλιστα ἐνεργητικόν· ἀλλὰ μὴ ἐπίβληψις σὰν τῆ δική σου, πολὺ θά τον ἐμπέρδευε. Εἶνε πόσα τὰ σημεῖα, ποῦ μπορεῖ νὰ μας γελᾷ καὶ νὰ

μας ἐκμεταλλευθῆ! ἄνθρωπος ποῦ φιλεῖ σὰν Εἰκόνα τὸ ἑκατοστάρικο...

Ευτύχιος.—Πολὺ φοβοῦμαι, μήπως εὐεργετῶν ζητῆ κυρίως νὰ εὐεργετηθῆ. Ἐκείνο τὸ ἐπίκρισμα τῆς ἄκρας χρηστότητος, ποῦ θέλει νὰ διδῆ σὲ κάθε του πράξι, καὶ τὴν παρρημιότερη...

Γεώργος.—Εἶδες; φοβερός εἶνε! Καί νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἐγὼ τὰ πταίω ὅλα. Μήπως δὲν τον εἶχα καταλάβει ἐξ ἀρχῆς; Μήπως δὲν εἶδα πῶς μοῦ φεβήθηκε, ὅταν ἦλθα ἐδῶ πρώτη φορὰ, πτωχὸς καὶ ὄρφανός νὰ του ζητήσω θέσι; Κ' ἔτσι, πῆγα νὰ πῆσω σὰ στραβὸς στὰ χέρια του. Αὐτὸ θά πῆ νὰ μὴ ἔχη κανεὶς τὴν πείρα τοῦ κόσμου. Κινδυνεύει νὰ τον πείθῃ καὶ αὐτὸς ὁ Βάρλας.

Ευτύχιος.—Γεώργο, εἰσὶ τόσω ἀπελπισμένος, ὥστε ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς δὲν με λογαριάζεις γιὰ τίποτα.

Γεώργος.—Ἦ, ἐσένα... ἀλλοίμωτο ἂν μας ἔλειπες καὶ σὺ! (Τὸν ἐναργαλίζειται)

Ευτύχιος.—Γεώργό μου... (ἀνταλλάσσουν γρίλημα. Ὁ Ευτύχιος ἐγείρεται). Φεύγω... ὀρεβουάρ. (κυττάζων τὸ ρολόγι του).

Γεώργος.—(ἐγείρομαι). Φεύγεις;

Ευτύχιος.—Ναί· παγαίνω νὰ δώσω μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι... Ἄρρησα τὴ γράμμου λιγάκι ἀδιάθετα... Τὰ εἶπαμε ἀρκετά. (κινεῖν πρὸς τὴν θύραν)

Γεώργος.—Λοιπὸν στίς τρεισήμισι-τέσσερες... καὶ ἂν τυγόν... (ἐξέρχονται κλειότες ὀπισθὲν τῶν τῶν θύραν).

(Ἡ σκηνὴ μένει ἐπ' ὀλίγον κενή. Ὁ Βένιερος κατέρχεται βραδέως, βήχων καὶ συγκλονιζόμενος. Εἶπε ἐξηγ.λημέιος, ἀδιάθετος. Σταματῆ πρὸ τοῦ τραπέζιου καὶ παρατηρεῖ τὰ δύο κετὰ κύπελλα).

Βένιερος.—Μπᾶ! (κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἀρχίζει νὰ κύπη ἐν γυ.λ.λάδιον καινοουργεῖ. Εἶπε βυθισμένος εἰς σκέψεις δυσσαφέτους).

Γεώργος.—(ἀνοίγων τὴν θύραν δειλῶς). Μπᾶ! εἰσθε σεις;

Βένιερος.—(χωρὶς νὰ τον βλέπῃ). Μάλιστα.

Γεώργος.—(προχωρῶν). Σήμερα ἐξυπνήσατε ἐνωρίτερα.

Βένιερος.—Ναί... δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ... εἶμαι ἀδιάθετος (βήχει).

Γεώργος.—Μπορῶ νὰ σας πῶ κάτι τί;

Βένιερος.—(ἐρωτικῶς). Μετὰ πάσης χαρᾶς.

Γεώργος.—Ὁ Ευτύχιος θά ἔλθῃ σὲ λίγο νὰ σας ζητήσῃ τὴν Οὐρανία.

Βένιερος.—Νὰ τὴν κάμη τί;

Γεώργος.—Νὰ τὴν κάμη γυναϊκά του.

Βένιερος.—Μπᾶ!.. Μία ὠραία ιδέα.

Γεώργος.—Λοιπὸν;

Βένιερος.—Δὲν ἔχει λοιπὸν.

Γεώργος.—Μὴ καλὰ...

Βένιερος.—Τί θέλεις τώρα ἀπὸ μένα; Γιατί μοῦ τὸ λές; Νομίζεις ὅτι δὲν τὸ ἐπερίμενα;

Γεώργος.—Ήθελα νά μάθω τί θά του άπαντήσετε.

Βένιερος.—'Ως άδελφός βέβαια.

Γεώργος.—'Έννοείται.

Βένιερος.—Είσαι άκόμη άνήλικος... 'Εγώ είμαι ό καθέμων.

Γεώργος.—'Αν δέν ήταν αυτό, θά ήρχετο νά τήν ζητήση από μένα.

Βένιερος.—'Α! καί τώρα πού έρχεται σέ μένα, θέλεις ταχα νά συσκεθούμε, ν' άποφασίσουμε μαζί... Ζητείς, δηλαδή, συνεργασίαν μαζί μου.

Γεώργος.—'Οχι, σ'ες έρώτησα απλώς, τί θά του άπαντήσετε...

Βένιερος.—'Ετοιμος νά συζητήσης ό,τι θά σοϋ πώ. —'Ας έλθη νά μου τήν ζητήση... ός έλθη καί βλέπουμε. Δυστυχώς δέν άπεράσισα άκόμη! ('Ο Γεώργος κάμει τακτικήν μεταβολήν καί κινεί τήν εξέλιξη). Λυπούμαι πολύ.

Γεώργος.—(παρά τήν θύραν). Τίποτα.

Βένιερος.—Δέν μου λές... ('Ο Γεώργος στρέφεται). Ήταν έδώ πρό όλίγου ό Εϋτύχιος; (τῷ θεϊκί τῷ τραπέζι).

Γεώργος.—Μάλιστα.

Βένιερος.—Πολύ καλά. ('Ο Γεώργος εξέρχεται 'Ο Βένιερος κρούει τόν κώδωνα καί κατέρχεται ή Φραντζέσκα). Πάρε αυτό τή φλιτζάνια άπ' εκεί... Πές τήν κυρία σου νά κατεβή έδώ, καί νά της πώ. ('Η Φραντζέσκα έκτελεί καί εξέρχεται. Συγχρότως από τό γραφείο, εισέρχεται ό Μανώλης καί περιβλέπει ως καίτι ζητών).

Βένιερος.—Τί άγαπής;

Μανώλης.—Κάτι φλιτζάνια μου είπε ό κύριος Γεώργος...

Βένιερος.—'Α!... ό!... πέ του, σέ παρακαλώ έκ μέρους μου, ότι έφρόντισα... έφρόντισα... ('Ο Μανώλης εξέρχεται). Καί γιά όλα έγώ θά φροντίσω... έννοια του!

Θεώνη.—(Κατερχομένη). Δέ φορείς τόν σκαϋφό σου Λεωνίδα μου; Θά κρούσης πού βήγεις έτσι.

Βένιερος.—Μη! μάλιστα! Αυτό μ'ες έλειψε τώρα νά προσέσαι νά μήν κροσσολογήσω... Καί σοϋ έχει μιá τρυφερότητα! (Γυναίκες ύποκρίτριες, κακοχρονόμαχες!) Γιά κάθισέ εκει σέ παρακαλώ. (βήχει).

Θεώνη.—Τί με θέλεις;

Βένιερος.—'Ακουσε τί σε θέλω. Πρώτα-πρώτα θά σε ρωτήσω καίτι τι, γιατί μ'ά τό θεό, από τόν τρόπο σου, κοντεύω νά το ξεχάσω. Είσαι γυναικά μου ή δέν είσαι;

Θεώνη.—Πώς δέν είσαι;

Βένιερος.—Πολύ καλά. Ή γυναικά με ποιόν πρέπει νά συμφωνή; με τόν άνδρα της, ή με τούς έχθρούς σου;

Θεώνη.—Φυσικά...

Βένιερος.—Με τούς έχθρούς του!;

Θεώνη.—'Οχι, με τόν άνδρα της.

Βένιερος.—'Ε, άν έχης αυτή τήν ιδέα πραγματικά, καίτι μπορεί νά γίνη. Δέν μου λές, ξέρεις ποιοί είνε οί έχθροί μου σήμερα;

Θεώνη.—'Οχι, έσύ, Λεωνίδα μου, δέν έχεις έχθρούς.

Βένιερος.—(Μπξ! Άλλη γλώσσα τώρα). Καλά. Θά στα πώ, γιατί φαίνεται ότι δέν τα ξέρεις. Μάθε λοιπόν, ότι έχθροί μου είνε: ή Ούρανία, ή 'Ανθή, ό Γεώργος, ό Εϋτύχιος, ό Παντελής ό Βάρλας—μάλιστα!—ό κύριος Τέλης, ή δεσποινίς Φραντζέσκα, ό Μανώλης—όλοι οι δικοί μας τελοσπάντων, άνθρωποι καί κτήνη, (ύποτιθεμένου ότι είνε άνθρωποι μόνον ή Φραντζέσκα καί ό Μανώλης).

Θεώνη.—Τί είνε αυτό σοϋ λές!

Βένιερος.—Αυτό σοϋ λέω.—Τώρα έσύ τί θέλεις; Νά π'ες επί κεφαλής των έχθρων—γιατί ή θέσις σου βέβαια θά σου δώση τήν αρχηγία,—ή νά μείνης μαζί μου, εις τό πλευρόν μου, σύζυγος πιστή καί σύμμαχος ειλικρινής;

Θεώνη.—Μά θέλει ρώτημα; 'Εσύ μπορεί νά με περιφρονείς; αλλά έγώ πότε έπαυσα νά σε άγαπώ; Καί όλος ό κόσμος νά είνε έχθρός σου, έγώ θά είμαι μαζί σου.

Βένιερος.—'Αρχίος λόγος. 'Α, είπες ένα ωραίο λόγο. Νά ιδούμε τώρα άν θά συμφωνήσουν καί τ'ά έργα.

Θεώνη.—Νά ιδούμε.

Βένιερος.—'Ο Εϋτύχιος, ό άνεψιός σου, θά έλθη έδώ σέ λίγο, γιά τήν ύπόθεσι πού ξέρεις.

Θεώνη.—Ποιός σ' τό είπε;

Βένιερος.—(Νη! Άτραψε τό μάτι σου). Τό έμαθα. 'Εγώ όμως, ξέρεις, θά τον διώξω.

Θεώνη.—(ωρῶς) Γιατί;—(Ω, τ'ά ίδια πάλι).

Βένιερος.—Τά βλέπεις; Βλέπεις πώς άλλαξιόστακας άμέσως;

Θεώνη.—Τί νά σου πώ κ' έγώ; Ξέρω γώ;... Κάμε ό,τι θέλεις. Δέν μου είπες τόσες φορές, ότι έγώ γνώμην δέν έχω; ότι ό άνδρας κάνει, ό,τι θέλει, χωρίς νά ρωτῆ τή γυναικά του;

Βένιερος.—'Αρτσέ τα, αυτό. Τώρα άλλαξα γνώμη. Θά σε ρωτήσω καί όχι μόνον θά σε ρωτήσω, αλλά θά σου εξηγήσω τ'ά πράγματα καί θά ζητήσω νά σε φέρω με τή γνώμη μου. Δέν θέλω νά έχης ούτε αυτό τό παράπονο. Λοιπόν ή Ούρανία δέν μας συμφέρει νά πάρη τόν Εϋτύχιο.

Θεώνη.—Γιατί;

Βένιερος.—Γιατί ξέρεις τί θά π'ή ό κόσμος, αυτό τό τίμιο θεριό; «'Ο Βένιερος έπ'ηρε τήν παρουσίαν των ύφρακων καί τήν έμοίρασε εις τούς συγγενείς του». 'Ο Εϋτύχιος είνε άνεψιός μας καί τό θεριό δέν θά μ'ες το συγχωρήση αυτό ποτέ!

Θεώνη.—'Αρ' ού τόν άγαπή καί τον θέλη τό καίτσι;

'Ακολουθεί...

13. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ίδε σελ. 101*).

Βένιερος. — Νά είσαι βεβαία ὅτι ὁ κόσμος αὐτό δέν θά τῷ ἐξετάσῃ. Θά ρίψῃ ὅλο τὸ βάρος ἐπάνω μας καί μέ τὸ δίκαιό του. Εὐμορφο πράγμα νά ἔχω ὑπό τήν κηδεμονίαν μου δυό κορίτσια μέ τόση προίκα καί νά δώσω τὸ ἓνα τοῦ ἀνεψιοῦ μου γρηγόρη-γρηγόρη, σά νά ἐροβοῦμουν μή μού το ἀρπάξουν.

Θεώνη. — Πῶς σκέπτεσαι ἔτσι...

Βένιερος. — Ὅχι! αὐτό δέν πρέπει νά γίνη! Ἄς περάσῃ καιρός, ἄς πάρουμε τὰ χρήματα ἄς τα τοποθετήσουμε καλᾶ, ἄς ἐνηλικιωθῇ ὁ Γεώργιος— σέ δυό τρία χρόνια δηλαδή,—καί ἄς δώσῃ τήν ἀδελφή του σέ ὅποιον θέλῃ... ἔστω καί εἰς τὸν Εὐτύχιο. Θθάνει ἐγὼ νά μή το κάμω. Ἐπειτα ἡ Οὐρανία, δόξα τῷ Θεῷ, εἶνε σέ ἡλικία ποῦ μπορεῖ νά περιμένῃ. (εἰρωνικῶς) Ὁ ἀληθής ἔρωσ ὑποφέρει τὰς θυσίας.— Ἐ, τί λές;

Θεώνη. — Τί νά πῶ! Μοῦ φαίνεται ὅτι δέν σκέπτεσαι καλᾶ. Γιατί θά μας κατηγορήσῃ ὁ κόσμος; Ἡ Οὐρανία δέν εἶνε κανένα παιδάκι, καμμιά Ἄνθῃ, νά ποῦν πῶς τοῦ στήσασα παγίδα! Ἐπειτα καί ὁ Εὐτύχιος εἶνε νέος καθὼς πρέπει, μέ τήν περιουσίαν του, μέ τή θέσιν του, χωρὶς ὑποχρεώσεις... Δέν εἶνε κανένας ἀπὸ τὸ δρόμο, νά ποῦν πῶς μπαλώθηκε μέ τὰ ψέμματα!

Βένιερος. — Δέν ἠξέρεις τὸν κόσμο... δέν ἠξεύρεις τὸν κόσμο... Εἶναι περιττό νά γάνω λόγια... (Ἐργεῖται καὶ περιφέρεται σιωπηλῶς ἐπὶ τινὰ λεπτὰ). Τελος πάντων! Ἐγὼ τὸ θέλω καί ἔχω τήν ἀξίωσιν νά το θέλῃς καί σύ. Θά σώσω τήν ὑπόληψίν μου διὰ τῆς βίβης καί θά διώξω τὸν Εὐτύχιο κακὴν-κακῶς.

Θεώνη. — Αὐτό δέν πρέπει νά το κάμῃς.

Βένιερος. — Καί ἄν το ἔκαμνα;

Θεώνη. — Δέν θά ἐσυμφωνήσῃ μαζί σου ποτέ.

Βένιερος. — Ὡστε θά πᾶς μέ τούς ἐχθρούς μου...

Θεώνη. — Ἄν νομίζῃς ἐχθρούς σου, ὅσους θέλουν τὸ δίκαιο καί τὸ σωστό.

Βένιερος. — Ἄ, ὦραϊα! Αὐτό λέγεται συμφωνία συζυγική. Πολύ καλᾶ.. Καί εἶγες τόσον καιρό κρυφὸ παρὰ πονο πῶς δέν σε ἐλογιάριζα. Μά μήπως δέν εἶσαι ἡ ἴδια καί τόρα ποῦ σε λογαριάζω; Λοιπόν,

κυρία Βένιερη, μάθε ὅτι προτιμῶ νά σε χωρισθῶ, παρὰ νά δώσω τήν Οὐρανία τοῦ Εὐτύχιου!

Θεῶννη.—(Ἐξηγειρομένη). Κ' ἐγώ μάθε ὅτι θά κάμω ὅ, τι μπορέσω. Προτιμῶ νά γυρίσω στόν ἀδελφὸ μου, παρὰ νά χάσω τὸ μέλλον τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

Βένιερης.—Θά το ἰδοῦμε.

Θεῶννη.—Θά το ἰδοῦμε!.. (ἐξεγειρομένη). Σοῦ εἶπα ὅτι τέλος πάντων θά χάσω τήν ὑπομονή, ἀλλὰ δέν το ἐπίστευες. Τί νά σου κάμω! Ἄς με ρωτοῦσες ὅταν ἀποφάσισης νά φέρῃς στό σπίτι μου τά παιδιὰ τῆς Ἀγγελιδάνας!

Βένιερης.—Ἄ! αὐτό εἶνε τὸ μέλλον τοῦ ἀνεψιοῦ σου! (Γε.λῆ) Ἡ ἐκδίκησις καὶ τὸ πείσμα! Γι' αὐτὸ εὐλόγησες τὸν Εὐτύχιο καὶ ἐκατηγόησες τήν Οὐρανία... Ἀνόητη καὶ κακὴ γυναίκα! Ἦθελες νά ζημιωθῆς ἐσύ, ἀν' ἤθελε ὠφελθῆν ἐγὼ κάτι τι! (βήχει). Πήγαινε νά χυθῆς ἀπὸ μπροστά μου, νά μὴ σε βλέπω.

Θεῶννη.—Σὲ λίγο θά μάθῃς νά μου μιλῆς κελίτερη. (ἰσχυρίζεται διὰ τῆς κλίμακος).

Βένιερης.—Μωρ' ἐπιμονή καὶ κακία!... (πρὸς τὴν κλίμακα). Σοῦ φάνηκε πῶς φοβήθηκα τὰ σχέδιά σου, γι' αὐτὸ πήρες τόσῳ θάρρος. Ὅχι κηκοροζικη! δέν ἤθελα νά σε πείσω, ἤθελα νά σε πιάσω.

Θεῶννη.—(ἀπὸ μέσα) Σάν νά μὴ τα ἤξευρες ὅλα!

Βένιερης.—Τί; νά φαντασθῶ τόση κακία καὶ τόση ἀναιδέεια; Ἄνδρας δέν εἶνε ἱκανὸς νά τὴν φαντασθῆ, καὶ ἄνδρας σάν καὶ ἐμέ.

Θεῶννη.—(ἀπὸ μέσα) Μάτιξ μου! Ὁ μέγας Ἐδεργέτης!

Βένιερης.—Ἐλα χάσου! Θά με κάμῃς νά σε πῶ μὲ τόνομα πού σου πρέπει, καὶ εἶνε πολὺ αἰσχρὸ. (Ἐπιτρέφει εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ κάθηται, ἐπαγαλαμβάνων τὴν ἐκφύλισιν τοῦ φυλλάδιου. Βήχει καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῶ ἐκφεύγονι λέξεις παραγῆς. Ἐν τῶ μεταξὺ ἡ φραγτζέσκα τοῦ φέρει καφέ). Χυ!... Μάλιστα... ἄς ἔλθῃ... ἄς κοπιᾶσῃ... ἐδῶ εἶμιτι!... Πηληγάθρωποι!...

Ἀνθή.—(Κατερχομένη τὴν κλίμακα σιγά-σιγά μετὰ προφυλάξεως, κρατεῖ ὀπισθὲν τῆς ἐν δέμα. Ἄ, εἴσθε μόνος; τί χαρά... Κ' ἔλεγα μὴν ἦταν κανείς... γιατί σὲ ἀκούγα πού μιλοῦσατε... κάτι ἐλέγχατε μὲ φλίνετσι...)

Βένιερης.—(μειδιῶν βεβιασμένος). Τί με θέλεις;

Ἀνθή.—(προχωροῦσα) Λοιπὸν ἐμιλοῦσατε μόνος σας; Τί παρὰζένο! (γε.λῆ).

Βένιερης.—(τὸ γέλοιο τῆς τὸν φαιδρύνει ὀλίγον). Ἐσύ δέν μιλεῖς ποτὲ μόνάχη σου;

Ἀνθή.—Μιλῶ ἄ; πολλές φορές. Στόν ὕπνο μου, μάλιστα. Νά, προχθές ἡ Οὐρανία μὲ εἶπε πῶς ἐφώναζα: Πιάστε τον! Πιάστε τον! Ἀποδοκνηστής!

Βένιερης.—(μειδιῶν Πῶς ἦταν λοιπὸν αὐτὸ καὶ μὲς θυμώθηκες!

Ἀνθή.—Σὲς ἔφαρα τίς παντοφλές σας μετὰ

προφυλάξεως). Τώρα δὲ τίς ἐτελείωσα καὶ τῆς ἔβγαλα ἀπὸ τὸ τελάρη νά (ξεδιπλῶναι τὸ δέμα). Σὲς ἀρέσουν;.. Εἶχα μιὰ ἀνοπομονησία νά σὲς τις δώσω!

Βένιερης.—(λαμβάνων τὸ κέντημα). ὦ, τί ὠραίες... εὐχαριστῶ... τί ἐμμορφα λουλούδια...

Ἀνθή.—Πανσέδες εἶνε... *pansez à moi*.

Βένιερης.—Ναί... εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἀνθή.—Ὁ θεὸς Παντελῆς μὲ εἶπε νά τις γέμισω μὲ κῦρο. Ἄ! ἤθελα νά στείλω καὶ νά τις πατώσουν. Ἀλλὰ ποῖόν;.. (μὲ παράτονον). Θά τις στείλετε σεις στόν τσαγκάρη, δέν εἶνε ἔτσι;

Βένιερης.—ὦ, βέβαια... ἐννοεῖται... (διπλῶνει τὸ κέντημα καὶ τὸ φυλάττει). Ἐλα τώρα νά σε φιλήσω. (Ἡ Ἀνθή ἰσάται δεισιτάξουσα). Ἐλα λοιπὸν (Ἡ Ἀνθή ἰσάται καὶ παρατηρεῖ τὸν θεῖόν της ὡς νά ἐπάλοιε). Μά δέν θά ἔλθῃς λοιπὸν νά σε φιλήσω; καὶ σύ δέν μάγαπᾶς πειά;

Ἀνθή.—(ὀργισμένη ἀποφασιστικῶς). ὦ, ὄχι! θεῖέ μου! Ἐγὼ σὲς ἀγαπῶ, σὲς ἀγαπῶ πολὺ.

Βένιερης.—(τὴν ἀσπάζεται εἰς τὴν παρεῖαν καὶ τὴν ἀπώθει ἀνόρεκτος). Μά γιατί λοιπὸν τόσος φόβος, τόση προσφύλαξη; Ἐμβήκες μέσα σάν τὸν κλέπτη καὶ ὡς πού νά ἔλθῃς κοντὰ μου...

Ἀνθή.—Ξεῦρω γῶ... οἱ ἄλλοι;

Βένιερης.—Πάλε οἱ ἄλλοι!.. ποιοὶ ἄλλοι;

Ἀνθή.—Ἡ Οὐρανία...

Βένιερης.—Ὡστε τὸ δῶρο αὐτὸ μὲ τὸ κάνεις κρυφά;

Ἀνθή.—Ὅχι γιὰ τὸ δῶρο.

Βένιερης.—Ἀλλὰ γιατί;

Ἀνθή.—Μοῦ εἶπαν νά μὴν ἐρχομικι κοντὰ σας καὶ νά μὴ στέκομικι νά με φιλάτε.

Βένιερης.—Μπᾶ! περίεργα. Καὶ παιὸς σέ το εἶπε αὐτό;

Ἀνθή.—Ἡ Οὐρανία.

Βένιερης.—Συνταρασσόμενος). Τῆς εἶπες, φάνεται, ὅτι σέ φιλῶ καὶ ἐζήλεψε..

Ἀνθή.—Ἐγὼ; ὄχι, σέ κανένα, σέ κανένα. Ὁ Εὐτύχιος μὲ εἶπε νά μὴ τὸ πῶ, γιατί θά σας ἔκανα μεγάλο κακό.

Βένιερης.—Ἄ, ὁ κύριος Εὐτύχιος (ἀπομένει σιεπτικός).

Ἀνθή.—Οἱ ἄλλοι μπορεῖ νά μὴ σας ἀγαποῦν. Ἀλλὰ, ἐγὼ θεῖέ μου, δέν μπορῶ. Σὲς ἀγαπῶ πολὺ πολὺ...

Βένιερης.—(Πάντοτε σκεπτικός). Εἶσαι καλή.. (θόρυθος εἰς τὴν θύραν). Πολὺ καλή...

Ἀνθή.—Ἄ, ἐγὼ πηγαίνω (τρέχει). Νά μὴν ξεχάσεται νά στείλετε τίς παντοφλές, θεῖέ μου, καὶ νά πῆτε νά προσέξῃ... (ἡ θύρα ἀνοίγει ἡ Ἀνθή διακόπτεται καὶ φεύγει).

Εὐτύχιος.—Ἐισερχόμενος). Ἐπιτρέπεται;

Βένιερης.—Ὅριστέ... Ὅριστέ...

Εὐτύχιος.—Ναίρετε..

Βένιερος.—Καλημέρα σας, κύριε άνεψιέ. Καθήστε, σάς παρακαλώ.

Ευτύχιος.—Ευχαριστώ (κάθεται).

Βένιερος.—Έρχεσθε νά μου όμιλήσετε για κάτι πολύ σοβαρό, δέν είν' έτσι; (βήχει).

Ευτύχιος.—Τό ξέρετε;

Βένιερος.—Μάλιστα.

Ευτύχιος.—Λοιπόν ας έλθωμεν άμέσως εις τό προκείμενον. Ήλθα νά σας ζητήσω τήν χείρα τής Ουρανίας 'Αγγελίδου...

Βένιερος.—Μέ τήν όποιαν προχθές σάς συνελάβαμεν εις τόσω γραφικόν σπάσιν.

Ευτύχιος.—Θά όμιλήσωμε σοβαρά ή θά βρισθούμε;

Βένιερος.—Όπως αγαπήτε δέν έχω καμμίαν δυσκολίαν. Καλλίτερον νά μιλήσωμε σοβαρά.

Ευτύχιος.—Πολύ καλά λοιπόν: Τήν Ουρανία τήν αγαπώ και μέ αγαπώ. Τόσον ή ιδιική μας, καθώς και όλων τών συγγενών ή επιθυμία, είνε νά τελειώση αύτή ή ύπόθεσις.

Βένιερος.—Μέ γάμον;

Ευτύχιος.—Ναι ή τουλάχιστον μέ άραβώνν, όσω τό δυνατόν γρηγορώτερα.

Βένιερος.—Μετά πόσα χρόνια;

Ευτύχιος.—Όχι δά τόσα άμέσως.

Βένιερος.—Πρίν ένηλικιωθής ο Γεώργιος;

Ευτύχιος.—Βέβαια.

Βένιερος.—Και τό έσκεφθήκατε αυτό καλά;

Ευτύχιος.—Τό έσκεφθήκαμε πολύ καλά.

Βένιερος.—Μέ τό συμφέρον σας... όχι όμως μέ τό συμφέρον μου!

Ευτύχιος.—Μέ τό συμφέρον όλων μας.

Βένιερος.—Όλων μας όχι. Έμένα αυτό δέν με συμφέρει.

Ευτύχιος.—Διά ποίον λόγον;

Βένιερος.—Διά τόν λόγον πού είπα πρό όλίγου εδώ και εις τήν θείαν σου και διά τόν ύποϊον ούδέποτε έχώ, όσω είμαι κηδεμών τών παιδιών, θά συγκατατεθώ νά δώσω τήν Ουρανία.

Ευτύχιος.—Λόγον, πού μπορείτε νά πητε και εις άλλον, έχώ δέν μαντεύω κανέναν.

Βένιερος.—Όστε φρονείτε, κύριε Καλημέρη, ότι υπάρχουν και άλλοι, πού δέν μπορώ νά τους πώ. Καλά αυτό θά το ιδούμε ύστερα. Τόρα όμως, δέν νομίζετε ότι ελάθετε τήν ύπόληψίν μου άπέναντι του κόσμου, εις σοβαρότατον κίνδυνον, άν με κάμετε νά δώσω κορίτσι μέ τόσον παρ', εις ένν πρώτόν μου άνεψιν; Δέν θά πούν μέ τό δίχρον τους, ότι επήραμε τή ξένα λεπτά και τή έμοιραστήκαμε;

Ευτύχιος.—Αυτό, νομίζω, και άν είνε ειλικρινής δέν είνε λόγος βάσιμος και ουσιώδης. Ο κόσμος δέν θάρρησή νά μάθη, ότι ο γάμος αυτός ήτο ή επιθυμία του πρώτου άμέσως ένδικηρομένου—της κόρης.

Βένιερος.—Πως φάνεσθε ότι, τή έχετε μιλημέ-

να μέ τή θεία σας!... Κύριε Καλημέρη, ο κόσμος ήξεύρει ότι αι κόραι παγιδεύονται εύκολα. Μιά γυναίκα, σάν τήν Θεώνη, όταν έχη έναν άνεψιό σάν και σάς είνε δύσκολο νά τον κάμη νάγαπηθής, και τρελά μάλιστα, μέσ τό σπίτι, από ένν κορίτσι άπειρο σάν τήν Ουρανία; Όστε, βλέπετε, ο έρωσ αυτός—ο όποιος ήξεύρω καλά πώς προεκλήθη,—όσω και άν φροντίσωμεν νά διατυμπανισθής, δέν θά σώση τήν ύπόληψίν μας άπέναντι του κόσμου. Ο άνθρωπος δέν άρκει νά είνε τίμιος.

Ευτύχιος.—(Έκπληκτος) 'Αλλά;...

Βένιερος.—'Αλλά πρέπει νά κάμη και τους άλλους νά το πιστεύουν, μή παρέχων ποτέ ούδεμίαν άφροσύνην παρεξηγήσεως και ύποψίας.

Ευτύχιος.—(μειδιών) Καμμίαν φοράν όμως άρκει μόνον τό δεύτερον. Έστω. Είμπορει νά μή σκέπτομαι καλά; αλλά σάς ξαναλέγω ότι τόν λόγον αυτόν πού μου προβάλλετε, δέν τον έννοώ.

Βένιερος.—Βέβαια δέν τον έννοεις, τό πιστεύω! Διότι δέν έχεις άνεπτυγμένον όσον πρέπει, τό ήθικόν συναίσθημα...

Ευτύχιος.—'Εγώ;

Βένιερος.—Δέν τον έννοεις, διότι σου λείπει ή λεπτότης εκείνη, ή όποία διακρίνει τόν άληθώς τίμιον και άνεπίληπτον άνθρωπον εις τας κοινωνιακάς του σχέσεις...

Ευτύχιος.—'Εγώ;

Βένιερος.—Ναι έσύ. Έσύ, ο όποιος επαγιδευσες τήν Ουρανίαν, ο όποιος μετήλθες όλα τή μέσα έναντιόν μιας άπειρου νεότητος, ο όποιος συνώμοσες μέ τή γυναίκα μου για αυτό τό βέβηλον σχέδιον, ο όποιος δέν έσυλλογίσθης ούτε τήν ύπόληψιν του σπιτιού μου, ούτε τήν ύπόληψιν του σπιτιού σου, ο όποιος μετεχειρίσθης πρός τό κακόν και τήν έξυπνάδα σου και τήν έμμορριά σου, και τή λάμψη σου και τή θέσι σου και ο όποιος, ύστερ' από τήν προχθεσινή σκηνή, έρχεσαι εδώ μέ τόσον τουπέ, νά ζητήσ τή συγκατάθεσί μου...

Ευτύχιος.—Παρφερέσεθε!...

Βένιερος.—(έγειρόμενος) Όχι, κύριε συνωμότης έχώ δέν γίνουμαι δέν θά γίνω ποτέ. Και άν ύποθέσω ότι πραγματικώς, ότι ειλικρινώς αγαπήσες τήν Ουρανία, έπρεπε, άν ήσουν τίμιος άνθρωπος νά καταπνίξης τό αίσθημά σου, νά μή τής το φανερώσης ποτέ και προσάντων νά μή καταδεχθής νά τήν ζητήσης εις γάμον από έμέ. Α, τό φώς! Έπρεπε νά ροβάσαι και νά έντρέπεςαι τό φώς, όταν τέτοια είνε τή βάση της ψυχής σου. Όχι! τό αίσθημα δέν σε κινεί σε κινούν... τή δολάρια του Λαζούρη!

Ευτύχιος.—Ω, άν ήξεύρατε τί με κινεί...

Βένιερος.—Τό ξέρω... βλέπεις ότι τό ξέρω πολύ καλά... Είσαι και σύ άνθρωπος του σωρού. Πού είνε τή μεγάλη λόγια, πού έχεις στό στόμα σου, κύριε: 'Εδώ σε ήθελα νά το δείξης. Αμέ τί; νά βιχθής σ' ένν κορίτσι πού ξέρεις ότι δέν χωρατείει

(ἐνόει τὸν ἀντίχειρα μὲ τὸν δίκτην) καὶ ὕστερα νὰ μας διακηρύττεις ὅτι δὲν εἰμποροῦσαι νὰ κάμῃς ἀλλοιωτικά ἀπὸ τὸν ἔρωτα; Ἔννοια σου, κ' αὐτὸ θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ το κάμῃ κάθε κατεργάτης, χωρὶς τίς ἠθικοφιλοσοφικὰς ἀρχάς, ποῦ μας ἐμάθηες στὸ Παρτίσι! (βῆχει).

Εὐτύχιος.—Ἐχετε δίκην νὰ μιλήτε ἔτσι, γιατί δὲν σας ὠμίλησα μὲ εἰλικρίνεια...

Βένιερος.—Τί; πῶς;

Εὐτύχιος.—Γιατί δὲν σας εἶπα ὅσα ἔπρεπε νὰ σας πῶ!

Βένιερος.—Καὶ δὲν μὰς τα λέτε σὰς παρακαλοῦμε; Μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχω νὰ γνωρίσω καὶ αὐτὴ τὴν εἰλικρίνειά σας.

Εὐτύχιος.—Διὰ νὰ μὲ ὑβρίσετε, ὅπως μὲ ὑβρίσατε, θὰ πῆ πῶς ὑποπτεύεσθε ὅτι ξεύρω ὅλους σας τοὺς λόγους, ὅλα σας τὰ ἐλατήρια, καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις.

Βένιερος.—Δὲν σε ἐννοῶ διόλου.

Εὐτύχιος.—Θὰ με νοήσετε, ὅταν σὰς πῶ ὅτι σὰς λείπει τελείως τὸ ἠθικὸν συναίσθημα.

Βένιερος.—Ἀρχισε ἢ εἰλικρίνεια!

Εὐτύχιος.—Καὶ θὰ τελειώσῃ (ἐγείρεται) τὴν Οὐρανία τὴν ἀγαποῦσα. Δὲν μετεχειρίσθη κανένα μέσον νὰ τὴν δελεάσω, οὔτε μὲ τὴν γυναίκα σας συνώμοσα, οὔτε εἰς τίποτε ὕλικόν ἀπέβλεψα. Καὶ δὲν θὰ προέβαινα εἰς κανὲν κίνημα, ὅχι μόνον ἂν δὲν ἀποκτοῦσα τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ ἡ Οὐρανία μὲ ἀγαπᾷ μὲ ὅλην τῆς τὴν καρδιά, ὅπως ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἔβλεπα ὅτι μοῦ τὸ ἐπιδεικνύουν, μοῦ τὸ ἐπιβάλλουν στενωῶς αἱ περιστάσεις.

Βένιερος.—Ποῖσι περιστάσεις;

Εὐτύχιος.—Ἀμέσως.—Τὰ ὕρρανά σήμερον ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα προστάτη.

Βένιερος.—Ἄλλον ἀπὸ ἐμὲ ποῦ ἔταξεν ὁ νόμος;

Εὐτύχιος.—Ἴσως κάθε ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ σὰς. Δὲν σας ἀγαποῦν, δὲν σας ἐμπιστεύονται. Μάθετέ το λοιπόν, ἀφ' οὗ πρέπει τέλος πάντων νὰ το μάθετε. Σὰς φοβοῦνται! Νομίζουν ὅτι εἰς τὰς χεῖρας σας, ὅπου τὰ ἔρριψαν ἢ ἀπειρίων καὶ ἡ ἀνάγκη, κινδυνεύει καὶ ἡ περιουσία των καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη καὶ ἡ τιμὴ των! Μοῦ τὸ εἶπαν. Ἐγὼ τὴν ιδέαν— πῶς νὰ σας τὸ πῶ; — ὅτι τὰ ἐκμεταλεύεσθε. Πάσχουν, ὑποφέρουν, ἀσφυκτιοῦν εἰς τὸ σπίσι σας καὶ θέλουν νὰ φύγουν, νὰ ἀναπνεύσουν, νὰ σωθοῦν.

(Ἐπεταί τὸ τέλος).

14. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

✠

(*Ἴδε σελ. 106*).

Βένιερης.—"Ὡρα τους καλή: (τεταραγμένος):
ὦρα τους καλή... Ἄλλὰ σὺ, πρὸς τὸν ὅποιον ἀπετάν-
θησαν ὡς πρὸς σωτήρα σύρανοκαταίβατον, δὲν ἔπρεπε,
ἂν εἶχες τὴν στοιχειώδη φιλοτιμίαν, νὰ τα πείσης

ὅτι οἱ φόβοι των εἶνε... ἀποκυήματα ζωηρῆς φαντασίας; Πῶς;

Εὐτύχιος.—*Ἄ, ὄχι! Ἡ πράξις μου δὲν θὰ ᾔτο τιμιά, σὰς βεβλιῶ... Διότι — τί να σὰς κάμω; — πρῶτος ἐγὼ ἔχω τὴν ιδέαν, ποῦ τρομάζει τὰ ὄρρανα.*

Βένιερος.—*Ἐσύ; καὶ τολμᾶς;...*

Εὐτύχιος.—*Τολμῶ καὶ θὰ τολμήσω τὰ πάντα! Δὲν ἔχω καμμίαν πεποίθησιν ἀπολύτως εἰς τὸν χαρακτηρὰ σας. Δὲν σας ἐμπιστεύομαι ἀνθρώπους, ποῦ τους ἀγαπῶ. Δὲν ξεύρω τί θὰ γίνῃ εἰς τὰς χεῖρας σας ἢ περιουσία των ὄρρανων... δὲν ξεύρω τί θὰ γίνουν εἰς τὰς χεῖρας σας αὐτὰ τὰ ὄρρανα.*

Βένιερος.—*(βήχει). Ἄθλια!.. Αὐτὰ σοῦ εἶπε νὰ μου πῆς ἐκεῖνος—ἐκεῖ πρῶτῆτερα; (δεικνύει τὸ τραπέζι).*

Εὐτύχιος.—*(Κινοῦμενος πρὸς τὴν κλίμακα). Κανεὶς δὲν μού τὰ εἶπε· τὰ εἶδα ἐγὼ. Ἄνθρωπος ποῦ σημαδεύει τὰ χερτὰ μὲ τὴν καρφίτσα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ φέρνει στὸ σπίτι του νὰ διασκεδάσουν. Ἐκτὸ-διακόμεσες δραχμῆς, θὰ πῆ πῶς ἔχει τὸ πάθος τῆς φιλοχρηματίας σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε νὰ εἶνε ἱκανὸς γιὰ κάθε κατάχρησι, χωρὶς νὰ εἴπωρῃ νὰ τον σώσῃ οὔτε περιουσία ἀτομική, οὔτε κοινωνική...*

Βένιερος.—*(παροξυσμὸς βηχῶς ἀκατάσχετος). Εἶσαι ψεύτης καὶ συκοφάντης!... συκοφάντης...*

Εὐτύχιος.—*Ἄνθρωπος ποῦ καταχρᾶται τὴν ἀπειρίαν καὶ τὴν ἀθωότητα ἐνὸς κριτιστοῦ σὰν τὴν Ἄνθη καὶ καταδέχεται νάντλῃ ἔνοχον ἡδονήν, ὑπὸ τὸ εἰσχρὸν πρόσχημα τῆς πατρικῆς θωπείας, θὰ πῆ ὅτι ἔχασε πᾶν ἔγνος ἀξιοπρεπείας καὶ αἰδοῦς καὶ ὅτι —κατηνώδης καὶ ἐγωϊστῆς— τὰ πάντα εἴπωρῃ νὰ κάμῃ, ἀρκεὶ νὰ μὴν τον βλέπῃ παρὰ μόνον ὁ Θεὸς τὸν ὅποιον οὔτε φοβεῖται, οὔτε πιστεύει!*

Βένιερος.—*(Ὁ παροξυσμὸς τοῦ βηχῶς ἐπιτείνεται. Πίπτει ἐπὶ τοῦ διβαρίου καὶ ἐκστομιζει ἀνάστρον φθόγγου π.λῆρεις λέσσης).*

Εὐτύχιος.—*Βλέπετε πόσον καλὰ γνωρίζω τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἀρνείσθε. Ἄλλὰ καὶ σεῖς ξεύρετε τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιμένω. Ἄν σὰς συμφέρῃ ἐνα τέτοιο σκάνδαλο, κάμετε ὅ,τι θέλετε, ἄς ἐκραγῇ! Πηγάινω νὰ τὰ πῶ ὅλα τῆς θειᾶς μου· θὰ τὰ μάθῃ καὶ αὐτὴ. Τώρα γίνουμαι συνωμότης —μὰ συνωμότης φανερός! (ἀνέρχεται διὰ τῆς κλίμακος).*

Βένιερος.—*(Ἐγείρεται ἐν τῷ μεταξὺ καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν κλίμακα κ.λοιοῦμενος, βήγων ἀκόμη, βραχνῶς), Ὁχι... Ὁχι... ποτέ! δὲν θὰ σου περᾶσῃ... Πήγαينه κάμῃ ὅτι θέλῃς... Κτῆνος... Κτῆνος! (Ἐπιστρέφει μετὰ κόπου καὶ ἴσταται παρὰ τὸ γραφεῖον του στηριζόμενος. Πίνει ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὸ ποτήριον τοῦ καφέ. Ἡ λέσσα του ἐξακολουθεῖ σ.β.λογιζεται· παίρνει τὸ π.β.λάδιον, ποῦ ξεφύλλιζε, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κάμνει κομμάτια.)*

Βάρλας.—*(εἰσερχόμενος δραματικῶς ὅπως πάντοτε). Πορρ! Λεωνίδα, τὸ ταχυδρομεῖο... Γράμμα ἀπὸ τὴ Νέα Ἰόρρη. (Λαμβάνει τὸ ταχυδρομεῖον ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Μαριώλη μὴ εἰσερχομένου). Πῶς τὸ ἐπερίμενα αὐτὸ τὸ γράμμα!*

Βένιερος.—*(Λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν καὶ περτὰ τὰς ἀ.β.λας ἐπὶ τοῦ γραφείου). Λη!*

Βάρλας.—*Μὰ τί ἔχεις; ἐσύ δὲ μιλιῆς διόλου εἶσαι κόκκινος, ἄνω-κάτω.*

Βένιερος.—*Τίποτα... μ' ἐπικσε βήχας... ἐκεῖνος ὁ βήχας ποῦ ξέρεις.*

Βάρλας.—*Κάποιος θὰ σε σύγγυσε.*

Βένιερος.—*Μὲ σύγγυσε... νὰ!... μὲ σύγγυσε ὁ κόσμος... Μόνον καλὸ νὰ μὴν κάμῃς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, Βάρλα! Ποτέ σου! (Ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἀναγινώσκει).*

Βάρλας.—*Ἐνοια σου καὶ χωρὶς νὰ μού το πῆς... ποῦ μπορῶ ἐγὼ νὰ κάμω καλὸ. Ἐχῶ; ... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί ἀπέγεινε;*

Βένιερος.—*Εἶσαι εὐτυχῆς... (ἀναγινώσκων). ὦ!... ὦ!... ὦ!!!... Ἄ, ὠραία... ὠραία... λαμπρά. Βάρλα, σὲ βεβλιῶ ὅτι ἡ καρδιά μου ἔγεινε περιβόλι. Ἄ! (ἀναστενάζει ἐκ βαθέων).*

Βάρλας.—*(κλύπτει ν' ἀναγινώσῃ). Μὰ τί τρέχει λοιπὸν; Ἐ; τί; τί;*

Βένιερος.—*(Ἀρόπτων τὴν ἐπιστολήν). Ἄ, Βάρλα, εἶνε λιγάκι μυστικὸ (περιφέρεται) ἄ, εἶνε μυστικὸ... Ὁραία, πολὺ ὠραία... Ἄς πᾶν στὸ Διάβολο ὅλα! Τώρα, τώρα θὰ τι μάθῃς, Παντελῆ. Μὴ βιάζεσαι...*

Βένιερος.—*(περιφερόμενος) Ὁ Θεὸς ποῦ τον πιστεύω καὶ τον φοβοῦμαι, Παντελῆ, ὅλα τὰ οἰκονομεῖ εἰς τὴν ἐντέλεια. Νὰ· ἐνα γράμμα, ποῦ ἂν ἔρχετο πρὸ τριῶν ἡμερῶν, θὰ μου ἔφερε ἀποπληξία, σήμερα μού γύνει βάλσαμο στὰ ματωμένα σπλάγγνα... βάλσαμο!*

Βάρλας.—*Ἄμποτε!*

Βένιερος.—*(Προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν καὶ φωνάζει) Γεώργιο!*

Γεώργιος.—*(ἀνοίγων) Ἐδῶ.*

Βένιερος.—*Κάπικσε μέσκα... Κᾶθησε ἐδῶ... (Ὁ Γεώργιος εἰσερχεται) Πήγαينه ἐπάνω, Παντελῆ, καὶ πῆς τῆς Θεώνης, τῆς Οὐρανίας, τῆς Ἄνθης καὶ τοῦ Εὐτυχίου, τοῦ ἀνεψιοῦ μου, νὰ ἔλθουν κάτω.*

Βάρλας.—*Σπεύδων· περιέρχεται, Τρέχω. (ἀνέρχεται).*

Βένιερος.—*Θάπαντήσω εἰς τὴν πρότασι ποῦ μου ἔκαμῃ ὁ κύριος Καλημέρης... Πρῶτῆτερα δὲν με ἄρῃς ὁ βήχας... Τώρα νὰ ἰδῇς... Περιέρχεται τὸ δωμάτιον ὡς κατὶ σκεδιάζων). Νὰ προσέξῃς καλὰ, σὲ παρκαλῶ, τὰ μούτρα τοῦ Εὐτυχίου σου.*

Κατέρχονται ὁ Βάρλας πρῶτος, ἡ Θεώνη, ἡ Οὐρανία, ἡ Ἄνθη, ὁ Εὐτύχιος.

Βάρλας.—*Ἐδῶ εἴμαστε! (Ἡ Οὐρανία καὶ ἡ Θεώνη κάθηται· οἱ ἄλλοι ἴστανται γύρω).*

Βένιερος.—(ιστάμενος πρό τοῦ γραφείου του). Ὁ κύριος Εὐτύχιος Καλλιμέρης, πρώτος μου ἀνεψιός, μού ἔκαμε πρό ὀλίγου τὴν τιμὴν νά μου ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας Ἀγγελίδου. Ὡς κηδεμών, εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπρόβλεπα μερικὰς δυσκολίας καὶ ἐξέφρασε μερικοὺς ἐνδοιασμοὺς· ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι ἡ εὐγλωττία του μ' ἐπίσειε πολὺ γρήγορα καὶ τόρα διακηρύττω ὅτι δέχομαι τὴν πρότασίν του εὐχαρίστως καὶ εὐγνωμόνως.

Βάρλας.—(περιχαρῆς) Πάει κι' αὐτό!

Βένιερος.—(πρὸς τὸν Εὐτύχιον). Ὁρίστε, κύριε, νά τὴν πάρτετε. Σήμερα, κύριε, ὅποτε θέλετε. (Πρὸς τὴν Οὐρανίαν). Κυρία, ὁ Εὐτύχιος εἶνε δικός σας, καὶ εἴθε εἰς τὸ σπῆτι του νά εὑρετε τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν μόνον τὸνομά του σᾶς ἐνθύμιζε εἰς τὸ δικό μου.

Οὐρανία.—(ἐπιθυροῦσα). Εὐχαριστῶ.

Βένιερος.—(Πρὸς τὸν Εὐτύχιον). Ἐπίσης ἐλπίζω, ὅτι θὰ θελήσετε νά με ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴν παρουσίαν καὶ ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ γυναικαδέλφου σας καὶ τῆς γυναικαδέλφης σας. Τὸ βάρος τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο πολὺ μεγάλον δι' ἐμέ, ὁ ὁποῖος μόνον μίσος καὶ ἀγνωμοσύνην θὰ εἶχα ὡς ἀντάλλαγμα. (ἀνησυχία). Ὁρῶμαι συγχρόνως νά σας εἰδοποιήσω, κύριε ἀνεψιέ, ὅτι ἡ μέλλουσα κυρία Καλλιμέρη δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα φορεῖ καὶ τὰ ὁποῖα χρεωστῆι εἰς ἐμέ. (Δεικνύει καὶ τὴν ἐπιστολήν). Δυστυχῶς ἡ περιουσίαν τοῦ Ἰζών Ἀζχαρη, δὲν ἀνήκει εἰς τὰ ὄρφανὰ Ἀγγελίδου (κατὰ τὴν ἰατρικήν). Ἀντ' αὐτῶν δικαιοῦνται νά τὴν παραλάβουν—καὶ ἕως τόρα θὰ τὴν παρέλαβον βέβαια,— ἡ σύζυγος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ μακαρίτου, οἱ ὁποῖοι ἀνευρέθησαν τέλος πάντων καὶ ἐπαρυσιάσθησαν μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά. Πράγματι ἡ σύζυγος εἶνε ἰσχυρὴ ὀνομαζομένη Ἐμμα Ἀζχαρη, ὁ δὲ υἱὸς τῆς—συνονόματος—Γεωργίας. Ὁ μακαρίτης, ὁ ὁποῖος ἐν ᾧ Ἰζὼν μᾶς εἶχε λησμονήσῃ, ἐπέπρωτο μετὰ τὸν θάνατόν του νά μας γίνῃ τόσο κακοῦ πρόξενος.

Βάρλας.—Συμπορᾶ μας!

Βένιερος.—Ἐννοεῖσθε πρό εἰκοσιπενταετίας, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐκείνη, φαίνεται, εἶχε φύγει μὲ τὸ παιδί τῆς καὶ μὲ κάποιον ἐραστήν, χωρὶς νά λάβῃ διαζύγιον, καὶ ἐπλανήθη ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Ὁ Γεωργίος Ἀζχαρης, 23 ἐτῶν σήμερα, εἶνε υἱὸς νόμιμος. Δυστυχῶς ἀπεδιόθη. Ἐ! τί νά γίνῃ! Ὅπου διγύνοισι καὶ διπισπίσι καὶ κακίαι καὶ ἀγνωμοσύνη, ἐκεῖ καὶ ἀτυχία πλείστη.

Γεωργος.—Ναί! καλὰ!.

Βένιερος.—Ἰστορία. Βλέπω τὴν ἀπολιθωσίν σας. Σαῖς τοῦλάχιστον, ἐκτός ἀπὸ μιᾶν ἐλπίδα σχεδὸν βεβαίαν, οὔτε εἶχατε τίποτε ἄλλο, οὔτε ἐλάσσετε. Ἀλλὰ τί νά πῶ ἐγώ, πού αὐτὴ ἡ ἱστορία μού στοναχίζει περισσότερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες δραχμᾶς; Ἐ, ἄς δοξάσω τὸν Θεόν, πού μ' ἔσωσε καὶ ἀπὸ μεγάλης κλίτης. Κύριε Καλλιμέρη, ὁρίστε τὸ γραμμα αὐτὸ

διὰ τὰς λεπτομερείας· δὲν μ' ἐνδιαφέρει πλέον. Μόνον... τὸ γραμματόσημον θὰ σας πάρω' (τῷ παραδίδει τὴν ἐπιστολήν, ἀποσχίζων τὸ γραμματόσημον). Πολὺ τυχερὸς ἐστάθηκα. Αὐτὸ λέγεται ψωρίζειν ἀπὸ σβέρου.

Εὐτύχιος.—Διόλου. Δὲν εἰζεύρω τί σκέπτονται αὐτὴ τῇ στιγμῇ τὰ παιδιὰ, πού σιωποῦν. Ἴσως τὸ ἀπρόοπτον τῆς εἰδήσεως τὰ κάμνει νά λησμονοῦν ὅτι χρήματα καὶ εὐτυχία εἶνε δύο πράγματα ξεχωριστὰ καὶ ὅτι ὁ τίμιος ἰδρὼς εἰμπορεῖ νά τὰν πληρώσῃ ὅλα. (Ὁ Βένιερος μειδιᾷ εἰρωνικῶς). Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος πού ἦλθε τὸ πρᾶγμα ἔτσι. (Λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Οὐρανίας). Ἡ Οὐρανία εἶνε δική μου—καὶ ἐκτός ἀπὸ σᾶς, ὅλοι ἠξεύρουσι καλὰ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς μόνον ἐπερίμενα. Δόξα τῷ Θεῷ ἔχομε νά ζήσομε. Ὡς πρὸς τὰ ἀνήλικα, εὐχαρίστως ἀνταλλάξαν τὸ βάρος, πού ἀπορρίπτετε σεις, ὅστερ' ἀπὸ τὴν σωτήριον αὐτὴν ἐπιστολήν.

Βένιερος.—(Τόρα τοῦλάχιστον μίλιε γλυκά).

Εὐτύχιος.—Εἶναι βάρος τόσο γλυκὺ, ὅταν ὡς ἀντάλλαγμα ἔχη τὴν ἀγάπην! (Ἡ Οὐρανία καλῶπτει τὸ πρόσωπον διὰ τῆς χειρὸς συγκεκλιμημένη). Εἶμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον, μὲ μιὰ γρηᾷ μητέρα—θὰ πῶ πῶς ἔχω μιᾶν ἀδελφὴν (περιβάλλει διὰ τῆς ἁ.λ.η.ε. χειρὸς τὸν λαιμὸν τῆς Ἀθῆς) καὶ ἓνα ἀδελφόν (στρέφεται πρὸς τὸν Γεωργίον).

Βάρλας.—(Σταυροκοποῦμενος) Δόξα σοι ὁ Θεός!

Βένιερος.—Πολὺ καλὰ! ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, νά λείψουν, ἂν εἶναι δυνατόν, τὰ πολὺ συγκινητικά. Νά μὴν ἀργίσατε τόρα τὰ φιλιὰ καὶ νά διαλύσατε τὰ συμπλέγματα. Πρὸ πάντων νά με ἀπαλλάξετε τῆς παρουσίας σας, ὅσω μπορεῖτε πειὸ γρήγορα. Δὲν μ' ἀρέσουν ἡ κωμωδίες νά τελειώσουν μὲ Ταμπλώ. Ἐλα, Βάρλα, πού ἐμαρμαρῶσασι! ὅπως τοὺς ἔφερες πᾶρ' τοὺς ἀπάνω' (ρεῖει νά φύγῃ). Δὲν ἔχομε τίποτε παιὰ μαζί. Ἐμπρός!—Ὁρίστε, ὁρίστε κυρία Βένιερη. Ἐχομε καίρον νά λογαριασθοῦμε. Ἀλλὰ δὲν μου φαίνεται διόλου σὴν Νίκα, μὰ τὴν ἀλήθειαν!... (Πορεύεται ἡ Θεώνη κερτωμένη περίλυτος). Φαίνεται ὅτι δὲν ἦλθε ἡ σειρά σου ἀκόμη...

(Ὁ Εὐτύχιος καὶ ἡ Οὐρανία ἀνέρχονται ἐπίσης. Ἡ Ἀθῆ καὶ ὁ Γεωργίος μένουν τελευταῖοι).

Ἀθῆ.—(Πρὸς τὸν Γεωργίον). Ἐγὼ δὲν ἐκτάλαθα τί ἔπρεξε καλὰ-καλὰ. Μᾶς διώχνει ὁ θεός; Γεωργος.—Ναί, ναί, πᾶμε.

Ἀθῆ.—Ἐ ὦχι, ὦχι! ἐμένα δὲν με ἔδιωξε... ἐμένα μ' ἀγαπᾷ. Ὅτε ἐγὼ τὸν ἀρῶναι, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ τὸν θεὸ μου. Τρέχει γὰρ τὸν εἰσαγκαλισθῆ. Ἐκεῖνος τὴν ἀποθεῖ καὶ ἀπομακρύνεται.

Γεωργος.—(Ἀπάγων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, ἐκπληκτικὸν καὶ κατηρηθῆ). Ἐλα, ἀνάστη. Ἄν καλὰ καὶ πολὺ πειὸ ἔξυπνος ἀπὸ σένα, κατώρθωσε αὐτός νά γελᾷ! (ἀνέρχονται).

Βάρλας.—(Καθήμενος). Τί είναι αὐτὰ Λεωνίδα μου; Τὸ ξέρω· τὸρα σὲ μὲ θὰ ρίξῃς ὅλα τὰ κατὰ-βαρα, γιατίι ἐγὼ σὲ πῆρα στὸ λαϊμό μου! (ἀναίκεται εἰς ἰσχυμούς.).

Βένιερος.—Ἄφησέ τὰ παιὰ, Βάρλα, νὰ ζῆς. Λόγια καὶ κλάμματα. δὲν ντρέπεσαι! Ὅρεξι τὸρα ποῦ ἔχεις... (Περιφέρεται). Ἄ καὶ ὁ Γεώργιος... (Κτυπῆ τὸ κουδοῦνι. Ὁ Μαριώλης ἐμφανίζεται). Πὲς τοῦ κυρίου Τέλη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Τέλης.—(Εἰσερχόμενος μὲ τὴν γραφίδα ἀνὰ χεῖρας). Τί ἀγαπᾶτε;

Βένιερος.—Ἀκουσε. Ὁ κύριος Ἀγγελίδης θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Γραφεῖο. Ὁ Γιάνκος, ποῦ γι' ἀγάπη του τὸν ἐβγάλαμε, ζῆ;

Τέλης.—Ζῆ, κύριε Βένιερη, μὰ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πῶς ζῆ.

Βένιερος.—Δὲν κατώρθωσε ἕκτοτε νὰ βρῆ ἔργασίαν;

Τέλης.—Ὅχι, κύριε Βένιερη. Εἶνε τόσο δύσκολο πρᾶγμα σήμερα νὰ τοποθετηθῇ ἓνας νέος!

Βένιερος.—Καλὰ, καλὰ, (ἡ Δικαιοσύνη αὐτὸ ἀπειτεῖ). Πέ τον, ἂν θέλῃ, νὰ ἔλθῃ. Τὸν ζαναπέρνω στὸ Γραφεῖο.

Τέλης.—Πολὺ καλὰ· (κινεῖ τὰ ἐξέλιθ).

Βένιερος.—Ἐ, ἔ! ποῦ εἶσαι; στάσου. Νὰ μὴν του πῆς τίποτα.

Τέλης.—Πολὺ καλὰ· (ἐξέρχεται).

Βένιερος.—Δικαιοσύνη, δὲν βραμέσαι! (Πρὸς τὸν Βάρλα). Μόνον ἐγὼ λοιπὸν θὰ εἶμαι δίκαιος καὶ καλός; Ὅχι! Ὅχι! (καταφέρει τὸν γρόνθον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἰσχυρῶς). Ἀπὸ σήμερα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶμαι καλός!

Πίπτει ἡ αὐλαία.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.